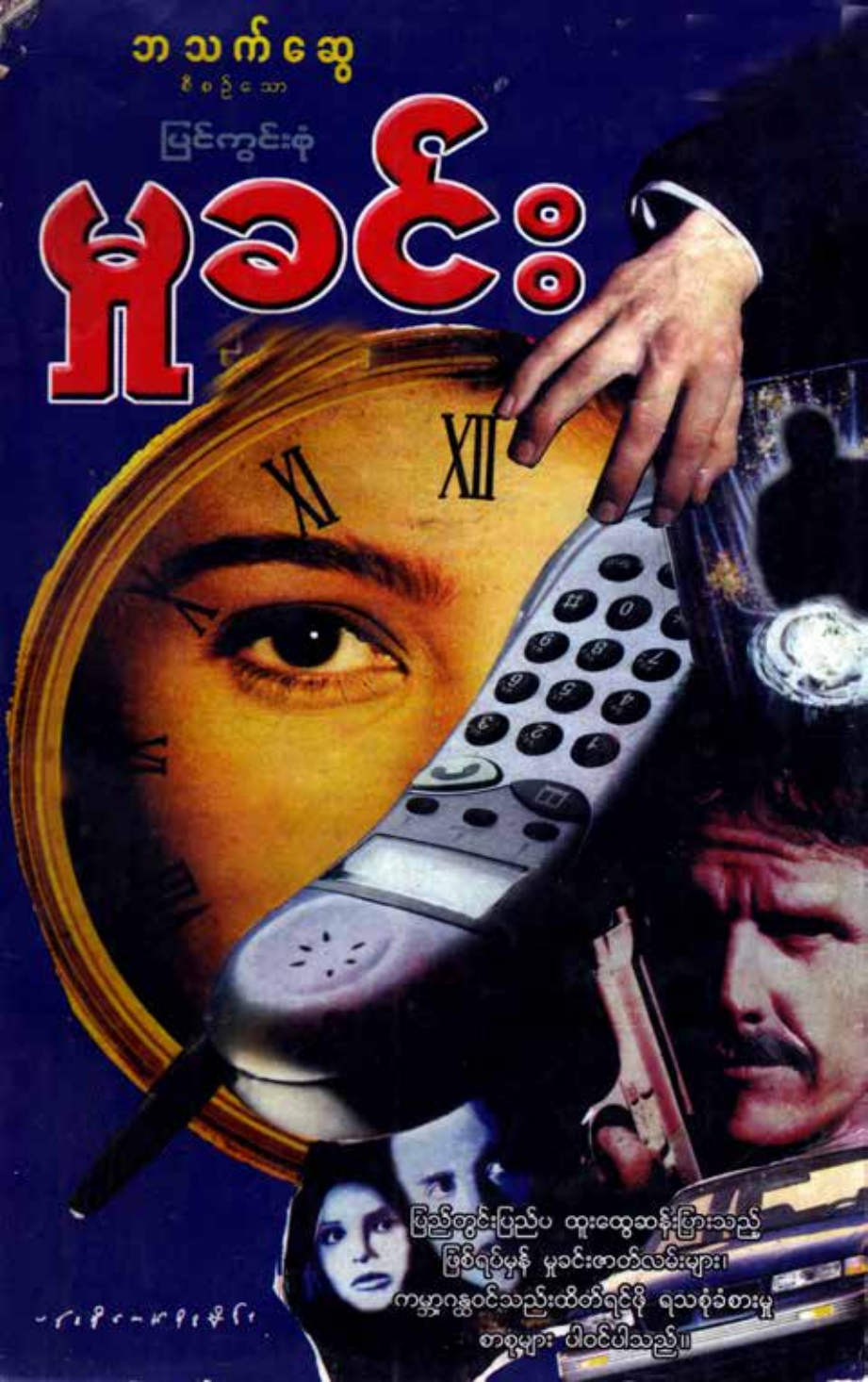

ဘ သ က် ဆွ

စီ ဝ ဌ် င သာ

မြင်ကွင်းစုံ

မှုခင်း

မြည်တွင်းပြည်ပ ထူးထွေဆန်းဖြားသည်
ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဇာတ်လမ်းများ၊
ကမ္ဘာဂန္ထဝင်သည်းထိတ်ရင်ဖို ရသစုံခံစားမှု
စာစုများ ပါဝင်ပါသည်။

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

မြန်မာ့မိခင် ညီကြစဲသွေး
(ပြည်တောင်စုနေသို့...)

- ညီနောင်တွေ တည်ထောင်မှု ပြည်တောင်စု ချက်ဓမ္မ လက်တွဲညီ ချီစတမ်း လျှမ်းတောက်လို့ဝေ အမိမြန်ပြေ ကလျာဆွေစုပေါင်း မြန်မာကို ကမ္ဘာသိ သွေးညီကြကြောင်း။
- ဇာတိမာန် မြန်မာများ ရေကိုသာ ကြားမထင် စိန်ခေါ်လျှင် တိမ်ပေါက် ခဲစိတ်တွေဝင် မြေပြန့်နဲ့ တောင်ပေါ်တစ်ခွင် ထာဝစဉ်နှိုးကြား သမိုင်းကို ပြန်လှန်ကြည့် သိလိမ့်အများ။
- တိမ်ပေါ်မှာ လေကစား ဝင့်ဝင့်ကြားအောင်လံတော် သွေးရင်းတွေ အလေးပြု မော်စုလို့ပျော် စိုးပတ်နဲ့ တေးအကျော် အောင်စည်တော် ဆော်ယွန်း
- တောင်ပေါ်မှာ နှင်းတွေမြန် မြေပြန့်မှာ နှင်းမှုန်ကြဲ ပွဲခြိမ်းခြိမ်းလွမ်း။

နတ်မောက်ကြိုင်သင်း

လတပို့တွဲ နမ်းမနဲပွဲ

လအလို ဆိုငြားက
ကျွဲချိုလျား ဆတ်ဆတ်ခါ
သည်းခိုက်အောင် ခြံပန်း
ချမ်းအေးလှတာ
လူသားမို့ လှလှသာ
ရပ်တည်ကာခိုင်း
မြေရနံ ဒီဆောင်းမယ်
ကောင်းလှ မာခဲ။
ရွေးတုန်းခါ တပို့တွဲပ
လပြည်ည သန်းခေါင်ကျော်
ချိန်နဂို နှစ်ချက်မောင်း
ဆောင်းအေးပြသော်
ပြတ်ဘုရားငွေလက်တော်
မီးကင်သော် သက်သာငြား
နံ့သာရုံညီတော်မြတ်
“ထင်း” ကပ်လိုထား။

ထန်းရေကြည် လိုက်ကာထွက်ဖို့
ထန်းတက်လို့ ကလိုင်သာ
မားရစ်ကာ ထန်းရည်နှင်း
သွင်းတုံ့ချိန်ခါ
ထန်းပွားနဲ့ ထန်းလက်သာ
ရှင်းပြတ်ကာ နင်းကာချ
ထန်းဦးရည် နုဖြူပွေးရှယ်
ပွေးလှချိုဖြူ
“ဂျင်း” အုန်း၊ သီး၊ မြေပဲ၊ နမ်း”နဲ့
“ကောက်ညင်းကြမ်း” ဆိမ့်ဆိမ့်သာ
တိုမြန်မာ စဉ်လာနဲ့တဲ့
“နမ်းမနဲ” ရိုးရာအစာ
ဘုရားကျောင်းမပျက်ပါ
ပျူဝေကာလှူဒါန်း
ပြည်နိဗ္ဗာန်ပျော်ရည်စူးတယ်
ထူးမြတ်ရွှင်လန်း။

မောင်ယဉ်ညို

ဆောင်းအလျဉ်

မီးပုံဘေးမှာ ကွေးခဲ့ရတဲ့
 ကလေးဘဝတိုတုန်းက
 ဘဝပေါ်ကိုလာတဲ့ တေးတစ်သိုက်နဲ့
 အဝေ့ကပွေ့လိုက် အမေကဖက်လိုက်
 နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ကြည့်နှုတ်စိတ်နဲ့
 အိပ်ခဲ့ရတဲ့ဆောင်း ...။

အဝေ့ကဆောင်း - အဝေ့ကထောင်း
 မေတ္တာငွေ့ တထောင်းထောင်းနဲ့
 ကောင်းသောလာခြင်း
 မင်္ဂလာနှင်းငွေ့တဝေဝေ။
 စောင်အလွှာလွှာ ခြုံပေမဲ့
 ပုံပျက်နေတဲ့ အခုဆောင်း
 တစ်ဆောင်းလာလည်းမကောင်း
 နှစ်ဆောင်းလာလည်း မကောင်း
 မေတ္တာငွေ့ဟောင်းလောင်းနဲ့
 အပေမဲ့ အမေမဲ့ နေခဲ့ရတဲ့
 နာမကျန်းတဲ့ ကျွန်တော်ဆောင်း

ငယ်လေးမောင်(ဆပြေရုံ)

နံနက်ခင်းတေး

- ☉ လင်းကြက်တွန်သံဟာ...
လေနှင်းငွေ့ကိုလှုပ်နှိုး
ပန်းရင့်ကလေးတွေ ခိုးပြေးစေခဲ့ပြီ။
- ☉ လင်းကြက်တွန်သံဟာ...
သိပ်သည်းတဲ့အမှောင်လွှာကိုဆုတ်မြဲ
ခပ်ရဲရဲအောင်ပွဲခံလိုက်ပြီ။
- ☉ လင်းကြက်တွန်သံဟာ...
မတ်တပ်မေ့နေတဲ့ အုန်းမောင်းတွေကို
တဒုန်းဒုန်းထုထောင်းလိုက်ပြီ။
- ☉ လင်းကြက်တွန်သံဟာ...
ဆွမ်းအကာမတွေရဲ့
အိပ်မောကျမျက်ခွံတွေကို
အတင်းဆွဲလှန်လိုက်ပြီ။
- ☉ လင်းကြက်တွန်သံဟာ...
လောဘအိမ်နဲ့
အနားမရပါ့စေတွေကို
သငွေ့သတ္တာနဲ့ ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီ။
- ☉ လင်းကြက်တွန်သံဟာ...
လေနှင်းငွေ့ကိုလှုပ်နှိုး
ပန်းရင့်ကလေးတွေ ခိုးပြေးစေခဲ့ပြီ။
- ☉ နေလုံးပျောက်တာ
ဗာသီဗာသာနေလိုက်မိပေမယ့်
နေအထွက်မှာ ငါတို့...
ဘာတေးဆိုလို့ ဘယ်လိုခွက်နဲ့
ခပ်ယူကြမလဲ။
- ☉ ကုသိုလ်ဒါနလား...
ဥစ္စာဝန်လား...
ပညာအလှလား...
ဒါပမဟုတ် အများအတွက်
အခြားအချက်တစ်ခုခုလား။
- ☉ သိပ်စဉ်းစားမနေနဲ့
ကောင်းကင်ကြီးကွဲအက်
ရောင်နီတွေစိပ်ထွက်ခဲ့ပြီ။

မောင်နှစ်သိမ် (ထောင်ကုတ်)

ခြားနားခြင်း

- ◆ အစ်ကိုကြီး
ညီကကြိုက်၏
မကြိုက်သူက ချုံ့ခဲ့ပြီ။
သူကကြိုက်၏
မကြိုက်ညီက ခေါင်းခါပြီ။
- ◆ အကြိုက်မတူ
အယူကွဲပြား
ခြားနားကြ၍
ထားသည့်တန်ဖိုး ကိုယ့်အကျိုး။
- ◆ ကိုယ်ကျိုးရှိကြောင်း
မြင်လမ်းကြောင်းမှာ
အားကောင်းမောင်းသန်
လောဘထန်ပြင်း
မတူခြင်းက ကောင်းလေစွ။
- ◆ တူသာတူလျှင်
သူ့လင် ငါ့မယား
မခွဲခြားဘဲ
လူသားသတ္တဝါ
သတ္တဝါ လူသား
ဘာများခြားလည်း အစ်ကိုကြီး။ ။

မသုံးလုံး - အမိုး

ငွေအေး

- ဪ... လူတွေ လူတွေ
ငါ့ကိုလေ ရယူဖို့
အပူတပြင်း နေ့ခင်းညပါ
ဖွေရှာကြသည်။
- ဪ... လူတွေ လူတွေ
ငါ့ကိုလေ ရယူဖို့
မိမိ လူမာန်တင်း သူချင်းပတ်ကာ
ဖွေရှာကြသည်။
- ဪ... လူတွေ လူတွေ
ငါ့ကိုလေ ရယူဖို့
ကြားသူဟန်ဆင်း လူချင်းပတ်ကာ
လိမ်ညာကြသည်။
- ဪ... လူတွေ လူတွေ
ငါ့ကိုလေ ရယူဖို့
များလူပပင်း ရင်ကိုနင်းကာ
အသည်းခွာ၍ ရှာကြပါသည်။

ငါ့ကိုလေ ရဖို့ဆို
မျိုးဆွေချင်းတောင် မရှောင်ပါပဲ
လှည့်ဖျားရက်စက် မိုက်မှောင်တက်သည်
ဤလောကတွင် ငါ 'ပိုက်ဆံ'ထက်
မွန်မြတ်ပီပြင် သန်စပ်ပါသည်။
'မေတ္တာ' ကြင်နာ 'ကရုဏာ'တို့
ဘယ်မှာလဲလို့ မေးချင်ပါသည်။

ဧရတံခွန် (လက်ပံတန်း)

ငွေရှိလို့ စာရေး
တစ်မျက်နှာလေးပဲဖြစ်ဖြစ်။

အဆွေကောင်းလို့ စာရေး
တစ်ပုဒ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်။

ဘယ်လိုပဲရေးရေး
ကိုယ်ရေးတဲ့စာ
ကိုယ့်ကိုယ်မညာနဲ့။

ဖတ်သူကိုအားနာ
အသွားမဲ့တော့
ဆားမဲ့တဲ့တင်း
ပျော့ပျက်ခြင်းအလင်္ကာနဲ့
ရင်နာတယ်လေ့။

နာရီလက်တံဆိုတာ
ပြောင်းပြန်လည်ရိုးမှ မရှိတာ။

နေလင်းမြိုင်

စိတ္တဗျာ

မိုးချုပ်ပြီဆို
ပလက်ဖောင်းကိုခွန်ခွဲရ
အပေါင်းဘာသင်းကို
ချန်ထားခဲ့ရ
ဘတ်စ်ကားပေါ်
အတင်းတီးတက်
လူတွေ ပြည့်ကျပ်လျက်မို့
အသက်ရှူဖို့ တောင်ခက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့
မိန်းမက မီးအိမ်ကိုကိုင်မြှင့်
မျှော်လင့်စောင့်စား
မျက်နှာများ
ငါ့အနားမှာဝိုင်းဝိုင်းလည်
အိတ်ကပ်ပါးပါးလေးထဲက
စာမူခ
သည်တစ်ညလည်း
လောက်ငုတန်တော့
ကောင်းပါရဲ့။

ဗင်းနိုခိုင် (မောင်တော)

သုတိဆိက မုခင်းအထွေထွေ

မောင်ကောင်းယဉ်

On trial: Garrido is seen with his court appointed attorney, Susan Gellman, during his arraignment in the El Dorado Superior Court in Placerville, California, last Friday. — AP

ပြန်ဝေးဆွဲမှု ခုခိုနိုးမှုများဖြင့် အရေးလျှော့စေမည် ထရားဝံ့လန်းစောင့်နံ

မေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင် အသက် ၁၁နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို 'ဖိလစ်ဂါဒို' ဆိုသူက ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရာ မကြာမီက ရဲတပ်ဖွဲ့က မော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ၎င်းတို့ဖမ်းမောင်နှံကို တရားစွဲဆိုနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် အမှုမှာ ၁၉၇၇-ခုနှစ်က ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည့် ကိစ္စဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၉နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ တရားခံ 'ဂါရီဒိုက ၅၈နှစ်၊ လန်း နန်စီက ၅၄နှစ် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ မိန်းကလေးကို လုံခြုံအောင် ထားရှိကာ မုဒိမ်းကျင့် ခဲ့ပြီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရရှိခဲ့ရာ ၁၁နှစ်နှင့် ၁၅နှစ်သမီးများရှိနေသည်။ ယခုတော့ မိန်းကလေးအဖို့ မိသားစုနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့် ရပြီဖြစ်သည်။

Probe expands: Lee announcing the finding of the bone fragment to the media in Antioch on Monday. — AP

အဆိုပါ ဇနီးမောင်နှံသည် ဒေသအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ပြန်ပေးဆွဲမှု၊ ပုဒ်မိမ့်မှု ၂၉ မှုနှင့် တရားစွဲဆိုခြင်းခံရကာ အယ်လ်ဒီရာဒို တရားရုံး၌ ရင်ဆိုင်ရပေသည်။ ၎င်းအိမ်ကို ရှာဖွေရာတွင် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ အရိုးများကို တွေ့ရသည်ဆို၏။

ဈေးဝယ်ထွက်သည့်မိသားစု မော်တော်ကား မတော်တဆမှုဖြစ်တစ်ဦးစေသ

မလေးရှားနိုင်ငံကွာလာလမ်ပူမြို့တွင် မာရီရာယာပွဲအတွက်ဈေးဝယ်ထွက်သည့် မိသားစုကားတိုက်မှု ဖြစ်ပွားရာ အသက်၅၁နှစ်အရွယ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးသေဆုံးခဲ့ရသည်။ သူတိုယ်တိုင်ကားမောင်ခဲ့ပြီး ဇနီးနှင့် သားတို့ပါဝင်ရာ ထရော်လာတစ်စီးနှင့် တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထရော်လာမောင်းသည့် ယာဉ်မောင်း အရှိန်မထိန်းနိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်ပြီး ဇနီးသည်မှာလည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရခဲ့ကြောင်း အသက် ၁၄နှစ် အရွယ်သားဖြစ်သူမှာ ကားပေါ်မှ ခုန်ချလွတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ယင်းမိသားစုသည် မာရီရာယာ ပွဲတော်တွင် သုံးစွဲရန် အဝတ်အစားနှင့် စားကုန်ဝယ်ယူရန် ဈေးကြီးသို့လာရင်း အဖြစ်ဆိုးကြုံခဲ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မော်တော်ကားများ ပိတ်ဆို့မှုကြုံရပြီး အတော်ပင် ရှင်းလင်းလိုက်ရသည်။

Johann Christophe Friedrich Schiller
 ဂျိုမန်ခရစ်စတိုဖတ်ဖရိုင်းဒရစ်ရှီးလား
 ဂျာမန်လူမျိုးတဗျားဆရာနှင့်
 ပြဇာတ်ရေးဆရာ
 The law is the friend of the weak.
 ဥပဒေဆိုသည်မှာ အားနည်းသူတို့၏မိတ်ဆွေရင်းချာပင်
 ဖြစ်သည်။

Scene of tragedy: A tow truck arriving at the scene where a trailer crashed into a Kancil Karim along the Federal Highway in Kuala Lumpur yesterday.

Pakistan's Religious Affairs Minister Hamid Saeed Kazmi was shot in the shin by gunmen in Islamabad yesterday. His driver was killed in the attack. PHOTO: REUTERS

ပါကစ္စတန် ဝန်ကြီးတစ်ဦးသေနတ်ထိမှန်
ယာဉ်မောင်းသေဆုံး

လုံခြုံရေး တင်းကျပ်စွာထားရှိသည့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ အစ္စလာမ်ဘာတ်
မြို့တော်တွင် သာသနာရေးဝန်ကြီး သေနတ်ပစ်ခံရပြီး ယာဉ်မောင်း သေဆုံးခဲ့ရ
သည်။ သေဆုံးသူမှာ အသက် ၆၀အရွယ် မာမစ်ဆိဒ်ကဇာမီဆိုသူဖြစ်ပြီး သူ၏
နဲ့ခန်းသို့အသွား လူစည်ကားသည့်ဈေးကြီးအနီး၌ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသေနတ်
သမားက ပစ်ခတ်ခဲ့ကြောင်း ဒေသဆိုင် ရာရဲတပ်ဖွဲ့က ဆိုသည်။

၎င်း၏ အခြေအနေမှာကောင်းမွန်သော်လည်း ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ် ရပ်ဟု
သတင်းတွင် ဖော်ပြသည်။ မည်သည်အဖွဲ့၏ လက်ချက်ဟုကြေညာ ခြင်းမပြု
ကြောင်းလည်းသိရှိရပေသည်။ တာလီဆန် အကြမ်းဖက်သမားတို့၏ လက်ချက်
ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

မောင်ကောင်းယဉ်

ဆွေမြင့်

ရွှေရောင်စပိုင်

ဘာသာပြန်လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုကြီး
Forest of Eyes
by Victor Canning

ယနေ့တိုင် သူလျှို့၊ စပိုင်ထောက်လှမ်းရေး ဝတ္ထုများကို
အဆင့်မြင့်နည်းပညာဖြင့် သိပ်သည်းလျှို့ဝှက်စွာ
ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သော
ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။
စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ်- ၅၀၁၀၆၉၀၉၀၇
ဖော်မွန်စာပေမှ ထွက်နေပါပြီ

မြိုင်ကွင်းစုံဥပဒေရေးရာ

မြန်မာဥပဒေနှင့်အဝ

လူ၊ နိုင်ငံသား၊

နိုင်ငံသားအခွင့်အရေးနှင့်

ဥပဒေ

ဦးအေးမြင့် (နေပြည်တော်)

တစ်ရက်သို့ ရေဆင်းဆေးကုခန်းမှ ဒေါက်တာမောင်မောင် တရားရုံးသို့ သက်သေခံရန် ရောက်ရှိလာပါသည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်နှင့် အားလုံးက ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်၍ ရွှေနေများ၊ နားနေခန်းတွင် လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ဧည့်ထောက် ဧည့်ခံပြုကြသည်။ ဆရာကြီး၏ မေတ္တာစေတနာများအကြောင်း ပြောကြရင်းဆရာကြီးကလည်း မခံယူဝံ့ပါဘူးဆိုသော ကြီးမြတ်သောဂါရဝဖြင့် မြန်လိုက် ပါတုံးမည့် အကြောင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဆရာကြီးက နှုတ်ဆက်ရင်းမှပင် ခင်ဗျားတို့ ဝန်းကျင်က လက်ထိပ်ကြီးချည်တွေနဲ့ အပူသည် မှက်နှာတွေကို မြင်ရတာ စိတ်မ ချမ်းသာဘူးဗျာ အေးလေ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်က သွေးတွေ ပြည်တွေ၊ အော်ဟစ် ဝိုင်းညည်းသံတွေကို ဖျော်ပိုက်မှာ မဟုတ်ကြဘူး၊ သွားပြီဗျို့ ဆိုခဲ့ပြီးနှုတ်ဆက် ပြန်သွား တော့သည်။

ကြာတော့လဲ ကြာခဲ့ပါပြီ သို့သော်လည်း အကြောင်းတိုက် ဆိုင်တိုင်း ဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်ပြောပြသွားသော စကားကို သတိရမိသည်။ သတိရတိုင်း လဲသူတွင်း၊ ကိုယ့်ကွင်းဆိုသော စကား၊ သူဝန်းကျင်၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ဆိုသော စကားတို့ကို ဆက်စပ်တွေး တောနေမိတတ်ပါသည်။

ဝန်းကျင်မတူရင် ခံစား၊ စာနာ၊ နားလည်ခြင်းလည်း ထပ်တူညီမျှ မတူ နိုင်ပေ။ ကိုယ်ချင်းစာဆိုသော စကားများကြားရသုံးရ လွယ်သလောက် ဘဝချင်း လဲလှယ်၍ ထဲထဲဝင်ဝင် စာနာ နားလည် ဖို့ဆိုသောအရာများ မလွယ်ကူလှပေ။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်မှာ လုပ်ရဲရင်ခံရဲပါတယ်ဆိုသော စကားများရှိသလို လုပ်တော့ လုပ်ခဲ့ပြီး မခံရဲသောသူများလည်းရှိသလို၊ လုပ်ခဲ့ပြီး လုံးဝမလုပ်ခဲ့ကြောင်း ဖုံးကွယ်ခြင်း ဆိုနေ တတ်ကြသည့် သူများလည်း တွေ့ရသည်။

လူဟူသမျှ အတ္တကိုယ်စီရှိကြသည်မှာ မမြင်းသာသော အချက်ဖြစ်ပါ သည်။ အတ္တဗဟိုပြုလွန်းအားကြီးပြန်တော့ ဝန်းကျင်နှင့် ပြတ်တောက်သွားတတ် ပြန်သည်။ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရသည့် လူများအားလုံးသည် ဆရာဦးမောင်မောင် စကားကိုသို့ပင် ကျင်လည်ရာဝန်းကျင်၌ ရပ်တည်နေထိုင်နေကြသူများ သာဖြစ် ပါသည်။ လူတစ်ဦးစီ၌ အမည်၊ အသက်၊ နိုင်ငံသားအမှတ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ လိပ်စာရှိ ကြပေသည်။ အလုပ် အကိုင်သည် ဘဝကိစ္စဖြစ်ပြီး အမျိုးအစားကွဲပြား နိုင်သော်လည်း နိုင်ငံသားအမှတ် (အမျိုးသား မှတ်ပုံ တင်နံပါတ်) မှာ အရွယ်ရောက် ပြီးသူတိုင်း ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ ဝန်ကျင်းက ဥပဒေဝန်းကျင်ဖြစ်၍ ဥပဒေ နှင့် ပတ်သက်သော အချက်များ မတ်ရွာလေ့လာ မိသမျှ တင်ပြချင်ပါသေးသည်။

ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်းနှင့် ကိုယ့်နိုင်ငံသားဖြစ်ခြင်းပင် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် ဖွယ်ရာဖြစ်ကြောင်းကို ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ်သမိုင်းကို လေ့လာသိရှိမှ နားလည်နိုင် မည်ဖြစ်ပါသည်။ အမည်၊ အသက်၊ နိုင်ငံသား အမှတ်ဆိုသော ကိစ္စများမှာ အလွယ် တကူ မေးမြေ့လုပ်နေကြသော်လည်း နိုင်ငံသားဖြစ်ခွင့်၊ နိုင်ငံသားဖြစ်ရခြင်းတွင် ဂုဏ်ယူဘွယ် ကျေနပ်ဖွယ်များ ပြည့်နေပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသားအဖြစ် ရပ်တည်နေထိုင်သွားလာနေသော လူတစ်ဦး သည် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေမှ ပြစ်မှုအကြောင်းကိုလည်း သိရှိထားသင့်လှပါသည်။ ဥပဒေဗဟုသုတ အသုံးဝင်ပုံများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံသူများမှပို၍ သဘောပေါက် ကြပေလိမ့်မည်။ ဥပဒေဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ဟူသော အတွေးများကို ဖယ်ရှားပြစ်ရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ လူနှင့် လူပတ်ဝန်းကျင်၌ နေထိုင်ရပ်တည်နေကြရ သော လူသားတိုင်းသည် လူနှင့် ဆက်စပ်နေသော ဥပဒေဗဟုသုတ များလည်း လေ့လာ သိရှိထားသင့်လှပေသည်။

နိုင်ငံတော်အတွင်း မွေးဖွားသော နိုင်ငံသား တစ်ဦးအတွက် အသက်

တစ်ဆယ်နှစ်ပြည့်သည့် နေ့မှစ၍ တစ်နှစ်အတွင်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၏ သတ်မှတ်ထားသော အဖွဲ့အစည်း၌ သတ်မှတ်သည့် နည်းလမ်းနှင့် အညီ မိဘသို့မဟုတ် အုပ်ထိန်းသူက မှတ်ပုံတင်ရမည်ဟု မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉ တွင် ပြဌာန်းထားပါသည်။

အသက်ဆယ်နှစ်ပြည့်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်နှစ်အတွင်း မှတ်ပုံမတင်နိုင် ပါက မိဘ(သို့) အုပ်ထိန်းသူသည် ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြ၍ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ သတ်မှတ်သည့် အဖွဲ့အစည်းများသို့ လျှောက်ထားရမည်ဟု ခြွင်းချက် သတ်မှတ်ထားပါသည်။

နိုင်ငံတော်ပြင်ပတွင် မွေးဖွားသော နိုင်ငံသားတစ်ဦး အတွက် ထိုသို့ မွေးဖွားကြောင်းကို မွေးဖွားသည့် နေ့မှစ၍ တစ်နှစ် အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံ သံရုံး သို့မဟုတ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး သို့မဟုတ် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၏ သတ်မှတ်သော နည်းလမ်းနှင့်အညီ မိဘ သို့မဟုတ် အုပ်ထိန်းသူက မှတ်ပုံတင်ရမည်။

နိုင်ငံတော်ပြင်ပ၌ မွေးဖွားသူများသည် မွေးဖွားသည့်နေ့မှ တစ်နှစ်အတွင်း မှတ်ပုံမတင်နိုင်ပါက မိဘ (သို့) အုပ်ထိန်းသူသည် ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြ၍ မြန်မာနိုင်ငံသံရုံး (သို့) ကောင်စစ်ဝန်ရုံး (သို့) ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၏ သတ်မှတ် ထားသည့် အဖွဲ့အစည်းမှ တစ်ဆင့် ဗဟိုအဖွဲ့သို့ လျှောက်ထားရမည်ဟု ခြွင်းချက်သတ်မှတ် ထားပါသည်။

နိုင်ငံသားဖြစ်ရေးအတွက် မဟုတ်မမှန်ဖော်ပြ၍ နိုင်ငံသားအဖြစ်ခံယူရရှိသွားခြင်းမဖြစ်ရလေအောင်လည်း ကာကွယ်ထားပါသည်။ နိုင်ငံသား တစ်ဦးသည် မဟုတ်မမှန် ဖော်ပြခြင်း သို့မဟုတ် ဖုံးကွယ်ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံသားအဖြစ်ကို ရရှိပါက နိုင်ငံသားအဖြစ်မှ ရုပ်သိမ်းခြင်းခံရမည်အပြင် ထောင်ဒဏ်(၁၀) နှစ်နှင့် ငွေဒဏ်ကျပ်ငါးသောင်းလဲ ကျခံစေရမည်ဟု ပုဒ်မ ၁၈ တွင် ပြဌာန်းထားပါသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် မဟုတ်မမှန်လိမ်လည်၍ နိုင်ငံသားအဖြစ် မရနိုင်ရန် ကာကွယ်ထားသကဲ့သို့ တစ်ခြားတစ်ပါး သူကိုမကူညီနိုင် ရန်လည်းတားမြစ်ထားကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ ပုဒ်မ ၁၉တွင် နိုင်ငံသားတစ်ဦးသည် မသမာသော နည်းလမ်းဖြင့် နိုင်ငံသားလက် မှတ်သို့မဟုတ် ဧည့်နိုင်ငံသား လက်မှတ်သို့မဟုတ် ဧည့်နိုင်ငံသား ပြုခွင့်လက်မှတ်ကို သူတစ်ဦးရရှိရန် အားပေးကူညီလျှင် ထောင် ဒဏ် (၇) နှစ်နှင့် ငွေဒဏ်ကျပ် တစ်သောင်းကျခံစေရမည်ဟု ပြဌာန်းထားပါသည်။

ပုဒ်မ ၂၀ (က) တွင် နိုင်ငံသားအဖြစ်မှ ရုပ်ခံခံရသူသို့ မဟုတ် ရုပ်သိမ်းခံရသူ၏ နိုင်ငံသားလက်မှတ်ကို ပယ်ဖျက်ရမည်။ ထိုသို့ ပယ်ဖျက်ထား သောလက်မှတ်ကို ကိုင်ဆောင်သူသည် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ သတ်မှတ် ထားသော နည်းလမ်းနှင့် ပြန်လည် အပ်နှံရမည်။ ပုဒ်မ ၂၀(ခ)တွင် ပယ်ဖျက်ထား သော နိုင်ငံသား လက်မှတ်ကို ပြန်လည်အပ်နှံရန် ဖျက်ကွက်လျှင်ဖြစ်စေ ဆက် လက်အသုံးပြုလျှင်ဖြစ်စေ သူတစ်ဦးအား မသမာသောနည်းလမ်းဖြင့် လွှဲပြောင်း ပေးအပ်လျှင်ဖြစ်စေ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်နှင့် ငွေဒဏ် ကျပ်နှစ်သောင်းကျ ခံစေရမည်ဟု ပြဌာန်းထားပြီး။ ပုဒ်မ ၂၀(ဂ) ၌ လည်း မည်သူမဆို ပယ်ဖျက် ထားသော နိုင်ငံသားလက်မှတ်ကို ဖြစ်စေ သေဆုံးသူ၏ နိုင်ငံသား လက်မှတ် ကိုဖြစ်စေ ကိုင်ဆောင် အသုံးပြုလျှင် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်နှင့် ငွေဒဏ် ကျပ်နှစ် သောင်း ကျခံစေရမည်ဟု ပြဌာန်းထားပါသည်။

လူအဖိုးဖိုး စိတ်အထွေထွေဆိုသည်အတိုင်း နိုင်ငံသားလက်မှတ် ကို အတုကိုင်ဆောင်၍ ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်တတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ ဌာနအသီး သီးနှင့် ခန့်သွားလာခြင်းတို့တွင် လူနှင့် မှတ်ပုံတင် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြရသည်ကို မြင်တွေ့ဖူးကြမှာဖြစ်ပါသည်။ မှုခင်း ကျားနယ်များ၊ မှုခင်းမဂ္ဂလင်းများ၌ နိုင်ငံသား လက်မှတ်အတုဖြင့် မှုခင်းဖြစ်ပွားကြ သည့် သတင်းများကိုတွေ့ကြရပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ပုဒ်မ ၂၁ ၌ မည်သူမဆို နိုင်ငံသား လက်မှတ်အတုပြုလုပ်လျှင် ဖြစ်စေ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် အားပေးကူညီ လျှင်ဖြစ်စေ ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ်နှင့် ငွေဒဏ်ကျပ် ငါးသောင်းကျခံစေရမည်ဟု ပြဌာန်းထားပါသည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်၌ နိုင်ငံသား ကပ်အတုဖြင့် ကိုင်ဆောင် နေသူတစ် ဦးဦးတွေ့မြင်သိရှိပါက သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပေးတိုင်ကြားရမည်မှာ နိုင်ငံသားတစ်ဦး၏ တာဝန်ဖြစ်ကြောင်း သတိချပ်သင့်ပေသည်။

နိုင်ငံသားများ၏ အခွင့်အရေးများ ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးသည့် ဥပဒေမှ သိမှတ်ဖွယ်ရာများကိုလည်း ဆက်လက်ဖော်ပြ လိုပါသေးသည်။

နိုင်ငံသားတိုင်းသည် အခြေခံဥပဒေပါ အခွင့်အရေးများ ကိုလည်း ကောင်း ရှိရင်းစွဲ ဥပဒေပါ အခွင့်အရေးများကိုလည်းကောင်း အပြည့်အဝရရှိ စေရမည်ဟု ပုဒ်မ (၂) တွင် ပြဌာန်းထား ပြီး။ ပုဒ်မ (၃) ၌လည်း နိုင်ငံသားတိုင်းသည် တရားဝင်အခွင့် အရေးများ ရရှိစေရန် နိုင်ငံတော်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဟု ပြဌာန်း ထားပါသည်။

နိုင်ငံသားတိုင်းသည် မိမိ၏ တရားဝင်ခံစားခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် နှစ်နာချက်ကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းသို့ပြစ်စေ၊ ယင်းအဖွဲ့အစည်းထက်မြင့်သော အဆင့်မြင့်သော အာဏာပိုင်း အဖွဲ့အစည်း သို့ဖြစ်စေ တိုင်တန်းနိုင် သည်ဟု ပုဂံမဂ္ဂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး ပုဂံမ ၅ ၌ တိုင်တန်း လွှာရရှိသော အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းသည် တိုင်တန်းလွှာပါ နှစ်နာချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုအပ်သလို အမြန်စုံစမ်းရမည်။ အဆင့်နိမ့်သော အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းတို့လည်း အမြန်ဆုံး စစ်ဆေး၍ တင်ပြစေရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

တိုင်တန်းလွှာပါ နှစ်နာချက်သည် တရားဝင် ခံစားခွင့်ရှိသော အခွင့် အရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် နှစ်နာချက် မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်အခါ တိုင်တန်းလွှာရရှိသော အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းသည် အရေးယူဆောင် ရွက်ပိုင် ခွင့်ရှိလျှင် တိုင်တန်းသူ၏ တရားဝင် ခံစားခွင့် ရှိသော အခွင့် အရေးကို အပြည့်အဝရရှိ စေရေးအတွက် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု ပုဂံမ ၆၅၅ ပြဋ္ဌာန်း ထားပါသည်။

တိုင်တန်းလွှာပါ နှစ်နာချက်သည် တရားဝင်ခံစားခွင့်ရှိသော အခွင့် အရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် နှစ်နာချက်မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရှိသော်လည်း တိုင်တန်း လွှာရရှိသော အဖွဲ့အစည်းက အရေးယူ ပေးပိုင်ခွင့်မရှိလျှင် အရေးယူပေးပိုင်ခွင့် ရှိသော အာဏာပိုင်အဖွဲ့ အစည်းသို့ တိုင်တန်းသူ၏ တရားဝင်ခံစားခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေး အပြည့်အဝ ရရှိစေရန်အတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တွေ့ ရှိချက်ကို တိုင်တန်းလွှာနှင့်အတူ ပေးပို့ရမည်ဟု ပုဂံမ (၇) ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ သို့သော်လည်း ပုဂံမ (၈)၌ တိုင်တန်း လွှာပါ နှစ်နာချက်သည် တရားဝင်ခံစားခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် နှစ်နာချက်မဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရှိလျှင် တိုင်တန်းလွှာကို ပယ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားပါသည်။

ပုဂံမ (၉)၌ တိုင်တန်းလွှာရရှိသော အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းသည် တိုင် တန်းလွှာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ဆောင်ရွက်ချက်ကို တိုင်တန်းသူထံ အကြောင်း ကြားရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

နိုင်ငံသားများ၏ အခွင့်အရေးများကို ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ပေးရာ၌ လည်း ပုဂံမ (၁၀) ၌ ဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်တွင် ပါဝင်သော အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး (သို့) ဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်သည် နိုင်ငံသားတိုင်မှာ တရားဝင် ခံစားခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်နှစ်နာဆုံး

နှုံးပူပူစေရန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း နိုင်ငံသားများ၏ အခွင့်အရေးကို ကာကွယ်ရန် ပြဋ္ဌာန်းပေး ထားပြန်ပါသည်။ ပုဂံမ (၁၁) ၌ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦး သို့မဟုတ် ဝန်ထမ်းအဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်သည် မိမိ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဘောင်အတွင်း နိုင်ငံသားတိုင်း၏ တရားဝင်ခံစားခွင့်ရှိ သော အခွင့်အရေးများ ထိခိုက်ဆုံးပူပူစေရန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ ပုဂံမ ၁၂ ၌ နိုင်ငံသားတစ်ဦး၏ တရားဝင်ရပိုင်ခွင့်အခွင့် အရေးတစ်ရပ် ဆုံးရှုံးနှစ်နာ ကြောင်းတွေ့ရှိလျှင် သက်ဆိုင်ရာဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်တွင် ပါဝင်သော အဖွဲ့ဝင် (သို့) သက်ဆိုင်ရာဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ အစည်းတစ်ရပ် (သို့) ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦး (သို့) သက်ဆိုင် ရာဝန် ထမ်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်သည် နှစ်နာဆုံးရှုံးသည့် အခွင့်အရေးများတရား ဝင်အပြည့်အဝရစေရေးအတွက် လိုအပ်သလို အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရမည်။

ပုဂံမ (၁၃) တွင် သက်ဆိုင်ရာဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်တွင် ပါဝင်သော အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဦး (သို့) သက်ဆိုင်ရာ ဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ အစည်းတစ်ရပ်သည် လုံလောက်သော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိပဲ နိုင်ငံသားတစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးတရားဝင် ရပိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် နှစ်နာချက်ကို တရားဝင်ရရှိရေးအတွက် အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ပျက်ကွက်လျှင် နိုင်ငံတော် ကောင်စီက အရေးယူရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထား ပါသည်။

ပုဂံမ (၁၄) တွင် သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦး (သို့) သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်သည် လုံလောက်သောအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ နိုင်ငံ သားတစ်ဦး၏ တရားဝင်ရပိုင်ခွင့်ရှိ သော အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် နှစ်နာချက်ကို တရားဝင်ရရှိ စေရေးအတွက်အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် ပျက်ကွက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းက လိုအပ်သလို အရေးယူ ရမည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

နိုင်ငံသားများ၏ ဥပဒေ အခက်အခဲပြဿနာများအတွက် ပုဂံမ (၁၅) ၌ နိုင်ငံသားတစ်ဦးဦးက မိမိတရားဝင်ရပိုင်ခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း ၍ အကြံဉာဏ်တောင်းခံလာလျှင် ပြည်သူ့ ဥပဒေ အကျိုးဆောင်အဖွဲ့(သို့) အဆင့်ဆင့် သော ဥပဒေဝန်ထမ်းများက လိုအပ်သော အကြံဉာဏ်များပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး ပုဂံမ ၁၆ ၌ ပြည်သူ့ဥပဒေ အကျိုးဆောင်အဖွဲ့ သည်နိုင်ငံသား တစ်ဦးဦး၏ တရား ဝင်ရပိုင်ခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် နှစ်နာဆုံးရှုံး ကြောင်းတွေ့ရှိပါက ယင်း

အခွင့်အရေးကို တရားဝင်ခံစားပိုင်ခွင့်ရရှိရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာတို့နှင့် ညှိနှိုင်း၍ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ လိုအပ်ပါက နိုင်ငံတော် ကောင်စီသို့ တင်ပြရမည်ဟု ပြဌာန်းထားပါသည်။

ပေးအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာ အလွဲသုံးစားပြု၍ နိုင်ငံသား နစ်နာမှု ကာကွယ်ရန်အတွက် ပုဂံတွင် ဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ရပ်တွင် ပါဝင်သော အဖွဲ့ဝင်တစ် ဦးဦး (သို့) ဗဟိုနှင့် ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ အစည်းတစ်ရပ်ရပ် (သို့) ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦး(သို့) အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ရပ်က ပြည်သူတို့ အပ်နှင်းထားသော အခွင့်အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုသဖြင့် နိုင်ငံသားတစ်ဦးဦး၏ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ရပ်၊ အကျိုးခံစားခွင့် တစ်ရပ်ရပ်ကို ထိခိုက် နစ်နာခဲ့လျှင် ယင်းပုဂ္ဂိုလ် (သို့) အဖွဲ့အစည်းကို ရှိရင်းစွဲ ဥပဒေများနှင့်အညီ တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထိခိုက် နစ်နာမှု အတွက်လည်း ရှိရင်းစွဲဥပဒေများနှင့် အညီလျော်ကြေးတောင်းခံနိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ပြဌာန်းထားပါသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက် နေ့တွင် အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲသည့် လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ကြောင်းများ သိနားလည် ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဟု ဟစ်ကြွေးနေရုံမျှဖြင့် အခွင့်ရှိသည်မည်မဟုတ်ပေ။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ရရှိခဲ့ရာ၌ ပေးဆပ်ခဲ့ရသည့် အသက်၊ သွေး၊ ခွေး၊ ကာလတို့ကို မမေ့မလျော့မှသာ လွတ်လပ်ရေး၏ တန်ဖိုးကို သိနား လည်နိုင်ကြမည်။

လွတ်လပ်ရေး၏ အသီးအပွင့်၌ နိုင်ငံသား၏ အခွင့်အရေးကို တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် ခံစားလာရသည်ကိုလည်း မမေ့သင့်ပေ။ နိုင်ငံသားတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးများ၊ နိုင်ငံသားတစ်ဦး ပေးပွားလာစဉ် ဆောင်ရွက် ရပုံများလည်း ဥပဒေအသိဖြင့် နားလည်ထားဖို့လိုအပ်ပါသည်။ ဥပဒေဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟု ခပ်လွယ်လွယ် မသုံးသင့်ပေ။ ခေတ်မှီ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေသော ကမ္ဘာကြီး၌ မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်နေထိုင်ခွင့်ရရှိနေခြင်းကပင်လျှင် ဂုဏ်ပုဒ် တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါ သည်။

မိမိနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်၌ နေ့စဉ်ထိတွေ့ ပြောဆို ဆက်ဆံနေသမျှ အရာအား လုံးသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဥပဒေနှင့် အညီလှုပ်ရှား သွားလာပြောဆို ဆက်ဆံနေသမျှ ဥပဒေက ကာကွယ်ထားမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ သည်။ နေ့စဉ် သုံးစွဲ နေကြသည့် အမည်၊ အသက်၊ နိုင်ငံသား အမှတ်ဆိုသော စကားများမှာ

အသုံးရလွယ်သလောက်ဖြစ်တည်လာခဲ့ရပုံများ ဥပဒေနှင့်အညီ လေးနက်ခိုင်မာကြောင်း သိစေအပ်ပြီး နိုင်ငံသားတစ်ဦး အနေဖြင့် နိုင်ငံသားနှင့် ပတ်သက်သော ဥပဒေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုတော့ ဖြင့် သိထားစေချင်၍ ပြစ်မှုဘေး တွေးဆရှောင်တတ်ရန် စုစည်းတင် ပြအပ်ပါသည်။

ဦးအေးမြင့် (နေပြည်တော်)

ဖြန့်ချိခြင်း၊ ကြေငြာခြင်း

အသရေဖျက်စေသော စွပ်စွဲချက်ကို စွပ်စွဲခံရသူမှအပ အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အသိပေးခြင်း၊ ဖြန့်ချိခြင်း၊ ကြေငြာခြင်းပြုမှသာ အသရေဖျက်မှုမြောက်သည်။ ယင်းသို့ မပြုပါက အသရေဖျက်မှုမမြောက်ကြောင်း ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး ဒေါ်ရီနှင့် ဦးစစ်ကူး အမှု-စာ ၂၉၇ လွှတ်တော်တွင် ထုံးဖွဲ့ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

အသရေဖျက်မှုသတင်းကို သတင်းစာမှ နောက်ထပ် ကူးယူပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူမှာလည်း အသရေဖျက်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဂေါပကလူကြီးတစ်ဦးသည် ဂေါပကအဖြစ် အရည်အချင်း မဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်မှတ်တမ်းကို လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှုအရ စွပ်စွဲခံရသူ ဂေါပကအား တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်းမှာ အသရေဖျက်ရန်ကြေငြာသည့် သဘောသက်ရောက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ပြစ်မှုမမြောက်ကြောင်း ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး ဦးမောင်ကြီး (ခ) စီအမ်ဂျီဝါးနှင့် ပြည်ထောင်စု-စာ-၇၉ တွင် ထုံးဖွဲ့ဆုံးဖြတ် ထားပါသည်။

THE KILLERS OF SINGAPORE

For eight years the author harassed the Customs men of a dozen countries as a smuggler. Now he tells the truth about those amazing years exclusively to TIT-BITS. He reveals how good-time girls sped the loading of cargo; how a wicked double-cross nearly cost him his life in a raging sea; and countless fantastic secrets of the smuggling fraternity

အတိတ်ပုံရိပ်

CONTRABAND KING

စကာပူမ
ILJ

လူသတ်သမားများ

by Capt
ARCHIBALD
McSPORNAN

နန္ဒီ (ကာသာပြန်)

မြည်ပမြစ်ရပ်မှန်မြင်ကွင်းရုံ

(ဤအကြောင်းကို ပြောပြသူသည် မှောင်ခိုသမားတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် နိုင်ငံတစ်ဒါလင်မှ အကောက်ခွန်အရာရှိများအား ရှစ်နှစ်ကြာ ဝှက်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုသူသည် ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ဘစ်အား အမှန်အတိုင်း ပြောပြထားပါသည်။ မိန်းကလေးများက ကုန်ပစ္စည်းများအား မည်ကဲ့သို့ သယ်ယူပို့ပင်လယ်ထဲတွင် သက်စွန့်ဆံဖျားသွားလာရပုံနှင့် မှောင်ခိုလောက၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မချွင်းမချန် ပြောပြထားပါသည်)

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကျွန်ုပ်သည် တောင်တရုတ်ပင်လယ်ရေပြင်ကိုဖြတ်၍ တိုးညှင်းစွာလှော်ခတ်လာသော တက်သံကို နားစွင့်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သင်္ဘောမှာကျောက်ချထားပါသည်။ ပင်လယ်ကွေ့တစ်ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် မြင်သစ်တပ်များသည် စက်သေနတ်ဖြင့် မဲနက်သော ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ချိန်ရွယ်ထားသည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေ့သည်နှင့် သေနတ်ပြောင်းမှ ကျည်ဆန်များဒလဟောထွက်လာမည်မှာ သေချာလေသည်။

ရုတ်တရက် တက်သံရပ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ သင်္ဘောဘေးသမ္ဗန်တစ်စီးအပေါ်တွင် ရပ်လာသောတရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

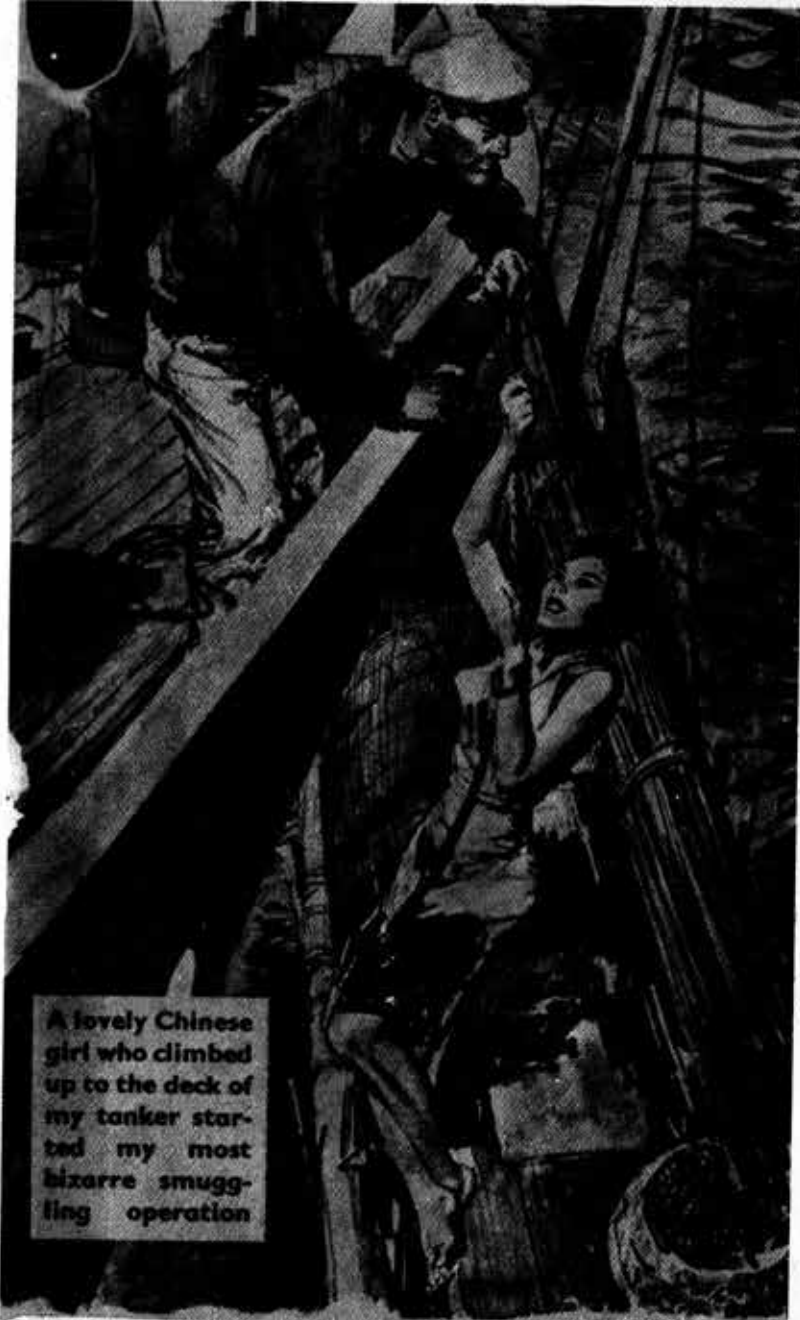
“ကျွန်မ ဟုဆယ်ကလာပါတယ်” သူမက တိုးတိုးပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ကြိုးတစ်ချောင်းချပေးလိုက်သည်။

သမ္ဗန်ကို သင်္ဘောနံဘေးတွင် ကြိုးချည်ပြီး၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။ သူမ၏ ဘောင်းဘီမှာ အလွန်ကြပ်ပြီး၊ ပေါင်လယ်အထိသာရည်သည်။ သူမ၏ သေးသွယ်နွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်လုံးကလေးကို မြင်နေရပါသည်။

“ကျွန်မမှာ ပစ္စည်းတွေပါလာတယ်” သူမက ပြောသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းအစပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် မဲနက်သော တရုတ်ဝမ်းပြားလှေများသည် ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။ ယခုအကြိမ်တွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းမှာ ဆန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆန်မှာ ရှားပါးကုန်ဖြစ်နေပါသည်။

(လှပသော တရုတ်မလေးတစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။)

A lovely Chinese girl who climbed up to the deck of my tanker started my most bizarre smuggling operation

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဆန်မှာ စင်္ကာပူကဲ့သို့ ယိုးဒယား၊ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်း ဆွယ်စသည့်ဒေသများနှင့် ဝေးကွာလှမ်းသောဒေသတွင် အလွန် ရှားပါသည်။ ထိုဒေသများမှာ ဆန်ထွက်ကြပါသည်။

ဆန်ကို ရာရှင်စံနစ်ဖြင့် ဖြန့်ဝေပြီး နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်း ကြသည်။ တရားဝင်သွင်းခွင့်သာရှိပြီး၊ အခြားလမ်းကြောင်းမှ တင်သွင်းခြင်းကို ပိတ်ပင်ထားသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်မှောင်ခိုစီးပွားရေး လောကအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြေးရပြီ

ကျွန်ုပ်သည် တန်ဂီယာတွင် အခြေစိုက်သော မယ်ဒီတာရီယန်ဒေသတွင် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းစတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်ငြီးငွေ့နေပါပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မယ်ဒီတာရီယန်ဒေသကို စွန့်ခွာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ဒေသအတွင်းရှိ အကောက်ခွန်ဌာနသည် နာမည်ကြီးနေသော မှောင်ခိုသမား တက်ပတီန်မက်စပေါ်ရန်အား ဖမ်းရန်ကြိုးစားနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ငွေအမြောက်အမြားရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့များဒေသတွင် ထိုလုပ်ငန်းကောင်းမွန်ကြောင်း ကြားရသဖြင့် စင်္ကာပူသို့ သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ထိုဒေသ၏နိုင်ငံတကာ ရေပြင်ထဲတွင် ရန်သူနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ အကောက်ခွန်အရာရှိများနှင့် တရုတ်လူဆိုးဂိုဏ်းများဖြစ်ကြသည်။

၎င်းပြင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းများလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုဂိုဏ်းများ၏ လက်တံသည် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းနှင့် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းအား လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်လောက်အောင် ရှည်ကြသည်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကျွန်ုပ်ကို ဒုက္ခအများဆုံးပေးသည်မှာ တရုတ်လူဆိုးဂိုဏ်းများဖြစ်ကြသည်။ ယခုအချိန်အထိ သူတို့၏ ကြေးစားလူသတ်သမားနှင့် တိုက်ခိုက်ရာမှရသောဒဏ်ရာ ကျွန်ုပ်တွင်ရှိနေသေးသည်။

ဆိုင်ဂုံမှ စင်္ကာပူသို့ ဆန်သယ်သော လုပ်ငန်းမှာ အလွန်အမြတ်အစွန်းရသဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ရန် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လစ်ပြုရန်၊ ပယ်လင်ဘန်မှ ဆိုင်ဂုံ၊ ဟိုင်ဖုန်နှင့် စင်္ကာပူသို့ ဓါတ်ဆီသယ်ပို့သည့် သင်္ဘောတွင် ကက်ပတီန်ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တွင် ဒုတိယနှင့် တတိယအရာရှိများလိုအပ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တရုတ်သင်္ဘောသားသုံးဦးကိုလည်း ခေါ်ယူခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်ဂုံမြို့သို့ ရွက်လွင့်ခဲ့ကြ၏။ စင်္ကာပူတွင် ဆန်ဝယ်မည့်တရုတ်များအဆင်သင့် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဆန်ဝယ်ပြီး သင်္ဘောတင်ရန်သာလိုပါသည်။

ထိုအချိန်က အင်ဒိုချိုင်းနားတွင် ပြင်သစ်တို့သည် ကွန်မြူနစ်များနှင့် စစ်တိုက်နေကြရပါသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားတပ်ဖွဲ့မှာ နယ်မြေခက်ခဲစွာ ထိန်းသိန်းနေရလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် ညတိုက်ပွဲများမကြာခဏ ဖြစ်ပွားနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်သင်္ဘောများကို နေပိုင်းတွင်သာ သွားလာခွင့်ပြုထားလေသည်။

အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်းများနှင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများကို အပြည့်အဝချထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ညဘက်တွင် ကုန်တင်ရသည်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များလေသည်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

သို့သော် လိုလျှင်ကြံဆနည်းလမ်းရဆိုသလို နည်းလမ်း တစ်ခုကားရှိမြဲဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့ဖျားဒေသမှ အခြားမြို့ကြီးများမှာလိုပင် မိန်းကလေးများစွာရှိကြသည်။ တရုတ်လူမျိုးထောင်ပေါင်းများစွာသည် ဝမ်းပြားလှေများဖြင့် မြစ်ထဲတွင် နေကြလေသည်။ ညတိုင်းပင် မိန်းကလေးပေါင်းများစွာသည် သမ္မန်များဖြင့် နိုင်ငံခြားကုန် သင်္ဘောများသို့ လာကြပါသည်။ သူတို့ကို ပြင်သစ်များက မြစ်ထဲ တွင်သွားလာခွင့်ပြုထားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးများက ဆန်များကိုသယ်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ည ဆိုင်ဂုံတွင် သင်္ဘောဆိုက် ပြီး ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများက ဆန်များသယ်ပေး ကြလေသည်။ ပြင်သစ်များက ကျွန်ုပ်တို့သည် အပျော်အပါးလိုက် စားသော သင်္ဘောသားများဟု ယူဆကြလေသည်။ ဆန်သုံးလေး

အိတ်တင်ထားသဖြင့် သမ္မန်သည် လိုအပ်သည်ထက်လေးလံပြီး ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်နေသည်ကို သတိမထားမိကြပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောပြန်ထွက်လာချိန်တွင် သင်္ဘောပေါ်၌ လက်နက်ကိုင်အစောင့်နှစ်ယောက်ပါလာမြဲ ဖြစ်သည်။ တရုတ် ပင်လယ်စားပြများသည် သင်္ဘောတွင်ပါလာသူများကို ကြီးတုတ် ပြီး သင်္ဘောနှင့်ပစ္စည်းများကို လုယူတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တရုတ်လူဆိုးဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း၏ မုန်း တီးမှုကို ကျွန်ုပ်ခံခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကုန်တင်သောအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ပြန်လွှတ် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တရုတ်သင်္ဘောသားသုံးယောက်သည် သူတို့နှင့် လိုက်ပါသွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောဖြင့် တိုက်၍ သူတို့

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

သမ္မန်များကို နှစ်မြှုပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် မည်သူမှ မသေ ပါ။ မကြာခင် ညတစ်ညတွင် တရုတ်ကြီးသုံးယောက်က ကျွန်ုပ် အား အရက်ဆိုင်တွင် လာတွေ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဆန်မှောင်ခိုကူးလို့ရတဲ့အမြတ်ငွေရဲ့ နှစ်ဆယ် ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုပေးပါ” သူတို့က ပြောပါသည်။

ထို့နောက် တရုတ်များထွက်သွားပြီး အပြင်မှစောင့်နေ လေသည်။ ကျွန်ုပ်ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ လရောင်အောက်တွင် ဓားများလက်သွားသည်ကို မြင်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများယိုစီးကျလာလေသည်။ ထိုအခိုက် လမ်းဘေးအဆောက်အဦတစ်ခုအတွင်းမှ အင်္ဂလိပ်စစ်သားနှစ် ယောက်ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား ကူညီခဲ့သည်။

သူတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အသက်ချမ်းသာမှုရသွားပါသည်။

စင်္ကာပူတွင် ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောမှ ဝမ်းပြားလှေများ အတွင်းသို့ ဆန်အိတ်များကိုချပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် လှေသူ ကြီးက သင်္ဘောပေါ်မှ ရပ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကြားတွင် ယုံကြည်မှုမရှိကြပါ။

ထိုအလုပ်ကို ခြောက်လခန့်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ရွှေမှောင်ခိုကူးကြပါသေးသည်။ တစ်နေ့တွင် တန်ဂါရီကာ တွင် ကျန်ခဲ့သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ ကြေးနန်းရောက်လာ ပါသည်။ “အမြန်ပြန်လာပါ။ သင့်အတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ်ရှိ နေတယ်” ထိုအလုပ်မှာ ကောင်းဖို့သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်သွားဖို့ ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အကောက်ကြံမှုမှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့ရပါသည်။ ခရီးစထွက်ချိန်တွင် ဘာကြောင့် သင်္ဘောပိုင် ရှင်က ကျွန်ုပ်အား သင်္ဘောပေါ်သို့ မတက်စေချင်သည်ကို ကျွန်ုပ်

• (ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲစွာပင် တန်ခိုးထွားသော တရုတ်လူဆိုးဂိုဏ်းများကို ဆန့်ကျင်ခဲ့လေသည်။ ယခုသူတို့သည် သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်ပေးကြလေပြီ။)

နားမလည်ဘဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီပြင်ကက်ပတိန်တစ်ယောက်က သင်္ဘောကိုတန်ဂီယာက ဒက်ဖီဂါလာကို မောင်းလာပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟိုက စောင့်နေပါ”ဟု သူတို့က ပြောသည်။

သူတို့ပေးသည့်အခကြေးငွေမှာ ကောင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မငြင်းတော့ပါ။

ထို့နောက် သင်္ဘောကို ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူရပါသည်။ ထိုအခါကျမှ သင်္ဘောနှင့်ကုန်များအား ပေါင်လေးသောင်းပြင့် အာမခံလုပ်ထားကြောင်း သိရပါသည်။ တကယ့်တန်ဖိုးထက် အများကြီးပိုနေလေသည်။

ယခုအခါ သင်္ဘောသည် လှိုင်းပြင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ခုတ်မောင်းနေလေပြီ။ ဦးပိုင်းရှိအပေါက်မှရေများ ဝလဟောဝင်နေလေသည်။ ထိုအခါမှ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်ုပ်သိပါတော့သည်။

ကာဆာဘလန်ကာတွင် ကုန်များချပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ မိုင်(၂၀)အရောက်တွင် ပြဿနာစပေါ်ပါတော့သည်။

တက်မကိုင်၍မရဘဲ ဖြစ်လာသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းမှ အပေါက်တစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ရေများဝင်လာလေသည်။ သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ခါးအထိရေများဝင်လာပြီးနောက် ရေလုံခန်းသည် အချိန်မရွေးကွဲသွားနိုင်သည့် အခြေအနေပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ကမ်းခြေသို့ပြန်သွားရန်သာ ရှိတော့သည်။

တန်ဂီယာသို့ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်သောအခါ အင်တာပိုး(လ်)ရဲတပ်ဖွဲ့က မေးခွန်းများမေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောကို ပြန်မောင်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

နန္ဒရိုး

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

သို့နှင့် ကျွန်တော်တွေ ခဲ့ရသည့်
နေရာမှာ ဘားလမ်း အချုပ်ထောင် (မြို့
မအချုပ်ထောင်) တွင် ဖြစ်ပါသည်။ (ယခု
မဟာဝိဇ္ဇာလမ်းကြောင်း)

အချိန်မှာ ၁၉၅၅-ခုနှစ်။

တစ်နေ့သော နေ့လည်ဘက် အချုပ်သားများ လမ်းလျှောက်ချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ပုဒ်မ-၅ အချုပ်သား ရဲဘော် လှမောင်နှင့် အတူလမ်းလျှောက် နေစဉ် ကိုလှမောင်က "ကိုသန်းဒီလူပေါ့ဗျာ လသာ လမ်းက အပေါင်ဆိုင်သူဌေးကြီးကို ခါးနှင့် ထိုးပြီး ခါးပြတိုက်တဲ့အမှုက ကိုခင်အောင် ဆိုတာ" ဟု ညွှန်းပြခဲ့ပါ သည်။

သူညွှန်ပြရာသို့ ဝက်ကနဲလှမ်း ကြည့်လိုက်မိလျှင်ပင် ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ပင်အံ့အားသင့်သွားရပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိကိုပင် ကျွန်တော်မယုံပါ။ ကျွန်တော်မြင်ကွင်းတွင် လျှောက်နေသူကား အသားဖြူဖြူ အရပ်ပြတ်ပြတ် ဆံပင်ရှည်ကို သပ်ရပ်စွာ ဖြိုး၍ ဒိုဘီကျ အင်္ကျီလုံချည်များကို သေ သပ်စွာဝတ်လျက် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာ ပေးဖြင့် စကားပြောနေသည့် မိန်းမချော ချော သောလူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသော ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။ သူ၏ မျက်နှာ မှာ အစဉ်သဖြင့် ချိုပြုံးနေ၍ စကားကို လေအေးအေးနှင့် ညင်သာစွာ ပြောတတ် သည်။ နေထိုင်သည့်နေရာတွင်လည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်လှပါသည်။

သူ့ကိုမြင်လိုက်လျှင် မြင်ရသူ အဖို့ ရွှင်လန်းသွားစေသည့်ဟန် ပေါ်လွင် နေပါသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားဟန်မှာ ပျော့ ပြောင်း၍ ချစ်စရာအသွင်ဆောင် နေပါ သည်။

သူ၏ဥပမီရုပ်ကိုကြည့်၍ ခါးပြ ရုပ်ဟု ပြောလျှင် ယုံတမ်းစကားဟု ဆိုရ မည်သာ။

သို့သော်... သူကား... ရန်ကုန် ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင် မျက်နှာ ဖုံးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြ၍ ရန်ကုန် ရဲအဖွဲ့ ကြီးအား အလုပ်ရွပ်သွားစေခဲ့သူ ဖြစ်ပါ သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး သည့်နောက် တစ်နေ့သူကလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုကို အမှန် အတိုင်းဖောက်သည်ချ၍ သူ၏ ရာဇဝင်ကို ခင်းပြသွားခဲ့ပါသည်။

"ကျွန်တော့် ကို မော်လမြိုင် မပွန် မှာမွေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ အမေ က ဆင်းရဲလို့

ကျွန်တော် ငါးနှစ်သား မှာ မော်လမြိုင်မှာ သွားစိုက်ဆိုင် လာဖွင့်တဲ့ တရုတ် ကြီးကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေဟာ ရိုက်တဲ့အခါလည်း အလွန်ရိုက် ပါတယ်။ အဲဒီ နေ့ကိုတော့ ကျွန်တော်မှတ်မိ နေပါတယ်။ အဖေဟာ မျက်ရည်တွေကျ ပြီး ကျွန်တော့်ကို သား ဒီမှာနေခဲ့ ဖေဖေ ခေါက်ဆွဲကျော်ဝယ်ပြီး ပြန်လာမယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ နောက် ထပ်ကျွန်တော့်အဖေ မျက်နှာကို မမြင်ရ တော့ပါဘူး။"

ကျွန်တော်လည်း ၃-၄ ရက် လောက် ငိုနေခဲ့တာပါပဲ ဒီနောက်... ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်လာပါတယ်။

သွားစိုက်ဆိုင်က လမ်းမတော် မှာဖွင့်ထားပြီး နေတာက ၂၂ လမ်းထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးက သားအရင်းလိုပဲ ချစ် လည်းချစ်တယ်။ ဂရုလည်း စိုက်ပါတယ်။ အဖွားကြီးကတော့ အလွန်ဘဲ နှိပ်စက်ပါ တယ်။

ကျွန်တော်တို့နေရာ ၃ထပ်ဆို တော့ ညကို ၁၂နာရီ ၁ချက်အထိ၊ ရေတင် တဲ့ တိုကင်ကိုဆွဲတင် ရပါတယ်။ အဲဒါနေ့ စဉ်ပါပဲ... မနက်ကျတော့ ၄နာရီထပြီး

ရေနွေးအိုးတည် အိမ်မူဟာဟီရလုပ်ကိုင်ပြီး နောက် သူတို့ရဲ့သားအရင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူ တရုတ်ကျောင်းသွားရပါတယ်။ စာ ကျတော့ ကျွန်တော်က တော်ပြီး သူ့သား အရင်းက စာမရလို့ ကျွန်တော့်ကို စာတော် ရမလားလို့ အဖွားကြီးက မကြာခဏရိုက် ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ၁၈နှစ်သားအထိ အနှိပ်စက်ခံနေပြီး နေခဲ့စဉ်မှာတော့ အဘိုး ကြီးကို ကျွန်တော်ကချစ်သလို အဘိုးကြီး ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်။ တကယ်ဟာကွာ အဖွားကြီးကို ကြောက် ရလို့ ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေ တတယ်ကိုပြော ရင် တယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါပဲ။ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုပြီး မပြော ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်တို့ လမ်းထိပ်မှာရှိတဲ့ ကစားဖော် ကုလားလေးများကို ကျွန်တော့် ဒုက္ခတွေ ပြန်ပြောပြရင်တော့ သူတို့က အိမ်ကထွက်ပြေးဖို့ ပြောကြ ဒါနဲ့ပဲ တစ်နေ့ ကျွန်တော်အိမ်က ထွက်ပြေးပါတယ်။

ဘာပစ္စည်းမှ မယူခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ ညက ဘုရားပေါ်မှာ သွားအိပ်ပြီးနောက် နေ့ကျတော့ R.A.P (ရန်ကုန်လက်နက် ကိုင် ရဲ) ကိုဝင်ဖို့သွားပြောပါတယ်။ နောက် နေ့သွားတော့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ အခြေ

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ခံသင်တန်းဆင်းပြီး စစ်တီးပိုင်းကိုရောက် ပါတယ်။

တပ်ထဲမှာ ဗြူကယ်မှုတ်ရပြီး ၂နှစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တာမေ့ က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ကျပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ၁နှစ် လောက်ကြာတော့ ဗြူကယ်မှုတ်တဲ့ ဒုက္ခ ကြောင့်ထင်ပါတယ်။ အူကျရောဂါစွဲပြီး တပ်ထဲက ထွက်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန် တော် ယောကျကြီးက နူးတစ်နူးမှာ စာရေး ကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် မြင်းလောင်းလို့ သိပ် တော့ ချောင်ချောင်လည်လည်မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ။ ယောကျမကြီးအိမ် ပြောင်းလာပြီး ဖော့ဦးထုပ် လုပ်တဲ့ အလုပ်ဌာနမှာ ဝင် ပြီး တစ်နေ့ သုံးကျပ်ခွဲနဲ့ နေ့စားဝင်လုပ်ပါ တယ်။ နောက်တော့ ဒီလုပ်ငန်းကလည်း ပကောင်းတော့ပြုတ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီ ကစပြီး ကျွန်တော်လည်း နေ့တိုင်းအလုပ် ရှာပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး။ ယောကျမလည်း မငြိမ်ငြင် ကျွေးမွေးရုံတင်မက အားမငယ် ဖို့ အားပေးရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ လည်း ချောင်ချောင်လည်လည် မဟုတ် တော့ အားနာတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ အလုပ်ကလည်း ရှာမရတာနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လျှောက်ရာက

လမ်းမတော်ကို လျှောက်သွားပြီး စွပ်ပရား တို့ ဆာမိတို့နဲ့ သွားတွေပါတယ်။

ဆာမိတို့နဲ့ စကားပြောရင်း အလုပ်မရှိတာ ညည်းမိရမှ ဆာမိတို့က အားမငယ်နဲ့ အကွက်ကောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ စွန်မယ်၊ ရင်း နီးဖို့ ရရင်တော်ပြီ. . မင်းလည်း တို့နဲ့ အတူ ပါပေတော့လို့ ပြောပါတယ်။

စွပ်ပရားတို့ ဆာမိတို့ကလည်း ဓားပြမတိုက်ဖူးကြပါဘူး။ သူတို့က မော်တော်ကားမီးလုံးတို့ ကားစပယ်ယာ ပစ္စည်းတို့ လစ်ရင်လစ်သလို ဆွဲနေကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ချောင်ချောင်ရ မယ်ဆိုတော့ ဓားပြတိုက်ဖို့ စိတ်ကူးကြတာ ပဲ။ သူတို့မြင်ထားတဲ့ အကွက်ကိုပြောပြီး ကျွန်တော်ကို ခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့ ပြော ကြတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ညစ် ညစ်ရှိတာနဲ့ လုပ်မယ်လို့ပြောလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈ နာရီမှာ သံဇော့ ဘက်လက်ဖက်ဆိုင်မှာ တွေ့ဖို့ချိန်းလိုက် တယ်။ အချိန်က ၁၉၅၄-ခုနှစ် မှာပါ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ဆုံကြ တော့ သူတို့မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ရှာ ရအုံးမယ်လို့ ပြောဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကေးရှာတာပေါ့ နေ့လည် ၁နာရီမှာ ဆုံကြ မယ်လို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး စွပ်ပရားကိုခေါ်ပြီး ကျွဲကြီးလမ်းအပေါင် ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့် နာရီကိုငွေ (၁၅)ကျပ် နဲ့ ပေါင်ပြီး ရွှေတိဂုံတိုင်ဘုရားကို သွားပါ တယ်။

မကောင်းမှု တစ်ခုပြုလုပ်ခါနီး ဘုရားကို သိတိရတယ်ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေ ပြောသလို ကျွန်တော်လည်းရွှေတိဂုံဘုရား ဖူးခင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတာနဲ့ ဘုရား သွားကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားဖူးပြီး ပြန်အဆင်းမှာ ရှမ်း ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ၁၂နာရီလောက်မှာ ထမင်းဝင်စားရင်း ရဲ ဆေးတင်တဲ့ အနေနဲ့ အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြီး ချိန်းထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ကိုလာပါတယ်။ ဟိုတယ် ရောက် တော့. . ဆာမိကို အဆင်သင့်တွေ့ရပြီး ဆာမိက အစီအစဉ်ကို ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရမယ့် အပေါင်ဆိုင်သူဌေးကြီးဟာ သူ့အခန်းကို အမြဲတမ်း အထဲကသော့ခတ်ထားပြီး (၃)ထပ်မှာ တစ်ယောက်ထဲနေပါတယ်။ သူ့ အခန်းရှင်းလင်းဖို့နဲ့ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းဖို့ ကုလားလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်

ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အခန်းမှာ မထားဘဲ တံခါးပိတ်ထားပြီး ကုလားလေး က အမြဲတမ်းအောက်က စောင့်နေရပါ တယ်။ တရုတ်ကြီးရဲ့ သော့တွဲတစ်ခုလုံးက သော့ပုံစံတွေကို ကုလားလေးက ဆပ်ပြာနဲ့ နှိပ်ယူခဲ့ပြီး ဆာမိတို့ကို ပေးလို့ ဆာမိတို့က သော့တုများလုပ်ထားပြီး စမ်းသပ်ကြည့် ရာမှာ အရေးကြီးတဲ့တံခါးသော့ (၂)ချောင်း လုံးဖွင့်လို့ရပါသည်။

ဒါနဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီး အပြင် ထွက်ရင် ကုလားလေးက ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်။ ကျွန်တော်တို့က သော့တုနဲ့ ဖွင့် ပြီးတရုတ်ကြီး ကုတင်အောက်မှာ ဝင်နေ ကုလားက တံခါးသော့တွေ ပြန်ခတ်ပြီး ဟန်မပျက်အောက်ကပြန်စောင့်နေ တရုတ်ကြီးပြန်လာရင် သူ့ကို ဖမ်းပြီး ရှိသ မျှငွေတောင်းဖို့ဆိုပြီး အစီအစဉ်ကို ဆာမိ ကပြောပြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အေး. . တို့ ငွေရဖို့ အဓိကပဲ ဒီတော့ လူကိုလက်ဖျား နဲ့ တောင်မတို့နဲ့။ သူ့ကိုဖမ်းပြီးအေးအေး ဆေးဆေးပဲ တို့. . အလုပ်မရှိလို့ ရင်းနှီး စားဖို့ ငွေလိုလို့ လာရတယ်။ တစ်ယောက် ၃-၄ ထောင်လောက်ပေးဖို့ တောင်းကြည့် မယ်။ မရရင် ကိုယ်ဟာကိုယ် ရှာယူမယ်။

သို့တိုင် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင်တော့ ပလုပ်ပါ နဲ့လို့ အားလုံးကိုမှာထားခဲ့ပါတယ်။

(၃)နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ကုလားလေးက လာခေါ်တယ်... ဒါနဲ့ သုံးယောက်လုံးလိုက်သွားပြီး အစီအစဉ် အတိုင်း တံခါးနှစ်ထပ်ဖွင့်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆာမိက ကုတင်အောက်မှာ ဝင်နေပြီး စွပ်ပရားက ရေတိုင်ကီပေါ်တက် ပုန်းနေပါတယ်။ ကုလားလေးကတော့ တံခါးတွေပိတ်ပြီး အောက်ကို ပြန်ဆင်း သွားပါတယ်။

ကုတင်အောက်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ထင် (၂)နာရီကျော် (၃)နာရီလောက် ကြာအောင် ဝင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာ လည်း ခူးတွေကတုန်၊ ရင်တွေကခုန်နဲ့ အတော်ပဲ ခုက္ခရောက်ပါတယ်။ အဲဒီလို နေရင်းပဲ တံခါးဖွင့်သံကြားပါရော တရုတ် မဲဘောင်းဘီကြီး ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ဟိုလျှောက်၊ ဒီလျှောက် လုပ်နေတယ်။ နောက်ကုလားလေးကို ပန်ကာဖွင့်ခိုင်းသံကြားပြီး သူ့လဲ ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲလိုက်သံကြားလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဆာမိကို မျက်စိပစ်အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဆာမိက အသာလေး အပြင်ကို ထွက်သွားပြီး... တရုတ်ကြီးပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်ပါတယ်။ တရုတ်ကြီးရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်ထားတော့ တရုတ်ကြီးဟာ အတင်းရုန်းကန်ပြီး အော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကုတင်အောက်က အပြင်ထွက်လိုက်ရော... "အာ"ဆိုတဲ့ အော်သံကြီး ကြားလိုက်တာနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တရုတ်ကြီးလည်ပင်းမှာ ခါးတန်းလန်းကြီးနဲ့ သွေးတွေဖြာထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်မျက်စိတွေပြာဝေသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆာမိကို လှမ်းဆဲလိုက်ပြီး... တရုတ်ကြီးလက်ကို ကိုင်

ကြည့်တော့ အသက်ရှိနေသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ သူ့လည်ပင်းကို ပတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပတ်တားဖောင်တိန်တွေ၊ နာရီတွေကတော့ ပြည့်နေတာပဲ။ ပိုက်ဆံကြွေတွေကလည်း တင်းတောင်းနဲ့ ၂-တောင်း၊ ၃-တောင်းပဲ တွေ့ပါတယ်။ နောက်တရုတ်ကြီးဆီက ဆာမိယူပေးတဲ့သော့နဲ့ ကုတင်အောက်ကပထမတွေ့တဲ့ သံသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်တော့ လား... လား... ငွေစက္ကူတွေထွက်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အပွန်းယူလာတဲ့ လွယ်အိတ် နှစ်အိတ်လုံး... ဆယ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်၊ ကျပ်တန် မရွေးတော့ဘဲ၊ သိပ်သိပ်ထည့်လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ကုတင်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့ လဲနေတဲ့ တရုတ်ကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးမှ အောက်ကို ပြန်ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ ခုနစ်နာရီလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ သိမ်ကြီးဈေးကနေ သိပ်ဖြူဈေးအထိ ကျွန်တော်နဲ့ စွပ်ပရားတစ်တွဲ ဆိုက်ကားစီးပြီး လာကြတယ်။ ဆာမိက နောက်ဆိုက်ကား တစ်စီးစောင့်ခေါ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲက ဆာမိဟာ ငွေအိတ်တစ်လုံးနဲ့ အတူကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်မလာတော့ဘဲ... လစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိပ်ဖြူဈေးကနေ

မြင်းကြားကားစီးပြီး တာမွေကို သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ထွက်လိုက်တဲ့အခါ သုံးသောင်းကျော် ရှိပါတယ်။ ပထမက ဒီလိုရမယ်လို့ မမှန်းပါဘူး။ ဒါနဲ့ စွပ်ပရားကိုငွေ ၃၀၀ကျပ်ပေးလိုက်ပြီး ဣန္ဒြေမပျက်နေဖို့ အသုံးအစွဲ ဆင်ခြင်ဖို့ မှာပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဝေစုကိုတော့ ၁၀ရက်လောက်ကြာမှ ခွဲမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ငွေတွေကို ဆန်ထည့်တဲ့ ပုံးထဲကိုထည့်ပြီး မြုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ နံနက်ကျတော့ ယူထားတဲ့ ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ကျွန်တော်မိန်းမပါခေါ်

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

ပြီး တောင်ငူဘက်မှာ ဆယ်ရက်လောက် သွားနေပါတယ်။ နောက်နေ့ သတင်းစာ အရသိလိုက်ရတာကတော့ တရုတ်ကြီးက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်က ခွက်တွေ ပန်းဂံတွေပစ်ချလို့ လမ်းထဲကလူတွေတက် သွားပြီး မိမိပြတိုက်မှန်းသိရတဲ့ ရဲဘက်ကို အကြောင်းကြားချက်အရ ရဲဘက်က အပူ တပြင်း စုံစမ်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ၁၀ရက် လောက်နေတော့ နဲ့နဲ့အေးသွားတာနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းလာပြီး အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်တယ်။ ရဲဘက်က ဒီလောက် ငွေများများကို ပီပီရီရီတိုက်သွားတား ရာဇဝတ်လူဆိုးတွေနောက် ခြေရာခံလိုက် နေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ခပ်အေးအေးပဲ အခြေမပျက်နေပြီ။ စွပ်ပရားကို နောက်ထပ်ငွေ ၁၀၀၀ ပေး လိုက်ပါတယ်။ ဒီလောက် ရက်ကလေးလော မှ ဘာမှမဖြစ်သေးတော့ စိတ်အေး သွားပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင်မျှော်နေတဲ့ ရာဇဝတ်ဘေးနဲ့ ဝေးပြီလို့ အတော်ပဲ ဝမ်းသာသွားပြီး အလုပ်ကလေး ဘာလေး လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး အကွက်ချနေတာပေါ့လေ။ ဒူးလေး တနံနံနဲ့ ဒီဘဝမှာ စိတ်အေးရပြီလို့ အောက်မေ့နေတုန်း တစ်နေ့ ကျွန်တော်

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သတင်းစာဖတ်နေခိုက် လူ နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး "မောင် ခင်အောင်တစ်ယောက် မရှိဘူးလား" လို့ မေးပါတယ်။ မောင်ခင်အောင်ကိုယ်တိုင် ထိုင်နေပါလျက် မောင်ခင်အောင် မရှိဘူးလားလို့ နားလည်လိုက်တာနဲ့ "မောင်ခင်အောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ညီပဲ။ သူ့ . . . လေဟာပြင်ဈေး ခဏသွားပါတယ်။ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ။ ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော် ကိုမှာသွားနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျား" လို့ပြော တဲ့အခါ "ကျွန်တော်တို့က မောင်ခင် အောင်သူငယ်ချင်းပါပဲ။ သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့ ပါ။ မုရှိရင်လည်းနောက်မှ လာခဲ့ဦးပါမယ်" ပြောပြီးပြန်ဆင်း သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ခဏအရိပ်အခြေ အကဲခတ်ပြီး လမ်းမတော်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမတော်ရောက်တော့ ခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲဝင်စားရင်း အိမ် စောင့် ကုလားကို ပုလိပ်ကစစ်တာနဲ့ ပြော လိုက်ပြီလား။ သို့မဟုတ် စွပ်ပရားကိုပဲ မိ သွားလို့ ဖော်တာလား စွပ်ပရားဖော်ရင် တော့ ငါ့ကိုချက်ချင်းလာဖမ်းမှာပဲ . . . အိမ် စောင့် ကုလားတော့ ငါ့ကို မသိဘူး။ ပုံသဏ္ဍန်ပြောတာနဲ့ ရဲဘက်က ဝိုင်းတဝိုင်း ဖြစ်ပြီး လိုက်နေတာလား။ စသဖြင့် အတွေး

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

အဖို့ဖို့နဲ့ ချာချာလည်နေရုံမက ငါတော့ မှားပြီဆိုတဲ့ အသိတရားဝင်လာပြီး ချွေးတောင်ပြန်လာတယ်။ ငါဘာလုပ်ရ မလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ပြေးမလား . . . အမိခံမလား . . . ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ် တဲ့ . . . ငါကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပစ်စမှုဟာ . . . တစ်နေ့ ငါ့ကို . . . တန်ပြန်ဦးမှာပဲ။ ဒါတင် မက ငါထွက်ပြေးရင် ယောက္ခမရော မိန်းမ ရော ဒုက္ခရောက်စေတာဟာ အမှားကို ဆက်ကျူးလွန် လိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ ပြေးမလွတ်မယ့် ရာဇဝတ်ဘေးကို ပြေးတွေ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကို ပြန် လာတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က ဘာမှထူး ခြားခြားမဖြစ်ပါဘူး။ ညအိပ်ရာဝင်တော့ ပြုမိခဲ့တဲ့ အမှားအတွက် မျက်ရည်တောင် ကျမိပါတယ်။ အဲဒီညက အိပ်မပျော်ဘဲ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ အတွေးပေါင်းစုံနေ၍ မှေး ခနဲဖြစ်အသွား ကျွန်တော်မိန်းမခေါ်သံ ကြားတာနဲ့ မျက်လုံးလဲဖွင့်လိုက်ရော။ ရဲအရာရှိတွေကို တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

နောက်မှ သိရတာက အိမ်စေ ကုလားလေးက ကျွန်တော်တို့ မသိအောင် ယူထားလိုက်တဲ့ ငွေတွေနဲ့ သုံးဖြုန်းနေတာ ကို ရဲတပ်ဖွဲ့က သဲလွန်စယူပြီး လိုက်ရင်းနဲ့

အမှုပေါ်သွားတာပါပဲ။

ရဲဘက်ကလည်း ပထမတော့ ရေလိုက်လွဲပြီး ရာဇဝတ်လူဆိုးတွေကို ခြေ ရာကောက်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ၁၄ရက်လောက် နေရတာပါပဲ။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နားလည် မိတာက ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်။ အပြစ် ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့လူဟာ ရဲကမဖမ်း သေးပေမယ့် . . . အဲဒီ အဖြစ်က သူ့နောက် မှာ အမြဲလိုက်နေတယ်ဆိုတာပါပဲဗျား။

နောက်မှ ကျွန်တော်သိရတာက ရဲဘက်က ကျွန်တော်ကို မောင်ခင်အောင် မှန်း သိပေမယ့် မသိယောင်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်လှုပ်ရှားသွားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲလှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ဖို့ ဆွပေး လိုက်တာကိုး . . . ကျွန်တော်လမ်းမတော် ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ထပ်ချပ်လူ နှစ်ယောက်လိုက်နေတာ မသိခဲ့ဘူး။ ခုလို အမိခံ လိုက်တာက နဲနဲသက်သာသွားတာ ပေါ့ဗျား။

အထက်ပါ အမှုနဲ့ ပတ်သက်၍ ကိုခင်အောင်နှင့် အပေါင်းပါများအား တရားရုံးတော်မှာ ထောင်ဒဏ်(၇) နှစ်စီ ပေးလိုက်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ယခု စာရေးနေချိန်၌ ကိုခင်အောင်သည် အင်း

စိန်ထောင်ကြီးတွင် ထောင်ဒဏ်ကျခံလျက် ရှိနေသည်။

“ပြုသမျှ ပြစ်ဒဏ်ခံပြီးရင် ကျွန်တော်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်ဗျာ” ဟူသော ကိုခင်အောင်၏ ဝန်ခံဝတ်ကို ကြားနေမိပါသည်။

ကျော်မြသန်း

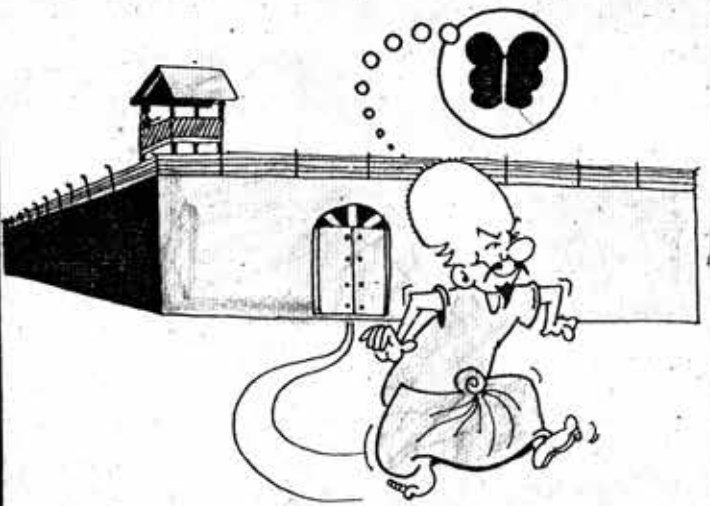
ဘသဏိဆွေ

တမလွန်မှာနောက်တစ်ဖန်

ဘဝက အချောဆုံးအလှဆုံး မိန်းမအဖြစ် မွေးဖွား ပေးလိုက်သော်လည်း ကံကြမ္မာ အကျည်းတန်ဆုံး ဖန်တီးပေးလိုက်သောအခါ -

မဆုံးနိုင်သော သံသရာတွင် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွား လိုချင်ရှာသော ယု (ခေါ်) ခင်ဝေဝေ၏ ဘဝအမော ငတ္ထုရှည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၂၇၈၀၂၀၇
ဖူးမောင် စာပေမှထွက်နေပါပြီ။

ယဲယဲ၊ အေးအေး၊

ဝတ် ဖြူစင်ဇာတ်နဲ့
ဘိုဝေကံကြီးရှယ်
အဖိုးဝေကံကို မဆုံးပါနဲ့ဦး

စော့ပြေး
အမှားစားအား

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

စဉ်တွေ မိုးသံကို ကျော်လွှားခုန်ပေါက်၍
သူနားသို့ဝင်လာသည်။ တော်ပါသေးရဲ့၊
ကျေးဇူးပဲ လေးဖြူရေ...။

သူဆက်တီပေါ်မှာ ပစ်လဲချ
လိုက်သည်။

မျက်စေ့မှိတ်အံ့ဆဲဆဲ၊ တယ်လီ
ဖုန်းသံက ရုတ်တရက်ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်မြည်သံရှည်
ရှည်၊ သည်လိုမိုးထဲ လေထဲမှာ ဘယ်သူဖုန်း
ဆက်ပါသလဲ၊ ကိုထိုက်များလား၊ မဟုတ်
ဘူး၊ သိပြီ... သူထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်
မှ ဖုန်းကို 'မ' ယူလိုက်သည်။ တဲလို... တဲ့
စူးစူးရှရှ မိန်းမသံ၊ သူသိ၏။ ဦးလော်လို့၏
သမီး... ဖေဖေရောတဲ့...။

“မလာဘူး... မလာဘူး... သူ
မလာတာကြာပြီ... အခြား မိန်းမတစ်
ယောက်ဆိုမှာ ရှိမှာပေါ့”

အပြတ်ပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းချ
လိုက်သည်။ နောက်တော့ သူ့ရင်မှာ
မောနေမိပြန်သည်။ မိုးသံ... သီချင်းသံ
တွေနှင့် ရောထွေးရင်း အစိမ်းပုပ်ပုပ်ငှက်
ပျော်ရွက်၏ သီချင်းသံ၊ ဟုတ်သည်
ပျင်းပျင်းတွဲ့တွဲ့သီချင်း...။

သူ ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီး စက်
ကိုပိတ်လိုက်၏။

လမ်းမပေါ်မှာ မိုးရွာသည်။
မိုးရေပျားက တပေါပေါအော်
မြည်ကာ ခြံရှေ့အနိမ့်ပိုင်းဆီသို့ ဒလဟော
စီးဆင်းသွားကြသည်။ ငှက်ပျောရုံဆီမှာ
သရဲသဘက်များလိုပင်လှုပ်လှုပ်၊ ယိမ်း
ယိမ်းရှိနေ၏။ ပြတင်းတံခါးမှ မိုးစက်များ
ကသူ့မျက်နှာပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် လွင့်ပြေး
လာကြ၏။ သူပြတင်းကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်
သည်။ မိုးသံကြားမှ ငှက်ပျောရွက်အစိမ်း
ပုတ်များ၏ တေးဆိုသံတွေလား သူကြား
လိုက်ရလေ၏။ ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူးနဲ့
တူပါရဲ့၊ ငှက်ပျော်ရွက်တွေဟာ သီချင်းဆို
တတ်ပါမလား။ သူ့စိတ်ကအလိုလို ထင်နေ
တာဖြစ်မှာပါ။ သူပြတင်းက ခွာလိုက်
သည်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တီဗွီရှေ့ထိုင်
ကာစက်အတွင်းသို့ အခွေတစ်ချပ်ကောက်
ထည့်ဖွင့်လိုက်၏။ အဝေးထိန်းခလုန်ဆီမှ
သီချင်းသံကို အကျယ်ဆုံးသို့ နှိပ်ပစ်လိုက်
၏။ အဆိုတော် လေးဖြူ၏ ပေါက်ကွဲသံ

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်..

အနီဖိုဝိုင်းငှက်ပျောရုံဆိုမှာ မိုးရေကတသွင်သွင်ကျလို့၊ လေကလည်း တိုက်နေသည်။ မိုးသက်လေကငှက်ပျော ရွက်တွေကို ဖြတ်ပြေးသွား၏။ အစိမ်း ရောင်ပုတ်ပုတ်တွေမှာ စည်းမကျ ဝါးမကျ လှုပ်ခတ်နေကြသည်။ သည်အတိုင်းတော့ လည်းမဟုတ် ပျင်းပျင်းတွဲတွဲသီချင်းသံဖြင့် လှုပ်နေခြင်းပါ။ ကြည့်နေ ကြည့်နေရင်းမှ ပင် သူ့အသက်ကရှိုရင်းစွဲထက်ပို၍ အိုမင်း သွားလေသလား..။ နှမ်းလှထိခိုက်သော ခံစားမှုဖြင့် ပြတင်းဘောင်မှာ မှီတွဲနေခဲ့ ၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မိုးစက်တွေနှင့် ရွှဲ နှစ်လာသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ အေးစိမ့် မနေ။

သည်လိုနေရင်းပင် စိတ်ကလွင့် ပါးသွားပြန်သည်။

အိပ်မက်ဆန်တာတော့လည်း မဟုတ်။ ဝဏ္ဏာရီဟုလည်း မမည်ခဲ့။

သူ့အမည်က 'ဇွန်ပွင့်'..။ မိုးတို့ သည်းသည်း မည်းမည်း ရွာနေသည် အချိန်က မွေးဖွားခဲ့သဖြင့် ဇွန်ပွင့်ဟု ဖေဖေ.. မေမေက အမည်ပေးခဲ့၏။ မိုး တွင်းကာလ ဇွန်လတွင် မွေးပေးခဲ့သဖြင့် ဇွန်ပွင့်ဟုမည်ခဲ့ခြင်းပါ။ ဇွန်ပန်းပွင့်နှင့်တော့

မဆိုင်။ ဖေဖေက ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှာ သာမန်ဝန်ထမ်းကလေး။ မေမေက အိမ် တွင်းအုပ်ချုပ်သည်။ ဇွန်ပွင့်ဘဝတစ် ဦးတည်း သမီးအဖြစ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်သည်အထိ မပူပန်ခဲ့ရ။ ကံကြမ္မာ ဆိုးက တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ဝက်မှာ စတင် ၏။ ဖေဖေဆုံးပါးသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ သူ့ကြေကွဲရသော်လည်း အား မငယ်ခဲ့။ သူ့နေ့ကျောင်းမှသည် စာပေးစာ ယူသို့ပြောင်းကာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ရသည်မှစ၍ ချစ်ရသူ 'ကိုထိုက်'နှင့် တွေ့ရသလို၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဦးဇော်လှိုင်နှင့် လည်း တွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ သူ့နှင့်ကိုထိုက် ရည်ရွယ်ချက်တူ၏။ အခြေအနေဆိုးများ ကို ဖြတ်ကျော်ကြိုးပမ်းနေဆဲ မေမေက ကောက်ကာငင်ကာ လေဖြတ်သွားတော့ သည်။

သည်လိုနှင့် ကုမ္ပဏီဘော့စ်ဆို သူဦးဇော်လှိုင်၏ ကဏ္ဍက အရေးပါလာ ခဲ့၏။

နဂိုကပင် မျက်လုံးအကြည့်၊ စကားတစ်ခွန်းနှင့် သို့သိက္ခာကို ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်နေသူ ဦးဇော်လှိုင်မှာ သူ၏ အတွင်းရေးတွင် အားတက်သရောဝင်

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

ပါလာခဲ့၏။ သမီးတစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးဖို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ သူ့ငွေးဟူသော ဝိသေသ တွေဖြင့် မေမေအမြင်တွင် ကယ်တင်ရှင် ကရုဏာရှင် သူ့ရဲကောင်းဖြစ်လာရင်း..

ကိုထိုက်ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သွား ခဲ့.. ဘာအကြောင်းကိုမှ မဆိုပဲ အလုပ် ထွက်၊ နှုတ်ဆက်မသွားသော ကိုထိုက်ကို ကြေကွဲတမ်းတနေဆဲ။ မေမေ၏ အစီအမံ ဖြင့် ဦးဇော်လှိုင်၏ ရမက်ပိုက်ကွန်တွင်းသို့ သူ အခန်းအနားမပါပဲ ရောက်ရှိခဲ့ရ၏။ သူ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တော့ဖြင့်မလုပ်ရပါ..

သို့တစ်စေ၊ သူလုပ်ရသည်က ဟင့်အင်း ဒါတွေမတွေးနဲ့ ထိုညက ဦးဇော် လှိုင်အစိမ်းပုတ်ရောင်စိမ့်ရုပ်နဲ့လား.. သူ့မှာ ကျင်စွာပြုလိုက်မိ။ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း နှစ်ဖက်မှာ မုန်းစေအပြုတွန့်တွေဝေနေမ လား။ ဖေဖေရယ် မြင်လို့ပါတော့ဟု တမ်း တရင်းနှင့်ပင် ရမက်ခိုးဝေနေသော အရက် မိုးစွေနေသော ထိုလူကြီး၏ ရင်ခွင်တွင် ငရဲည၊ ငရဲနေ့၊ အစိမ်းပုတ်ရောင်ည၊ အစိမ်းပုတ်ရောင်နေ့တွေကို ကြုံခဲ့ရသည်။ မြို့ရွက်ကျကျ လူနေကြကြိအရပ်ကလေးမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးနှင့် ငရဲကို လောင်မြိုက်စွာ ဖြတ်သန်း၊ မေမေကျန်းမာ ရေးကို ပြုစု၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ မေမေ

ဆုံးပါးသွားခဲ့ရ၏။ သူ့မှာတော့ ငရဲတွင်းမှာ မလူးသာ မလွန်သာ..။

တစ်နှစ်ဆိုသောကာလမှာပင် သူသည် အိပ်မပျော်သည့်ညတွေ၊ အစာမ ဝင်သည့်နေတွေ များပြားလာသည်။ စိတ် ၏ အထောင်းအထု၊ အကြေအကွဲဖြင့် ခန္ဓာရုပ်မှာ ယူပစ်လိုက်သလိုပါးလျားပိန် လျော့သွားသည်။ ပြီးအိပ်ရာထက်မှာလဲ ခွေညှိုးလှ။ သူ့ကိုဦးဇော်လှိုင်ကဆေးခန်း ပြသည်။ ရောင်စုံဆေးတွေ တသိကြီးပေး သည်။ ညွှန်ကြားချက်တွေ တသိကြီး လိုက်နာရသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်အနာက မပျောက်။ ကြာလာတော့ 'ဇွန်ရေ .. ဇွန်ရေ' ဆိုသော ဦးဇော်လှိုင်၏အသံ တို့ဝေးကွာသွားရ၏။ သူ့ထံသို့မလာ တစ်လ၊ လာတစ်ရက် ဖြစ်လာသည်။ လူ နာလာမေးနေသလိုပင် လာတတ်သည်။

"ဇွန်က ဘယ်မှသွားတာမဟုတ် တော့၊ ကားယူသွားမယ်၊ အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက် ကောင်မလေးတွေရှိသား.."

ဦးဇော်လှိုင်ကားကိုပင် ပြန်သိမ်း သွား၏။ သူ့ဘာစကားကိုမှ မဆိုခဲ့ပါ။ နံရံ ကိုသာ ငေးမော။ စိတ်မှာနာကျင်စစ်စစ်။ ဆရာဝန်ပေးသော ဆေးတွေသောက် အစာကိုဝင်အောင်စား၊ စိတ်အားမွေးရင်း

သူနာလဲထလာသည်။ သူ့ခြေလက်လုပ်နိုင်
ကိုးနိုင်လာသည်။ သူ့ဦးလော်လိုင်ခေါ်ထား
ပေးခဲ့သော ကောင်မလေးတွေကို ပြန်
လွှတ်လိုက်သည်။ သူတစ်ဦးတည်း နေနိုင်
ပါပြီလေ။ အဖော်မဲ့ ဇွန်ပွင့်အဖြစ် အနေ
ကြာခဲ့ပါပကော...။

လွင့်ပါးသွားသော အတွေးစိတ်
ကသူထံ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။
မိုးကတော့ မတိတ်နိုင်သေး။
တစ်မြို့လုံးကိုပင် ရေတွေဖုံး
လွှမ်းသွားအောင်ရွာနေသလားမသိ။

မိုးမှာမှေးသောသူ မိုးကို ချစ်လေ
သလား။ ဒါလည်း မသေချာ။ သေချာ
သည်ကတော့ သူ ကိုထိုက်ကိုချစ်သည်။
အခုဆို ကိုထိုက်ဘယ်ဆီရောက်နေပါ
သလဲ။ ခပ်ငွေ့ငွေ့ အပြုံးကလေးဖြင့်
See You ဟု နှုတ်ဆက်တတ်သော
ကိုထိုက်။ သူ့ကို မနှုတ်ဆက်ပါပဲ ဘယ်လို
နေရာသို့ လွင့်ပါးသွားသည်ကို သူမသိ။ ဒါ
အတွက် ရင်မှာနာကျင်စွာ ခံစားနေမိ
သည်။ ထိုအခါမှာပင် ဦးလော်လိုင်၏
အစိမ်းပုတ်ရောင် အင်္ကျီနှင့် ရမက်ခိုးဝေ
မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်ရင်း ရင်ညွန့်ဆီမှ
အောင့်လာ၏။

ပြတင်းမှ သူ့ခွာလိုက်၏။

သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးမိုးစက်
တို့ဖြင့် ရွှံ့နှစ်စိုစိမ့်မိုး။ ဟောသည်ကမ္ဘာလော
ကကြီးတွင် သူလို သောကရင်ဖြင့် အထီး
ကျန်သူတွေရှိနေခဲ့ပါသလား။ မိုးစက် စိုစို
မျက်နှာကိုမသုပ်။ အားဆေး သောက်ရန်ကို
သတိရလာသည်။ ဆေးဝူးကိုလှမ်းယူခိုက်
တယ်လီဖုန်းက ကြက်သရေကင်းမဲ့စွာ
မြည်လာ၏။ သူသည် အစိမ်းပုတ်ရောင်
တယ်လီဖုန်းကို မလိုမုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်
နေမိ။ အလကားတယ်လီဖုန်းသံက ဟို
မိန်းမပဲနေမှာ။ ဖေဖေရောလို့ မေးအုံးမှာ။

သည်စကားကို သူ့ဖြေရပေါင်းများပြီ ဟုတ်
တယ်။ ဒီနေ့မှာပဲ သုံးကြိမ်၊ သူ့မဖြေချင်
တော့...။

သူ့အား ဦးလော်လိုင်က သိမ်း
ပိုက်၍ သည်တိုက်တွင် ထားကာစ ဦးလော်
လိုင်သမီးဆိုသော ထိုမိန်းမသည် ထိုတယ်
လီဖုန်းမှပင် သူ့အား အပေါ်စားအပျက်မ
တစ်ယောက်လို ထိထိခိုက်ခိုက် ဆက်ဆံ
ပြောခဲ့ဖူး၏။ ခုကောဘာပြောမှာလဲ တယ်
လီဖုန်းကို ဆွဲမကာ ပစ်ချထားလိုက်...
သွားစမ်း...

တယ်လီဖုန်းသံက တိတ်သွား
၏။ ဖိုသံတွေကြားလာရသည်။ ပြီးတော့
အစိမ်းပုတ်ရောင်ငှက်ပျောရွက်တို့၏
ပျင်းတွဲတွဲတေးသံ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။
ဒီခြံမှာ ခါတိုင်းနေတွေမှာ မကြားရ။
အခုမှ...။

သူ့စိတ်လွင့်ပါးသွားပြန်သည်။
ဟိုးအဝေးဆီကိုတော့ မဟုတ်။
မနေည...။

ဟုတ်သည်။ မနေညက သူထံ
သို့ ဦးလော်လိုင်ရောက်လာခဲ့၏။ ကားကို
သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မမောင်းနိုင်တစ်ယောက်
ယောက်က လိုက်ပို့သည်ထင်၏။ ခြံ
တံခါးဝမှ ထိုလူကြီး၏ အသံဆိုးကြောင့်

သူဆင်းသွားခဲ့၏။ အစိမ်းပုတ်ရောင် ဟာဝေ
ယံရုပ်ကိုဝတ်ထားသည့် ထိုလူကြီးမှာ
အရက်တော်တော်မှူးနေပုံရ၏။ ပထမ
တော့ပျိုအံ့ချင်စိတ်ဖြင့် တံခါးဖွင့်မပေးပဲ
နေမလိုပဲ။ နောက်တော့ ထိုလူကြီးနှင့်
ရှင်းစရာရှိသည်တို့ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ခေါ်
လိုက်သည်။ အရက်မှူးနေသော ထိုလူမှာ
တိုက်တွင်းသို့ မနည်းဝင်၊ အပေါ်ထပ်လှေ
ကားကို တော်တော်ကြီးပမ်းတက်နေရ၏။
လှေကားထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့်ပင် စကား
အခြေအတင်များကြသည်။

လှေကားပေါ်မှ အောက်ထပ်
သမံသလင်းတိုင် ဒလိမ့်ခေါက်ခွေးကျသွား

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

လည်းမတိုက်၊ အစိမ်းရောင်ငှက်ပျောရွက်
တွေဘာဖြစ်လို့... ဘာဖြစ်လို့လှုပ်ရှားနေ
တာပါလိမ့်... ဘာကြောင့်...

“ဟာ...”

ကြည့်နေရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းပွင့်အာ
သွားရ၏။ ကြည့်စမ်း... ငှက်ပျောရုံ
အောက်မြေပြင်မှာ ဦးဇော်လှိုင်၏ လက်
တွေနှင့် အစိမ်းပုတ်ရောင် အင်္ကျီဝတ်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကထင်းထင်းကြီးပေါ်
လို့... မိုးရေသည်ဖို့မြေတွေကို တိုက်စား
ကာအနိမ့်ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့လေပြီ
လား၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး သူသည်
ကမန်းကတန်း အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်း
တံခါးဖွင့်၊ ခါးရည်ကိုယူ၍ ထိုနေရာသို့
ပြေးသွားခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ထင်းထင်း
သားဖြစ်ပေါ်နေသည့် အလောင်းကောင်
ကြီးကိုအုပ်ရန် အလွန်ပင် မုန်းတီးလှသည့်
အစိမ်းပုတ်ရောင် ငှက်ပျောရွက်ကိုခါးဖြင့်
အားပါတရခုတ်ချလိုက်စဉ် လူတစ်စုပြေး
ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြက်
သေသေငေးမော နေမိလေ၏။

ထိုလူစုတွင် ရဲတွေပါလေသည်။

“ဖေဖေ အရက်မူးလွန်ပြီး ဒီကို
သွားမယ်လို့ ဆူပူနေလို့ သမီးလိုက်ဖို့ခဲ့ပါ
တယ်။ မနေညက ဒီနေရာမှာ တွေ့ရပါ
တယ်။ ဖုန်းဆက်တော့ မရှိဘူးပြောပါ

တယ်။ ဖေဖေတော့ ဒုက္ခများပြီထင်
ပါတယ်... ဟား... ဟား... ဟိုငှက်ပျောရွက်
အောက်မှာ ဖေဖေ... ဖေဖေ အားအား”
အမျိုးသမီး၏ ငယ်သံပါအော်သံနှင့်အတူ
ဇွန်ပွင့်မှာရော ရောင်အော်ဟစ်လိုက်ရင်း
ပစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

“စိတ်ထိမ်းပါ မမော်မော်လှိုင်ရဲ့
ဖခင်ကတော့ သေဆုံးခဲ့ပါပြီ... ဟောဒီ
အမျိုးသမီးသတ်တယ်ဆိုတာလဲ ယုံကြည်
လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို
ဥပဒေအရ အရေးယူမှာပါ”

ရဲအရာရှိက ပြော၏။

“ဥပဒေအပိုင်း ဆိုင်ရာတော့
အရေးယူရမှာပါပဲ၊ တကယ်တော့
ဒီကလေးမက စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေ
တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ လူနာပါ။ လောလော
ဆယ်တော့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ
ခေါ်သွားသင့်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်က ဆို၏။

ထိုစကားသံများကိုမူ အိမ်မက်
တွင်းမှာပဲ ကြားနေရသလိုလို၊ ဟိုးအဝေး
ဆီကလိုလို ကြားနေရင်းဇွန်ပွင့်တစ်
ယောက် အစိမ်းပုတ်ရောင်ရေလှိုင်းတွေ
ကြားမောဟိုက် မုန်းတီးစွာကူးခပ်နေပါ
တော့သည်တည်း... ။

မောင်မြေ သား

ဗေဒနာပညာပေးပို့ရာမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ အသက်ဆွေ ဦးလာဘ(သို့မဟုတ်)သံယောဇဉ်မှတ်တမ်း
- ၂။ အသက်ဆွေ မျှော်လင့်ခြင်းမနက်ဖြန်
- ၃။ သင့်တော် ကာလခံဝသပယောဂ
- ၄။ ရဲဟိန်း စုံထောက်စိန်မမနှင့်သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု
- ၅။ ကလောင်စုံ ရမ္မက်သားကောင်
- ၆။ အသက်ဆွေ အတိတ်ထောင်မှ ပစ္စုပ္ပန်လူသား
- ၇။ လူမင်းအောင် ဗိုလ်မှူးချုပ်လျရတ်၏ လျှို့ဝှက်စွန့်စား ကမ္ဘာ့
ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၈။ ပါရဂူ ပရဟိတ
- ၉။ မောင်မောင်ထွန်းအောင် မျက်စိခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခ
(ကျန်းမာရေး) ခေါက်တာရဲနိုင်၏ကြည့်တိုင်းမြင်၍ မြင်တိုင်းကြည့်
ကမ္ဘာ၏ စစ်အခဲစ် အီးသုံးလုံးဖော်မြူလာဖြင့်
ကြည့်ခြင်း
- ၁၀။ မောင်စူးစမ်း ဂမ္ဘီရဆန်ဆန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
ထူးများ
- ၁၁။ မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး) တမာပင်ကြီးသက်သေနှင့် သင်္ခန်းစာပေးသော
ပုံပြင်များ
- ၁၂။ မြဟန်သိန်းမောင် အဖေ(သို့မဟုတ်)အိမ်ဦးခန်းမှ ခြဟာကြီး
ညနဲ့လ
- ၁၃။ မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး) ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ဝတ္ထုများ(၁)
- ၁၄။ မြတ်နိုးသွယ် ခြသမိုက်
- ၁၅။ နန္ဒစိုး တတိယနိယာမ
- ၁၆။ လင်းရောင်တင် ငိုဘ
- ၁၇။ မြတ်နိုးသွယ် ခင်ဂွမ်းဂွီ၏ဟာသများ
- ၁၈။ ဒီဆူဇာ သင်္ချိုင်းမှာတစ်ည
- ၁၉။ ခင်ဂွမ်းဂွီ တိမ်ငိုရာသီ
- ၂၀။ အသက်ဆွေ ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ဝတ္ထုများ(၂)
- ၂၁။ မြတ်နိုးသွယ်
- ၂၂။ နန္ဒစိုး

မြင်ကွင်းစုံတစ်မျက်နှာဝတ္ထု

သိနေတယ်လေ

ကျွန်တော် ဦးစစ်မော်နဲ့အတူ ခန်းနားပြီး လှပတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို အလည် ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်ကို ဝင် ဝင်ချင်း အဝင်ကို ကျော်ပေးထိုင်ပြီး TV ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်တယ်။ မျက်နှာလေးဘေး

တစ်စောင်းလေးပဲ မြင်ရပေမယ့် အတော် လှတဲ့ မိန်းကလေးမှန်း သိသာပေပါတယ်။
 “ဟာ... ဦးစစ်မော်ဘယ်က ဘယ်လို မျက်စိလည်လာတာလဲဗျ”
 ဥပမိရှုပ်သားနားပြီး အိမ်ရှင်ဖြစ် ဟန်တူတဲ့ ဦးလေးကြီးက မော်ရွှေစွာပဲနေ ရာပေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးစစ်မော်

ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်ဖြစ်တဲ့ အထိ ကျွန်တော် အကြည့်တွေကို ကောင်မလေးဆီက မရှုပ် သိမ်းမိသေးဘူး။

“ဟိုတစ်လောတုန်းက ကျွန် တော်ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ခင်ဗျားမရှိဘူးဆိုလို့ ဘယ်လိုတုန်းဗျာ ပြင် ဦးလွင်က အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေခဲ့လား”

အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီး စကားကို ဦးစစ်မော်က တော်တော်နဲ့ မဖြေဘူး။ ပြင်ဦးလွင်က အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေခဲ့တာ ကျွန်တော်သိတာမို့ ဘာကြောင့် ဦးစစ်မော် မဖြေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်စိတ် ဖြစ်ပြီး ကောင်မလေးဆီက အကြည့်ကို ရွှေ့လိုက်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓေါ့... ဦးစစ်မော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး (ကျွန်တော်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေး)ဆီ ရောက်နေပါတယ်။ ကြည့်စမ်း... မျက်လုံး တွေများ ဝင်းလက်စူးရှလို့... ကျွန်တော် အတော်ခံပြင်းသွားတယ်။

“ဦးစစ်မော်... ဘာကြည့်နေ တာလဲဗျာ”

ကျွန်တော်အမြင် ကပ်ကပ်နဲ့ ပေါ်တင်ပဲမေးလိုက်တယ်။

“ဟင်... ဪ... ဟိုမှာလေ မြန်မာမိန်းကလေးတွေများ သိပ်ရဲတင်းကြ တာ အဲဒါလွန်းလို့ပါ။ မြန်မာလေထုံးစံကို

ချိုးဖျက်နေတာ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုကိုနား မလည်တဲ့သူတွေ... ကြည့်ပါဦး”

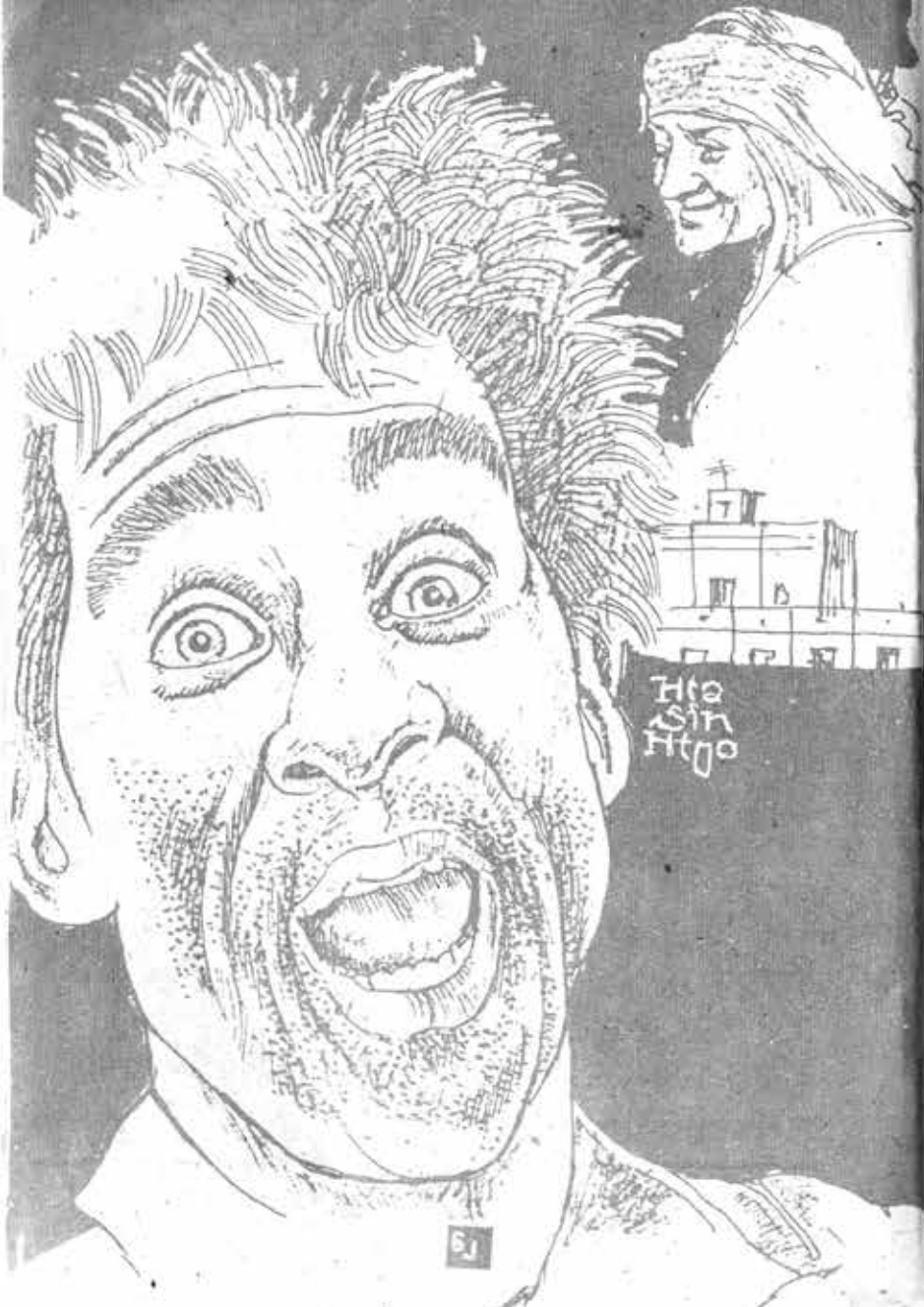
ဦးစစ်မော်စကားကြောင့် သူညွှန် ပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ မြူကြွတဲ့ သီချင် နဲ့ အပြိုင်ဆန်းသစ်တဲ့ အကတွေနဲ့ လှနေ တဲ့မော်ဒယ်တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကလည်း အဲဒီ သီချင်းနဲ့ အတူ မျောလှင့်နေပုံရတယ်။ ဦးစစ်မော်ကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကြည့်နေလိုက်တာ မျက်တောင်မခတ် စတမ်း။ ယဉ်ကျေးမှုစကားလုံးကို သုံးပြီး ဝေဖန်နေလိုက်တာလည်း သူပါပဲ... TV ကို ဝါးမျိုမတတ် ကြည့်နေတာလည်း သူပါပဲ။

“သမီးရေ TV ခဏပိတ်ထား စမ်းပါဦး။ ဒီမှာ စကားပြောမဖြောင့်ဘူး”

“ဟာ... နေပါစေ... ကြည့်ပါ ကြည့်၊ မပိတ်နဲ့ သမီးရတယ်”

အိမ်ရှင် ဦးလေးကြီးရဲ့စကားကို ပြာပြာသလဲ ဝင်တားတဲ့ ဦးစစ်မော်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မထိန်းနိုင်စွာ ရယ်မော မိတယ်...
 ဟင်း... သိနေတယ်နော်...
 လို့...

မြင့်မိုးရီဝေဝေ

စစ်ကြိုခေတ်ကာလဖြစ်
သည်။ “ယောက်ျားပျင်းပုလိပ်၊ မိန်း
မပျင်းအိပ်” ဟူသော စကားအ
တိုင်း ကျွန်ုပ်ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ ဝင်
ရောက်သောအခါ ချောက်တွန်း
သင့်သူကို ချောက်တွန်း၊ ဖားရမည့်
သူကိုဖား၍ လုပ်ကိုင်လာရာ ကျွန်ုပ်
လက်မောင်းတွင် ကုလား နှုတ်ခမ်း
မွှေးလောက်ထိုးနှင့် လွန်စွာတူသော
အရစ်တပ်ကာ ဆားပုလင်း ရာထူး
ကို ရရှိလိုက်လေသည်။

ဆားပုလင်းလွဲချော် မိမိတူတော်တော်မည်း

“အိမ်ရှေ့”

ကျွန်ုပ်အမည်နှင့် ရာထူး
မှာ ဆားပုလင်းဖိုးဆင်ဖြစ်သော်
လည်း အမြဲတမ်းမှားယွင်းလွဲချော်
နေသဖြင့်၊ ဆားပုလင်းဖိုးဆင်ဟု
မခေါ်နိုင်ကြတော့ဘဲ၊ ဆားပုလင်း
လွဲချော်ဟုသာ ခေါ်တတ်ကြသည်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကျွန်ုပ်၏ဆရာ အိုင်ပီထွန်းစိန်မှာ နိုင်ငံခြားမှ နို့ဘယ်ဆုကိုရအောင် ယူမည်ဟု ကြိမ်းရင်း၊ နို့ဘယ်ဆုမရဘဲ နို့ကြီးသောမိန်းမနှင့် ရတာ နို့ဘယ်ထွန်းစိန်ဖြစ်မလာဘဲ၊ နို့ပီထွန်းစိန်ဟူသာ အမည်တွင်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာပြည် ကို မတရား သိမ်းပိုက်စဉ်က၊ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ဗမာပုလိပ်များကို လစာခဲ ၆း (တစ် ပဲခြောက်ပြား) သာပေး၍ ၎င်းတို့လို သောငွေကို ဘဏ်တွင် ချက်လက် မှတ်ရေး၍ လ^၀ သ လ ၁ က ထ^၀ တ^၀ ယူသုံးစွဲကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆရာ အိုင်ပီနို့ပီ မှာ မိန်းမရသောအခါ ယောက္ခမ အိမ်တွင် အခန့်သင်တက်နေသဖြင့် အိမ်လခ မတောင်းသော်လည်း တင်ကြီးသော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ကြီးအတွက် ပါတိတ်လုံချည်ဖိုးမှာ အလျှင်မမို့ ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်ပီမှာ ပုလိပ်တို့ အကျင့်တိုင်း ဘိန်းခန်းများ၊ အရက်ပုံးဆိုင်များ၊ ဖဲဝိုင်းနှင့် ဇိမ်ခန်းများမှ အောက်ဆိုက်မန်းနီးရှာ ကြလေသည်။

ပြတ်တုန်း လပ်တုန်း နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုသော စကားအတိုင်း

အိုင်ပီနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးပေါင်းလျှင် ပိုက်ဆံတစ်မူးပင် မပြည့်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးရှေ့ကာကာ ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ယောက် တစ်ခွက်ကိုယ်စီ 'မေ့ရင်ဆုံး' စနစ်ဖြင့် အကြွေးအားပေး လျှက်ရှိသည်။ အလကားရသော ရေခွေးကြမ်းကို အားမနာတမ်းသောက် သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်ပီသည် အပေါ့သွားလိုသဖြင့် မီးရထားလမ်း ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ့အပါးသွားပြီးချိန်တွင် ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာကြီးမှ ထွက်လာသော ပြည်စာပို့ မီးသွေးစက်ခေါင်း မီးရထားကြီးသည် "တစ်ရှူးရှူး၊ တစ် ရွဲရွဲ" အသံမြည်ကာကျွန်ုပ်တို့အား ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။ မီးရထားခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သောအခါ မီးရထားပေါ်မှ အထုပ်တစ်ထုပ်သည် မြေပေါ်သို့ "ဘုတ်" ကနဲကျ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ..
"အိုင်ပီရေ ရထားပေါ်က အထုပ်တစ်ထုပ်ကျခဲ့ပြီး ငွေထုတ်ဆို အိုင်ပီခေရာ ကျွန်တော်ပါပွဲပြီ" ဟု ပြောလိုက်ရသည်။
အိုင်ပီကလည်း ..
"ဘုရားမလို့ ပိုက်ဆံ ထုတ်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဖြစ်ပါစေ၊ အောက်ဆိုက်မအပ်နိုင်လို့ ကျုပ်မိန်းမ သူ့အမေခြင်ထောင်ထဲ ဝင်အိပ်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ" ဟု မချီတင်ကဲ ညည်းသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်က...
"အိုက်ပီ ငွေလိုနေတော့ အထုပ်ကို အိုင်ပီသွားယူလိုက်" ဟု ပြောလိုက်ရသည်။
"ဆားပုလင်းကြီးရယ် ခင်ဗျား သွားကောက်လိုက်ပါ။ ကျုပ် သွားရမှာ ပျင်းလို့"
"အိုင်ပီပျင်းတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော့်အဖေဆုရတာ တောင် သတိရတယ်" ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ အိုင်ပီနို့ပီက..
"ကျုပ် ပျင်းတာကိုမြင်ရတာနဲ့ ခင်ဗျားအဖေ ဆုရတာ ဘာဆိုင်လို့တုန်း" အိုင်ပီနို့ပီကမေးသည်။
ကျွန်ုပ်က "ဒီလို အိုက်ပီရဲ့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ အလွန်အပျင်းထူတဲ့ရောဂါ စွဲကပ် နေကြတဲ့ကာလ၊ ဘယ်လောက်များပျင်းသလဲဆို အိမ်တောင်ဦးစီးယောက်ျားတွေဟာ လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်

မလုပ်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ အလုပ်သာမလုပ်ရုံမယ်၊ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်တော့ မပျင်းကြဘူးဗျို့။ နောက်ဆုံး မိရိုးဖလာတောင်ယာလယ်လုပ် ဝါးခုတ်တောင်မှ မိန်းမတွေ လုပ်ရတဲ့ အထိကို ပျင်းတာ၊ ဒီတော့ သူ့ကြီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးကြီးကိုဖွာရင်း ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေရင် ငါရွာဟာ ကြာရင် လွယ်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့၊ တွေးမိသတဲ့ ဒါကြောင့် ရွာထဲက မီးသတ်ရဲဘော်ချိုကြီးကို ခေါ်ပြီး ရွာထဲက အိမ်တွေကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း အပျင်းပြိုင်ပွဲလုပ် မှာမို့စာရင်းပေး လို့ပြောတော့ ဘယ်သူတွေစာရင်း ပေးတယ်ထင်လဲ အိုက်ပီ" ဟု စကားကိုဖြတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။
"ကျုပ်မှ ခင်ဗျားရွာမ ရောက်ဖူးတော့ ဘယ်လိုသိမှာတုန်း" ဟု မြန်ဖြေလေသည်။
ကျွန်ုပ်က စကားဆက်၍ "အဲ့ဒီအပျင်းပြိုင်ပွဲကို တစ်သက်လုံး မိန်းမ ထမိနားခိုစားပြီး ဟိုနားလတ်ယား၊ ဒီနားလတ်ယားလုပ်တဲ့ ရွာဆော်ဦးပွင့်ရယ်၊ မယားသုံးယောက် ယူပြီး ကလေးတစ်ကျိတ် (ဆယ်ယောက်) မွေးကာသေသည်အထိ

ဘာမှ မလုပ်သွားရှာတဲ့ ဦးမြတ်မောင်၊ အလုပ်ဆို ထင်းတစ်ချောင်း မသယ်ဖူးပေမယ့် ရွာလယ်ကဓမ္မရုံ မှပိုက်ဆံတွေဘုံးပြီး တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးနဲ့ ဦးခွက်ပုန်းတို့ စာရင်းပေးကြတာပေါ့။ စာရင်းကောက်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းလာလိုက်တာ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ရောက် လာတော့ သူကြီးက ကျွန်တော့် အဖေကို အပျင်းပြိုင်ပွဲလုပ်မလို့ ပြိုင်မယ်ဆို စာရင်းလာပေးလို့ ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော်အဖေက အိမ်ရာထဲကနေ သူကြီးရယ်၊ ပျင်းပြိုင်ပွဲမဝင်ချင်ပါဘူးလို့ပြောတာပေါ့။ အဖေအသံကြားတော့ သူကြီးမျက်နှာက ဝင်းကနဲလက်သွားတယ်။ သူကြီးစိတ်ထဲမှာ ဒီလူကြီးတော့ မပျင်းရှာဘူး တော်ပါပေတယ်ဟု စိတ်ထဲမှာချီးမွန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အပျင်းမပြိုင်တာလဲလို့ မေးတော့ အိမ်ရာထဲက အဖေက ဘယ်လို ဆက်ပြောတယ်လို့ အိုင်ပီထင်လဲ” ဟု မေးလိုက်ရပြန်၏။

အိုင်ပီနဲ့ပီသည် ဇာတ်ရွှိန်ပျက်သွား၍ “ဘယ်သိအလဲဆက်ပြောကွာ” ဟု ပြောလေသည်။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .
“ကျွန်တော်အဖေဟာ အိမ်

ရာထဲကနေ အပျင်းပြိုင်ပွဲကြီးမဝင်ချင်ပါဘူး သူကြီးရာလို့ ပြောတော့ သူကြီးက ဘာဖြစ်လဲလို့ထပ်မေးတော့ စာရင်းထပေးရာမှာ ပျင်းလို့လည်းပြောလိုက်ရော သူကြီးစိတ်ဆိုးသွားပြီး အိမ်တန်းပြန်သွားတယ်။ နောက်နေ့ဆုပေးတော့ ပထမဆုကို ကျွန်တော်အဖေရသွားတယ်။ ဒီဆုကိုတောင် သူသွားမယူဘူး အမေကို အယူခိုင်းတာ၊ အမေကတော့ အမြဲပြောရွာပါတယ်။ ဒီမှာနင့်အဖေ အစွမ်းအစနဲ့ ရတာဆိုလို့ အဲဒီဆုတစ်ခုပဲ ရှိတယ်တဲ့။ နင့်ကိုမွေးဖို့ ကလေးတစ်ယောက်လောက်လိုချင်တယ်လို့ ပြောတာတောင် နင့်အဖေကစိတ်မပါဘူး၊ စိတ်မပါဘူးနဲ့ နေ့ညရွေ့နေတာ ငါတော်လို့ နင်လူဖြစ်တာဆိုတဲ့စကားကို အမေသေတဲ့ အထိပြောသွားတယ်ဟု” ပြောလိုက်ရာ အိုင်ပီနဲ့ပီသည် ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်မောလေတော့သည်။

ထို့နောက် အိုင်ပီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားလမ်းနံဘေးမှ ကျကျနဲ့ခဲသော အထုပ်ကိုယူ၍ စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ အထုပ်သတင်းမှာ စီအိုင်ဒီရုံးသို့ တောမီးပမာ ယုံနဲ့ သွားပြီး စုံထောက်များဝိုင်းအံ့

ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂုန်နီအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖစ်တင်လိုက် ရာ ပိုက်ဆံထုတ်တို့၏ အသံဖြစ်သော “ဘုတ်” ဟု မြည်ရမည်အစား၊ အထဲမှမာသောအရာနှင့် စားပွဲဆောင်မိသ် “ဒုတ်” ဟူ၍သာ မြည်သဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်သည် ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘေးမှကြည့်နေသော လူများလည်း မိမိတို့ထင်ရာကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြီးကိုဖြည့်၍ စားပွဲပေါ်သို့ဂုန်နီအိတ်ကို မှောက်သွန်လိုက်သောအခါ စုံထောက်ကြီးများသည် “အမလေး ခေါင်းပြတ်ကြီး” ဟူငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ အနားမှ ထွက်ပြေးကြကုန်လေတော့သည်။

ထိုသတင်းကိုကြားသော အခါ အင်္ဂလိပ်စုံထောက်မင်းကြီး အာစီမောရစ်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အားမေးလေတော့၏။

“လူကလေး အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာတယ်။ ဘယ်ကခေါင်းပြတ်ကိုယူလာတာလဲ၊ ခေါင်းပြတ်နဲ့ လူကလေးကြီးတော်ကို လစ်ဗင်းတူဂဲသား (Living together) လုပ်

ပေးဖို့လား။ လူကလေးဆားပုလင်း လွဲချောရော အိုင်ပီနဲ့ပီပါ သေသေချာချာမှတ်ထားပါ ခေါင်းပြတ်ကြီး နာမည်ဘယ်သူလဲ၊ ခေါင်းကိုဘယ်သူဖြတ်တာလဲဆိုတာ တစ်ပတ် မပြည့်မှီ အစီရင်ခံစာတင်ပါ။ တစ်ပတ်ပြည့်လို့ အမှုမပေါ်ရင်မောင်ရင်တို့ကို လစာလျှော့ပြီး ရာထူးချမယ် ကြားလား” ဟုကြိမ်းမောင်း၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းပြတ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အသားမည်းမည်း အသက်အစိတ်ခန့်လူငယ်၏ ဦးခေါင်းသည် လယ်ပင်းမှ တိရိရိ ဖြတ်ကာထားသည်ကို တွေ့သည်။ ခေါင်းပြတ်ကို ကိုင်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ ခေါင်းပြတ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ “ကူးတို့တစ်မတ်” သည် သံမန်လင်းပေါ်သို့ ‘ခွင်’ ကနဲမြည်ကာကျလာသည်။ အိုင်ပီနဲ့ပီသည် ပိုက်ဆံထွက်ကျလာသဖြင့် နောက်ဆုတ် သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင် ပေါ်မှ မတ်စေ့ကိုကုန်း၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တောက်ပြီး နောက် ပိုက်ဆံမတ်စေ့လေးကို မသာပါးစပ် ထဲသို့မထည့်ပဲ ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ညနေရုံဆင်းသောအခါ ခေါင်းပြတ်အမှုအတွက်စိတ်ညစ်သဖြင့် ကျောက်မြောင်းဘိုး လိမ်းလမ်းပေါ်ရှိ ဘုံဆိုင်သို့ဝင်ကာ ကူးတို့ခတစ်မတ်ဖြင့် အရက်သောက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ပိုင်းသို့ သယ်န်းကျန်းဂတ်မှ ဂတ်စာရေးဘိုနီတွတ်ရောက်လာပြီး “ဆားပုလင်းလွဲချော်ကြီးသတင်းတစ်ခုကြားပြီးပြီလား” ဟုမေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်က “ဘာသတင်းများလည်းကွ၊ ပုလိပ်နဲ့သတင်း၊ မိန်းမနဲ့ အတင်းဆိုသလို ဘာထူးမှာ

လဲ” ဟုကျွန်ုပ်ကပြောရ၏။

ဂတ်စာရေး ဘိုနီတွတ်က “ဒီလိုဆားပုလင်းရဲ့ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ဂတ်ကို အသားအလွန်မည်းတဲ့ မမဲဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့တူတော်မောင်ပျောက်လို့ ဂတ်ကိုလူပျောက်မှုလာတိုင်တာ” ဟုပြောလေသည်။

ကျွန်တော်က “သူ့ တူနာမည်ဘယ်သူတုန်း၊ အသက်ဘယ်လောက်လဲ အသားဖြူလား မဲလား မမေးဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ဂတ်စာရေးကိုမေးလိုက်ရ၏။

“မေးပါသကောဗျာ၊ နာမည်က ငနက်ကျော်တဲ့ အသက်အစိတ် အသားမည်းမည်း လို့ပြောတယ်၊ ကျိုက္ကဆံဘုရားဖူး သွားမယ်ထွက် သွားတာ ပြန်မလာလို့တဲ့” ဟုပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ခေါင်းပြတ်အမှုအတွက် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် အရက်သောက်နေသော အိုင်ပီနိုပီ၏ ကျောကုန်းကို “အုန်း” ကနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်ပြီး မနက်က တွေ့ခဲ့တဲ့ ခေါင်းပြတ်ဟာ မမဲရဲ့ တူ၊ ငနက်ကျော်အလောင်း၏ ဦးခေါင်းပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ရှာပြီးဆက်

လိုက်ရင် လူသေကောင်ဖြစ်သွားပြီ။ လူသေကိုတွေ့ရင် လူသတ်သမားကိုဖမ်းဖို့ မခက်တော့ဘူး” ဟုပြောပြီးအရက်ကို ဆက်သောက်လေသည်။

မိုးချုပ်သောအခါမှ အရက်ဆိုင်မှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်နေ့ ရုံးရောက်သောအခါတွင် ခေါင်းပြတ်မှာ သယ်န်းကျန်းမှ အသားအလွန်မည်းသော မမဲဆိုသူ၏ တူတော်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မည်သူက သတ်သည်ကို စုံစမ်းဆဲဖြစ်ကြောင်း စုံထောက်မင်းကြီးထံသို့ အစီရင်ခံတင်ပြလိုက်သည်။ ဤအတွက် မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အားခေါ်၍...

“လူလေးတို့ မနေ့ကယူလာတဲ့ ခေါင်းပြတ် မည်းမည်းကြီးဟာ မမဲတူရဲ့တူဆိုတော့ ဒီလူသတ်မှုကိုလည်း “ဆာပုလင်းလွဲချော်နှင့် မမဲတူတော်တော်မည်းလို့ အမှုခေါင်း စဉ်တပ်ထားပါ လူကလေး” ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်နှင့် အိုင်ပီနိုပီအား ၎င်း၏အခန်းမှ ခွေးမောင်းသလိုမောင်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းပြင်ရောက်ချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်စုံထောက်မင်းကြီး အာစီမောရစ်သည်၊ သမ္မာကျမ်းရွတ်သကဲ့သို့ အပြန်ပြန်လှန်လှန်ရွတ်ဆိုသံကြား၍ နားထောင်လိုက်သောအခါ

“ဆားပုလင်းလွဲချော်နှင့် မမဲတူ တော်တော်မည်း” ဟူသော စကားက အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုနေသည်ကို ကြားနေရပါသတည်း။ ။

(ကိုမေ့)

မြန်မာ့အလင်း
 စာတိုက်
 ဗဟိုဌာန

ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသော များပေါ်များလာခြင်းကိုတော့ ကြိုဆို
 ရာစုသစ်၏ အခမ်းအနားအောက်တွင် သည်။ ကျေနပ်မိသည် မော်ဒယ်က လူများ
 ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ အဓိကထွက်ကုန်မှာ စုအတွက် အဓိကမဟုတ်သော်လည်း စာ
 မော်ဒယ်၊ ဂျာနယ်နှင့် မဂ္ဂဇင်းများဖြစ် စုအတွက် အဓိကမဟုတ်သော်လည်း စာ
 သည်။ မော်ဒယ်များခြင်း နည်းခြင်းအပေါ် ဖူအတွက် ဗဟုသုတအတွက် ဆင်ခြင်တဲ့
 မည်သို့မှ မခံစားရသော်လည်း ဖတ်စရာ တရားအတွက် မရှိမဖြစ်ပင်ဖြစ်သည်။

စာပေအနုပညာ ဂျာနယ်နှင့် မဂ္ဂဇင်း၊ ဘာသာရေးနှင့် ဂမ္ဘီရရောစပ်ထားသော မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်၊ အားကစားဂျာနယ်၊ ကလေးများကို အခြေခံသော ကလေးဂျာနယ်၊ ဆေးပညာနှင့် ကျန်းမာရေး မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်၊ စီးပွားရေး ဂျာနယ်၊ သတင်းနှင့် မှုခင်းကိုအခြေခံသော မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ် စသည်တို့ အပတ်စဉ် လစဉ် ထွက်နေကြ၏။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တိုင်းလို စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကို တစ်ခုခုပေးသည်။

ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ သတင်းများကို အင်တာနက်မကြည့်နိုင် သူများအတွက် စာမျက်နှာပေါ်က တဆင့်ဖတ်ရသည်။

အထူးသဖြင့်လူတို့၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကိုတိုးပွားစေသည်မှာ မှုခင်းနှင့် ပတ်သက်သော စာပေများပင်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုတစ်ခုကြောင့် ထိုက်သင့်သည့် အပြစ်ဒဏ်ကိုခံရမည့်သတင်းက ကျွန်တော်တို့ကို တည်မတ်ပေးသလို ရောင့်ရဲနိုင်ဖို့နှင့် လောဘနှင့် ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ဖို့လည်း သင်ခန်းစာပေးပြီး သားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မှုခင်းနှင့် ပတ်သက်သော မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များကို ဖတ်ပြီးမကောင်းတာမလုပ်ဖို့ ကောင်းတာလုပ်ဖို့နှင့် စိတ်ကို ဖြူစင်စွာထားဖို့ မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးရသည်။

အမှုအခင်းကို တချို့နားလည်ထားသည်မှာ ကျွန်မြောင်းလွန်းသည်။ လိမ်လည်မှု၊ ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်မှု၊ မုဒိမ်းကျင့်မှု၊ မကောင်းတာ လုပ်စားမှု၊ လုယက်မှုအမှုဖြစ်သည် အဖမ်းခံရသည်ဟု အပေါ်ယံလောက်သာသိထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်တချို့ကိစ္စများကို ပေါ့ပေါ့တွေးကာ မဆင်မခြင်လုပ်ကြသည်။ ဥပဒေ၏ အဆုံးအမကိုခံယူပြီးမှ နောင်တရကြသည်။ သို့သော်အပြစ်ကျူးလွန်ပြီးမှ “မသိလို့ပါ။

နားမလည်လို့ပါ။ . .”ဟုဆို၍ မရပေ။ ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံသားတစ်ယောက်၊ ဥပဒေ ကိုလိုက်နာသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သော အခြေခံအချက်အချာကို သိထားဖို့ လိုသည်။

ထိုအခါ. . . “မသိလို့ပါ. . . နားမလည်လို့ပါ. . .” ဆိုသောစကားလုံးများနှင့်ကာကွယ်လို့မရသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု. . . ကာလတစ်ခုတုန်းက ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ အိမ်မက်မဟုတ်သလို စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ညွှန်းလည်းမဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ ဂမ္ဘီရ၊ တစေ့သုရဝတ္ထု၊ ဥုံဖွဝတ္ထုတစ်ခုလည်းမဟုတ်ပေ။ နိုင်ငံတော်က ပြည်သူများအပန်းဖြေရန် ဆောက်လုပ်ပေးထားသောထင်ရှားသည့် ပန်းခြံတစ်ခု၏ ဧရိယာထဲတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျော်စွာဦး” ဆိုသူမှာ သူ့နိုင်ငံသားကပ်ထဲမှ နာမည်ဖြစ်သော်လည်း မိဘများနှင့်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို “ကိုဦး” ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ့ဘဝသည် အဘိဓာန် စာအုပ် တစ်အုပ်ဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်ထဲတွင် “သောက” ဆိုသော စာလုံး မပါဝင်ခဲ့သလို “နဂ္ဂတစ်ဝါကျ”

လည်းမရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဘဝထဲ ထိုဝါကျ ရှိမနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျော်စွာဦးသည် အောင်မြင်သော လုပ်ငန်းရှင်မိဘနှစ်ပါး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။ အဝေးသင်တက်ရင်း မိဘစီးပွားရေးကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သောကြောင့် မိဘတို့၏ ချစ်ခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို အချိုးအစားညီညီအသုံးပြုခွင့် ရနေသူဖြစ်

၏။ ထို့ကြောင့် လက်မလေးနှိပ်လိုက်ရုံဖြင့် မိမိကြိုက်သည် ချယ်နယ်ကိုခံစားခွင့်ရှိသလို သူ့ဆန္ဒရှိသည်များကိုလည်း နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်လိုက်သည်နှင့် အရာရာအဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ရက် စုပါမတ်တစ်ခုတွင် ဆံပင်တိုတို စကပ်တိုတိုထားသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက် သူ့နှလုံးသားကို ECG ရိုက်စရာမလို အထူးကုနှင့် ပြုစရာမလိုဘဲ အလိုလို နားလည်လာခဲ့ရလေသည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာကြီးဘာကြောင့် လှပနေသနည်း... မော်ဒယ်တွေကြောင့်လား... အင်တာနက်ကြောင့်လား... ပန်းခွံပြွဲကြောင့်လား... ရင်ရှားဝတ်ထားသော မြန်မာအမျိုးသမီးလေး များကြောင့်လား... ထိဆိုင်ကြောငြာရဲ့ မပေါ့တပေါ်ကြောငြာမော်ဒယ်လေးတွေကြောင့်လား... စာကြည့် တိုက်တွေကြောင့်လား... လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ ကြောင့်လား... အားကစားဂျာနယ်တွေ ကြောင့်လား... ကံစမ်းမဲတွေကြောင့်လား... ဘီယာဆိုင်တွေကြောင့်လား... မြန်မာပရိလိဂ် MNL ပြိုင်ပွဲတွေကြောင့်လား... သံချပ်တိုင်တဲ့ ဂီတကကြောင့်လား... ကျော်စွာဦး သေသေချာချာမသိခဲ့သော်လည်း သူ၏ ကိုယ်ရေး

မှတ်တမ်းထဲသို့ ဆံပင်တိုတို စကပ်တိုတိုကောင်မလေး ဝင်ရောက်လာ ပြီးနောက် သူ့ဘဝလှပနေသည်မှာ ဘာကြောင့်ဆိုသည့် အဖြေကိုအလွယ် တကူ စဉ်းစားနိုင်သည်မှာ အချစ်၏ဝန်ဆောင်မှုပင် ဖြစ်သည်။

x x x

ယနေ့လည်း စိမ်းလဲ့ကန်သာ ပန်းခြံအတွင်းမှာထိုင်ရင်း မေခင်ယမင်းကို သူ့စောင့်နေသည်။ စောင့်ရင်း မျှော်ရင်းနှင့် ပင် အနီးရှိအလှစိုက်ထားသော ရောင်စုံပန်းပွင့်လေးများကို ခူးပြီး သူထိုင်နေသည့် ခုံတန်းလေးပေါ်တင်ထားခဲ့သည်မှာ အပွင့်ပေါင်း ၁၀ပွင့် ရှိပြီဖြစ်၏။ မေခင်ရောက်လာလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ အလွမ်းပွင့်တွေ ဟုပြောဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့၏။

“ညီလေး ပန်းပွင့်တွေကို မခူးပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိလို့ သတိပေးတာပါ”

“နေပါဦး ကျွန်တော့်အပြုအမူက ဘယ်သူ့ကို အနှောက်အယှက် ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောက်အယှက် မဖြစ်ပေမယ့် ပြည်သူတွေ အပန်း

ဖြေ အနားယူဖို့ ခြို့တော်စည်ပင်သာယာက စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားလို့ပါ။ . ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

သူတော်တော် မကျေနပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည် အိမ်မှာ အရှင်သခင်တစ်ယောက်လို နေခဲ့သည့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို အမိန့်သံပါပြုဖြင့် ပြောသွားသော ပန်းခြံအလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ စကားသံက သူ၏ လွဲမှားသောမာနကို တံတွေးစွတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူ မေခင်ယမင်းကို စောင့်ရင်း အနီးရှိ ပန်းပွင့်လေးများကို မကျေမနပ် ဆက်ခူးနေမိသည်။ ထို့ပြင် သူစိတ်ထဲမှာလည်း “ဒါရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ဘူး” ဟု ယူဆကာ ပန်းခြံအလုပ်သမား၏ စကားကိုမေ့ပစ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် စောစောက ပန်းခြံအလုပ်သမားနှင့် အတူ ယူနီဖောင်းဝတ်နှစ်ယောက်ပါလာပြီး တစ်ယောက်က စကားစလိုက်၏။

“ညီလေးကိုစောစောက သတိလားပြေးပြီ... ဒါပေမယ့် ညီလေး မလိုက်နာဘူး”

“နေပါဦး... ပန်းပွင့်လေးတွေ ခူးတာအပြစ်ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ကွ”

ထိုနောက် သူ့စည်းကမ်းမဲ့

ခူးထားသည့် ပန်းပွင့်လေးများကို စနစ်တကျရေတွက် သိမ်းဆည်းပြီး သူ့ကိုပါ သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး “ကျွန်တော်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ” ဆိုသည့် စကားကို အကြိမ်ကြိမ် ဆိုရင်း “ May I Help You ” ဆိုသည့် အဆောက်အဦးလေးထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးကွင်းလယ်ဒိုင်၏ ခရာသံနှင့် အတူ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သောကမရှိသော သူ၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီထဲသို့ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းခံလိုက်ရသည်မှာ “ပန်းခြံဖျက်ဆီးမှု” ဆိုသော စကားလုံးအက်စစ်များပင်ဖြစ်သည်။

သေချာသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘာမျှမဟုတ်သော လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုသည် မထင်မှတ်နိုင်လိုက်အောင် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို ကုလားဖန်ထိုးပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို ကျော်စွာဦး သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မောင်မြင့်အောင်

The Vampire Killer

ကျော်
လော
ဟိဏ်
ပြန်မာပြန်

ကျော်
ပြန်မာပြန်
မောင်မ
လှပသိ
သုပသိ
သေသော
အတွင်းရေ

သည်မှာပင်
ဂွန်ဟေချီလို စိတ်ကူးနုနယ်သူတို့၏
အာရုံထဲသို့ ထိုစရိုက် သဏ္ဍာန်များပုံတူ
ကူးယူမိလိုက်သည်။
သို့နှင့်ပင် တစ်နေ့သောအခါ။

✽ ✽ ✽

သေမင်းလောင်ချိုင့်ဟု သူ့ဘာသာ
ကင်ပွန်းကို တိတ်တိတ်ကလေး တတ်ထား
သော မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်နယ်မက်
ဆွပ်ဆိုသူ ဆင်းသွားသည်ကို ဂွန်ဟေချီက
စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။

လန်ဒန်မြို့ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာ
'ပင်ပေါင်' ဘောလုံးအလုပ်စက်ရုံငယ်အဖြစ်
သူ့အိမ်အောက်ရှိ ခြံမြိုတိုက်ခန်းကို အသုံးပြု
ထားသည်မှာကြာပြီ အလုပ်သမားသီးသန့်
မထား။ ဝပ်ရှောင်ပုံစံဖွဲ့၍ သူနှင့် ဒေါ်နယ်
မက်ဆွပ်တို့သာ ထိုအခန်းထဲမှာ လုပ်ကိုင်
နေကြသည်။

ထိုမြေတိုက်ထပ်ထဲ၌ သံထည် ကိရိယာ
တန်ဆာပလာ အမျိုးမျိုးအပုံပုံတို့သည် လူ့
အသက်ကို သေတွင်းသို့ ချက်ချင်းပို့ဆောင်
နိုင်စေမည့် လက်နက်များသဖွယ် တည်ရှိ
နေကြသည်။ တူး ဆောက် ကိရိယာ လက်
သမားသုံး ပစ္စည်းပစ္စယများကလည်း
အပြည့်ပါပင်။

ထိုတန်ဆာပလာ အစုံစုံအလင်လင်
ကြောင့်လည်း သူ့တွင် စိတ်ဓူဝင်နေသလို
ရှိသည်။ ထိုအပြင် အခန်းထဲတွင် ငရဲမီး
ကန်တစ်ခုဖန်တီးခဲ့လေသဖြင့် ထိုအတွက်
အသုံးပြုရန် ၄၀ဂါလံဝင် ဆာလ်ဖြူရစ်အက်
ဆစ်အရည်ပုံးကြီးကိုလည်း အခန်းထောင့်

▼ဤလောက၌ အဆန်းကြယ်ဆုံး
သော အရာမှာ လူသားတို့၏ စိတ်အစဉ်
ပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူအမျိုးမျိုး စိတ်ထွေထွေဆိုသည်
နယ် ကိုယ်စိတ်ကူးတည်ရာမှာ ကိုယ်ဇွန်
ကြသလိုရှိသည်။

လောက၌ နည်းနည်းစူးခြင်းနှင့် များ
များစူးခြင်းသာ ကွာခြားချေမည်သာ။

သို့မို့ကြောင့် ဂွန်ဟေချီကဲ့သို့ အဇွန်
မျိုးတွေပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပေသည်။

ဂွန်ဟေချီကား သူများတကာနှင့်
မတူအောင် သွေးစုတ်ဆွတ်စိတ် ဖုတ်ဇွန်ဇွန်
သူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သွေးစုတ်ဖုတ်
ကောင် ဒရယ်ကုလာတစ်ယောက် အသွင်
ထင်မြင်နေသည်။

ထိုခေတ်ထိုကာလက ထိုကဲ့သို့သော
ရုပ်ရှင်ကား မျိုးစုံသည် စီးပွားရေးသမားတို့
၏ ခြယ်လှယ်မှုဖြင့် လူသားတို့၏ အသိ
ဉာဏ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းနေကြ
သည်။ မှိုင်းတိုက် ရုပ်ရှင်ကားများသဖွယ်ပါ။

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

တွင် အသင့်ထားရှိသည်။ မြေအောက်တိုက် သို့ အလုပ်လုပ်ရန် ဆင်းတိုင်းမှာ ထိုပုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ်က သိချင် စိတ်ဖြင့် မေးခွန်းထုတ်တတ်လေစမြေ။ သို့သော် ဂျွန်ဟော့ချီက အကြောင်းပြချက် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးပြ၍ လိမ်လည်ခဲ့ သည်သာ.....။

သည်ကနေ့.....

ဂျွန်ဟော့ချီ၏ စိတ်၌ အရိုင်းသွေး များ လွန်လွန်းပြန်သက်နေသလိုရှိသည်။ ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ်၏ သိချင်စိတ်သည် ယနေ့နောက်ဆုံး အကြိမ်ပင်ဖြစ်ရမည်။ နောက်နောင်ဆို ဘာမေးခွန်းမျှမေးနိုင် တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဂျွန်ဟော့ချီသည် ရှေ့က ဆင်းသွား သော ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ် နောက်ပါးမှ ခြေ သံလှလှနှင့် အသာအယာလိုက်ဆင်းဖြစ် သည်။ ဂျွန်ဟော့ချီ၏ လက်ထဲတွင် တူတစ် လက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သည်ကနေ့.....

ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ် ကြံမ္ဗာငင်လေ မည်နေ့... ဝါကို... ဘချောသီလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ခိုးကြောင်.....

နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်နေကျ အလုပ် ပေါ်တွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် ထိုင်လုပ်နေသည်။

ဂျွန်ဟော့ချီသည် အသာအယာကို ဖြောက်၍ အုတ်ဆက်တည်တည်သို့ ထု ထည့်လိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင်.....

ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ် တစ်ယောက်လက် ကျီး၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သွေး... သွေး

များ.....

ဂျွန်ဟော့ချီသည် သွေးဆာနေသော သူဌေးအသွင် ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးဆုံးသည်အထိ လုပ်ဆောင်ပြီး နောက်တွင် ဂေါ်နယ်မက် ဆွမ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ငရဲမီးကန်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ငရဲမီးများ တပွက်ပွက် နှင့် ပလုံစိထလာလျက် မီးခိုးငွေ့များလှိုင် ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဂျွန်ဟော့ချီသည် မြေအောက်တိုက် ခန်းထဲက အနံ့အသက်မကောင်းသော အငွေ့များကို မရှုမိအောင် နှာခေါင်းကို မိတ်၍ အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ ဆင်းကြည့်လေ သောအခါ ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ်သည် ငရဲမီး ရေကန်ထဲတွင် အစပင် မတွေ့ရပျောက်နေ လေပြီ။

သူသည် ထိုညက မြေအောက်တိုက် ထဲမှာပင် အချိန်အကုန်ခံ၍ ငရဲမီးကန်ထဲ က သဲလွန်စအစိုင်အခဲများကို ယောက်ျား ဝိမ်သာတွင်းထဲသို့ သတိနှင့်သွားသွန်ပစ် ရသည်။

သည်နေ့ ကျားလွန်ချက်သည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးသော ကျူးလွန်မှု တစ်ခုပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့ကား ၁၉၄၄ခုနှစ် ဝက်တင် ဘာလ.....

ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည့် ကိစ္စကို မည်သူမျှပင် ရိပ်စားမိပုံမပေါ်။ သူ့အဖို့ ပထမဦးဆုံး သော ကျူးလွန်ချက်သည် အောင်မြင်နေခဲ့ သည့် အသွင်.....

ဂျွန်ဟော့ချီသည် ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ်

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

THE VAMPIRE KILLER

၏ မိဘများစိတ်အေး၍ သံသယမဝင်အောင် ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ်တစ်ယောက် စစ်မှုထမ်း ရမည်ဘေးမှ လွတ်နိုင်အောင် စကော့ တလန်မြို့တွင် သွားပြီး ပုန်းနေသူယောင် သတင်းလိမ်လည် လွှင့်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် စကော့တလန်မြို့မှနေ၍ တစ်ပတ်တွင် တစ်ကြိမ်ဆိုသလို ဂေါ်နယ်မက်ဆွမ်ကပဲ ပို့သလိုနှင့်စာများကို သူ့မိဘများထံ လုပ် ကြည့်ပေးနေလေသည်။

ထိုမှ အစပြု၍...

ဂျွန်ဟော့ချီ၏ မြေအောက်တိုက်အ လုပ်ခန်းလေးသည် သေမင်းခံတွင်းဝအဖြစ် သို့ ရောက်သွားသည်။ မကြာသောအချိန်

ဝယ် မြည်တွင်း စစ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့် ပင် သူ့ထံခိုလှုံချင်သူများ ရောက်လာကြ လေသည်။ သို့သော် သူ့ကျူးလွန်ချင်သော အခွင့်အလမ်းကား ချက်ချင်းမရနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

ဂျွန်ဟောချ်သည် ဒေါ်နယ်မက်ဆွမ်၏ မိဘများထံ စာအဆက်အသွယ်လုပ်ရသည့် ကိစ္စကိုတော့ တစ်ခါမျှမပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ စာများကိုလည်း လက်ရေးမတူတူအောင် တုပရေးရသည်။

တစ်ခါတော့မှ... မိမိအား ဂျွန်ဟောချ်၏ မြေအောက်အလုပ်ရုံတွင် တိတ်တဆိတ်လာရောက်တွေ့ဆုံစေလိုသည့် သဘောသကန်ဖြင့် စာတစ်စောင်ကို ဒေါ်နယ်မက်ဆွမ်အမည်နှင့်ပင် မိဘလုပ်သူများထံ ပို့ပေးလေသည်။

ဂျွန်ဟောချ်၏ လုပ်ကြံရေးပို့မှုကို ဘုကယ်ယုံစားသွားဖြစ်သော ဒေါ်နယ်မက်ဆွမ်၏ မိဘများသည် ချက်ချင်းရောက်ရှိလာကြသည်။

ဂျွန်ဟောချ်၏ မြေအောက်အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဆင်းမိခဲ့သောအခါဝယ်တွင်မှ သူတို့၏ သား ဒေါ်နယ်မက်ဆွမ်ကိုသို့ အလားအဝေးကူးမကောင်းရတော့ပြီ။

ထိုနေ့မှာ ၁၉၄၅ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

၁၀ရက်နေ့၏ ညပိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးကော အဘွားကြီးပါ ငရဲမီးကန်ထဲသို့ ကျရောက်ရသည့် နေ့ရက်ဆိုက မှားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ဂျွန်ဟောချ်သည် အိမ်ကိုကော အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးပါ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ထားသည့် စာချုပ်တုများဖြင့်ပင် လက်ပဲ့ဖြစ်သွားသော ဒေါ်နယ်မက်ဆွမ်တို့၏ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် အိမ်ကြီးကိုပါ အပိုင်သနမ်းယူလိုက်တော့သည်။

အချောင်ရယူလိုက်ရသော ချမ်းသာမှုတို့ကို ၁၉၄၈ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထိတိုင် ကောင်းကောင်းကြီး သုံးဖြန်းပစ်နေခဲ့ပါ၏။

သည်မှာပင်... *

စိတ်ဇူးတို့ကား ပြန်လည်မွေ့နောက်လာပြန်လေပြီ။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် စုံတွဲဖြစ်ကြသော ရိုလာလင်နှင့် ဒေါက်တာ

**၁၉၄၅-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ရက်နေ့
၏ ညပိုင်းပင် ဖြစ်၏။
အဘိုးကြီးကော အဘွားကြီးပါ ငရဲမီးကန်ထဲသို့
ကျရောက်ရသည့် နေ့ရက် ဆိုက
မှားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။**

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

တာချီအန်ဒါဆင်ကိုအား လန်ဒန်မြို့တောင်ဘက်ရှိ သူ့အသင်္ဘောသစ်ပင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဝပ်ရှော့စ်တိုက်ခန်းဆီသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြန်ပါ၏။

သို့နှင့်ပင်....

ထိုနှစ်ယောက်၏ ကံကြမ္မာသည် ငရဲမီးလောင်ကန်ထဲတွင်ပင် ဇာတ်သိမ်းသွားရတော့သည်။

ထိုနှစ်ယောက်၏ ပစ္စည်းအချို့ကိုလည်း စာချုပ်စာတမ်းအတုများဖြင့်သာ ပမ်းသိမ်းလိုက်ပြန်၏။ သို့နှင့်အမျှ ဂျွန်ဟောချ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော သားကောင်များကိုသာ အမဲဖမ်းပို့ စိတ်ကူးဝင်လာလေသည်။ သူသည် မည်သူ့အား ပစ်မှတ်လုပ်ရမည်ကိုပါ သတိထား၍ လိုက်ရှာနေသည်။

ဒေါ်လာလေးသောင်းကို သေသူခင်ဇွန်းထံမှ ရလိုက်သည့် မုဆိုးမတစ်ယောက်အား သွားရှာတွေ့သည်။ ထိုမုဆိုးမမှာ ၆၉နှစ်အရွယ်ရှိ မစ္စစ်ဒူရန်ဒီကွန်၊ ဂျွန်ဟောချ်ခေတ္တတည်းခိုနေသော လန်ဒန်ရှိ ဟိုတယ်ကြီးတွင်ပင် အခင်းငှား၍ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျွန်ဟောချ်သည် အသုံးအပြုန်းကြီးခဲ့သဖြင့် အခန်းခကိုပင် မပေးသွင်းနိုင်သည့် အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။

သည်မှာ မစ္စစ်ဒူရန်ဒီကွန်နှင့် သွားပူးပေါင်းမိသည်။ အဘွားကြီးက သူ့အား လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ထင်မှတ်၍ ပလတ်စတစ်လက်သည်းတုလုပ်ငန်း စမ်းလုပ်ကြည့်

ရန် အကြံပြုသည်။ ဂျွန်ဟောချ်က စိတ်ဝင်စားဟန်ပြ၏။ ပြီးနောက် လာရောက်လေ့

လာလိုကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြရင်းက ရော်လေလမ်း မစ္စစ်ဒူရန်ဒီကွန်၏ အလုပ်ခန်းသို့ ကားဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။ အချိန်မှာ ၁၉၄၅ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ၏ ရက်တစ်ရက်...။

တရားရုံး အစီအရင်ခံစာတင်ပြမှုတွင် ဂျွန်ဟောချ်က အောက်ပါအတိုင်းထွက်ဆိုလေသည်။

“မစ္စစ်ဒီရန်ဒီကွန်သည် လက်သည်းအတုပြုလုပ်ရသည်ကို အလွန်အမင်းစိတ်ဝင်စားနေသော သူ့အားကရော်လေလမ်းရှိ သူမ၏နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူမ၏ ပစ္စည်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် သူက တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် အဆုံးပီရင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်က သွေးများကို ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ဖောက်ယူလိုက်သည် ထို့နောက်...။

ရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံကို ပြုတ်ယူခဲ့ပြီး သူမကို ငရဲမီးကန်ဆီသို့ ကားဖြင့် သယ်လာခဲ့သည်။

ဂျွန်ဟောချ် မစ္စစ်ဒီရန်ဒီကွန်အား လုပ်ကြံခဲ့ခြင်းသည် မဟာအမှားသာတည်း။ ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးနေသော မစ္စစ်ဒီရန်ဒီကွန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဲများဝင်ရောက်စစ်ချက်ယူရာမှ ဂျွန်ဟောချ်နှင့် အဆက်အစပ်ရှိနေသည်ကို လေ့လာမိခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ မြေအောက်အလုပ်ခန်းရှိနေသော ဂျွန်ဟောချ်၏ တိုက်ဆီသို့ ရဲများရောက်သွားကြသည်။ သဲလွန်စ အပိုင်းအဝများတွေ့လာသည်။

နောက်ဆုံး ဂျွန်ဟောချ်အား ခိုင်လုံ

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

သော အထောက်အထားများဖြင့် မမ်းဆီးလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဆုံးတွင် ဂွန်ဟေ့ချ်နတ်များမှ ပြစ်မှုအားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုချက်ပေးလာရသည်အထိ။

တရားရုံးတွင် စစ်သောအခါ တရားခံရှေ့နေက ဂွန်ဟေ့ချ်ဘက်မှနေ၍ သူ့အမှုသည်မှာ စိတ်ရောဂါအခံကြောင့် ဤနယ်ကျွန်းလွန်နေမိကြောင်းဖြင့် ဖုံးတော်ကိုတင်ပြသည်။

သူ့ဘဝငယ်စဉ် အချိန်ပိုင်းက မိဘများ၏ အချုပ်အချယ်အောက်တွင် တင်းကျပ်စွာနေခဲ့ရပုံ... သူ့မိဘများသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုကြောင့် ဂွန်ဟေ့ချ်အား သွေးများ တိုက်တတ်ပုံတို့ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။

ဖုံးတော်က ထိုတင်ပြချက်အားလုံးကို ငြင်းပယ်လိုက်ပြီး ဂွန်ဟေ့ချ်အား အပြစ်ဒဏ်ကိုသာ ချမှတ်ပြစ်လိုက်သည်။

အမှုစစ်သည်ရက်မှာ ၂ရက်သာကြာခဲ့သည်။ အပြန်ဆုံးတရားစီရင်၍ ဂွန်ဟေ့ချ်အား သေဒဏ်ကိုသာ ချမှတ်ခြင်းပြုခဲ့တော့သည်။

၁၉၄၉ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၆-ရက်နေ့သည် ဝဲန်းဂေါက် အကျဉ်းထောင်၌ ဂွန်ဟေ့ချ်၏ နောက်ဆုံးကြိုးမိန့်ခံစားလိုက်ရသည့် နေ့သာတည်း။

ထိုနေ့ရက်သည် ဂွန်ဟေ့ချ်၏ စိတ္တဇနိဂုံးနေ့ရက်တစ်ရက်သာ ဖြစ်သည်ဆိုက မှားမည် မထင်ပါ။

REF: The world's most infamous Murders by Roger Boar & Nigel Blunder

တရားရုံး

မြင်ကွင်းစုံကာတွန်း

ကျန်တော်.. မနှုတ်ဖန် ထောင်ကျွတ်မှာ.. ဦးလေး မိန်းမကို.. ဦးလေးအခြေ အနေပြောဖို့ လိပ်စာလေး ပေး... ပေး...

ဟေ့.. ဟေ့.. မပေးနိုင်ဘူး... မင်းက သူ့များမိန်းမခိုး ဖြုန်း ထောင်ကျတယ်...

တေးအေးအေး <၆၀၈၆၄၆>

ဦးပုညရဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပုဒ်ကိုဖတ်ဖူးမှာပေါ့။ ဆန္ဒနဲ့ဆင်
မင်းဝတ္ထုလေး၊ အစွယ်လိုသူ မင်းမိဖုရား၊ အသွားစေခိုင်းသူက
မင်းကေရာမ်း လေးပစ်သူက ဘုရားကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သောနတ္ထမု
ဆိုး လျှောက်ထားချက်လို၊ ကျုပ်ကလျှောက်ထားရရင်၊ ကျုပ်ပဲ လေး
ပစ်သူဖြစ်မှာ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်အမိခံရသူကလည်း ကျုပ်။
နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တစ်ခုပဲ သတ္တုချမိတယ်။

ဘယ်သူမပြု၊ မိမိမူလေ၊ ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ်၊ ဖြစ်လာရင်
လည်းကိုယ်သာခံပေါ့။

ဟုတ်ပ။

ကျွေးမိတော့ရင်နာဆဲ။ ရင်ခုန်ဆဲပဲပါဗျာ။

+ + +

ဘယ်သူဘာပြောပြော၊ ကျုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်အသိ
ဆုံးပဲ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအစွန်းအထင်းမ
ရှိအောင်၊ အမည်းစက် မထင်အောင်နေလာခဲ့တာ။ ကျုပ်က ပင်စင်
စားလေး၊ လုပ်သက်ပြည့် ပင်စင်ယူချိန်ထိ၊ ကျုပ် အပြစ်နဲ့ လူကြီး
အခန်းကို မရောက်ခဲ့ဖူးဘူး။

ကျုပ်စည်းကို ကျုပ်လုံခြုံအောင်နေတာ။ ကျုပ်ကတာဝန်
ကျေတယ်။ တာဝန်ကျေအောင်လည်းနေတယ်။ ကျုပ်အလုပ်သက်
တန်းတစ်လျှောက် အလုပ်ကိုပဲ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျန်တာ
ကျုပ်မသိဘူး။

အေးမြဝင်း
 လေတို့နဲ့
 မြေအောက်မှာ

ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်အလုပ်က ပင်စင်ယူလိုက်တော့၊ အပြင်လောက အကြောင်းမသိဘူး။ နေ့စဉ်ရုံးခွဲအိမ်၊ အိမ်နဲ့ရုံး နေလာခဲ့တော့ အပြင်နဲ့ကျုပ်က အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတယ်။ အဟင်း.. မပြောချင်ဘူး၊ ပင်စင်ယူလိုက်တော့ ကောင်းကောင်း ဒုက္ခနဲ့ကြုံတာပဲ။

သက်ပြည့်ပင်စင်ယူလိုက်ရပေမယ့်၊ ကျုပ်ကျန်းမာရေးမချို့ယွင်းသေးဘူး၊ ဂီလာနမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်နိုင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထိုင်နေလို့လည်း မဖြစ်သေးဘူးလေ။ တော်ကြာ ပင်စင်နာစွဲသွားရင်ဒုက္ခ။

အဲဒါကြောင့် ခဏပဲ၊ နားပြီးကျုပ်အလုပ် ထပ်ရှာတယ်။ ပင်စင်လခအပြင် အပိုဝင်ငွေရအောင်၊ ကျုပ်ရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ အဆက်အသွယ်ရှာတယ်။ မပြောချင်ဘူး၊ အဆက်အသွယ်ကလဲ၊ အရှားသား၊ အင်းလေ တွေးကြည့်တော့ မဆန်းပါဘူး၊ ကျုပ်ကခုမှ နယ်မြေသစ်ကို ရောက်တာပဲ။

စိတ်တော့မပျက်ပါဘူး၊ တစ်နေ့တစ်လံပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ ဆိုတဲ့စကားလို့၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားတယ်။

“သွားပါများခရီးရောက်၊ မေးပါများစကားရ” ဆိုတဲ့ လမ်းဆုံးတော့ရွာ၊ ဘွားကနဲ့တွေ့လိုက်တာပဲ၊ ကျုပ် အလုပ်တစ်ခု ဆက်မိပြီလေ။

+ + +

အဲ.. ဒီနေရာမှ ဆက်မိတဲ့အလုပ်အကြောင်း မပြောခင်၊ ဆက်မိပုံကလေးပြောမှ ပြည့်စုံမှာမို့ ပြောရဦးမယ်။ ပြောရရင်အဖြစ်ကတော့ မနှစ်ကနဲ့မတူတာအမှန်ပဲ။ သင်းလဲသင်းပဗျာ။ ကျုပ်အလုပ်အတွက် အလယ်ကဂျွှန်နာက

“အောင်မောင်း” ရယ်လေ။ အောင်မောင်းက ကျုပ် တို့ရပ်ကွက်မှာ နာမည် နဲ့လိုက်အောင် ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနေတယ်။ စပ်စပ်ခုစုနိုင် တယ်။

မကျေနပ်လို့ နံပါတ်တစ်က စပြောရရင်၊ ကျုပ်အရောင်း

အဝယ်အလုပ်ကလေး လုပ်ချင်လို့ မနက်ဆိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်တယ်။ “ဧကရီ” ဆိုင်ကလူစုံတယ်။ ဧကရီမှာ ထိုင်တယ်။ ရင်းနှီး သူတွေကို ကျုပ် အလုပ်အဆက်အသွယ်ရဖို့၊ ကျုပ်ပင်စင်ယူထားကြောင်း အလုပ်ကထွက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ချင်ကြောင်း၊ ပြောရတယ်။

ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင်ဈေးကွက်ရှာခြင်း တစ်မျိုးပေါ့။

အကျိုးလည်းထူးပါတယ်။ အောင်မောင်းနဲ့ ရင်းနှီးသွားတယ်လေ။

တစ်နေ့ ကျုပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုက်ရောက်တော့ အောင်မောင်းက..

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဦးစိုးကို တွေ့ချင်နေတာ”

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုစကားဆိုသည်။

“ဘာများလဲဗျာ”

“ဦးစိုး ဆန္ဒပြည့်မယ့်ကိစ္စပါ”

အောင်မောင်းစကားကို ကျုပ်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

“ဘာများလဲကွ” လို့ မသိမသာ အကဲခပ်ရင်း မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်ပြောမှာပဲ” ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် “ရှယ်” ခေါ်ခိုင်းလို့ရှာနေတာ၊ ဦးစိုးကလည်း အလုပ်လုပ်ချင်နေတယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ ကိုးဆယ်ဒီဂရီကျော်သွားတယ်။

“ဘာအလုပ်လဲကွ၊ ငွေရင်းက”

အမြတ်ကို မမေးမိ။

အောင်မောင်းက စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုမှာလိုက်ပြီး၊

“အလုပ်က အရောင်းအဝယ်ပါ။ လေလံပစ္စည်းပြန်ရောင်းတာ အရင်းကတော့ ကြီးတာပေါ့၊ ပါမစ်နဲ့ ပစ္စည်းထုတ်ပြီး ပြန်ရောင်းတာပဲ၊ ခုလောလောဆယ်၊ ဒီကောင်ငွေအိပ်နေလို့ “ရှယ်” ခေါ်တာ၊ အသေးစိတ် သိချင်ရင်တော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့လိုက်လေ၊ အလုပ်အဆင်ပြေရင်တော့ ဦးစိုး လုပ်ပေါ့”

“ဟာ.. လုပ်တာပေါ့၊ မင်းကိုလည်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ မင်းအတွက်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

လည်း ဦးစိုးစိစဉ်ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး ဦးစိုးရယ်၊ အချင်းချင်းတွေပဲ”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ မုန့်စုံနဲ့လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း တစ်ဝိုင်းကို ကျုပ်စိစဉ်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့က ဟက်ပီးပဲ။ အောင်မောင်းမိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ဖို့ရက်ချိန်းလိုက်တယ်။

တနင်္ဂနွေ။ အိုကေ။

အဲဒီနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအပြန် သွက်လက်နေတယ်။ မိန်းမကိုကျုပ်ပြောပြမယ်။ မိန်းမဝမ်းမြောက်တာပေါ့တော့။

“ကိုစိုး ပြောတိုင်းလဲ၊ မယုံနဲ့နော် ပကတိအခြေအနေကို သေသေချာချာလေ့လာ၊ ငွေဆုံးမှာ ကျွန်မ မစိုးရိမ်ဘူး။ ငွေဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရတယ်။ သတိပေးတယ်။ ကျုပ်မိန်းမက စိုးရိမ်တတ် တယ်။ သိပ်ခက်တဲ့ မိန်းမ။ မကြိုက်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ချပါ ကွာလို့တုန်ပြန်လိုက်တယ်-

အိမ်ကထွက်လာတော့ (၁၀)နာရီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အောင်မောင်းနဲ့ ချိန်းထားတာ။ အောင်မောင်းက စောင့်နေတယ် လေ။ ဦးစိုးသွားမလားလို့ မေးတယ်။ အိုကေ။

ကျုပ်နဲ့အောင်မောင်း ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

+ + +

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဝင်လိုက်တယ်ဆို “ဟော၊ အောင်မောင်းလာဟေ့”လို့ ခပ်သွက်သွက်နှုတ်ဆက်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အသားညိုညိုမျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ရှုပ်ဖြူ။ ရခိုင်လုံချည်နှင့်လေ။

အောင်မောင်းပြုံးလိုက်တယ်။

“ကိုကြီးသန်းမြင့် ကျွန်တော်တို့နောက်ကျသွားသလား၊ မသိဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူးကွာ။ တို့က ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်ပဲ”

ပြောရင်း၊ ကျုပ်ကို ကြည့်တယ်။ အောင်မောင်းက..

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

“ကိုကြီးသန်းမြင့် ဒါကကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဦးစိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မောင်စိုးပါ”

ကျုပ်ကမိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ် ကိုစိုး၊ ကျွန်တော်သန်းမြင့်ပါ” ဟုပြောရင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြုံးကြည့်လိုက်တယ်။ စားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ အောင်မောင်းက အလုပ်ကိစ္စစကားစတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က..

“ဟုတ်တယ် ကိုသန်းမြင့်၊ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင် တယ်။ ဒီအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ငွေကြေး ကျွန်တော်မှာ ရှိပါတယ်” ဟုပြောလိုက်တယ်။ သန်းမြင့်က စားပွဲကိုလက်နဲ့ ပေသီးခေါက်သလို ခေါက်ရင်း “အောင်မောင်းပြောပြလို့ ဦးစိုးစိုးသားမှုနဲ့ အခြေအနေ ကို ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ” လို့ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ အလုပ်တွဲလုပ်လို့ ဖြစ်မလား၊ ကိုသန်းမြင့်”

“ဒါဆို.. ကျွန်တော့်ငွေဘယ်လောက်ထည့်ရမလဲ”

“သုံးသောင်း”

+ + +

ပစ္စည်း ဝယ်ပြီးသည့်နေ့က ကိုသန်းမြင့်အလုပ်ရုံကိုကျုပ် ရောက်တယ်။ အလုပ်ရုံက အင်မတန်ချောင်ကျတယ်။ ချောင်း တစ်ချောင်းနဘေးမှာပဲ။

အလုပ်ရုံထဲကို ပစ္စည်းများချတယ်။ ပစ္စည်းတွေကဘာ တွေလဲ။ ကျုပ်မသိသေးဘူး။ ကျုပ် သိစာကအလုပ်ရုံထဲမှာ ဘီလပ်မြေတွေရှိတယ်။ အလုပ်သမားက သုံးလေးယောက်။

“ဒါက ဘီလပ်မြေတွေလား”

ကျုပ်ကမေးတယ်။

“အင်းလေ၊ လေထိပြီး ခဲသွားတဲ့ ဘီလပ်မြေအခဲတွေ လေကိုစိုးရဲ့။ ဒါတွေကို ကျုပ်တို့က ပြန်ကြိတ်တယ်။ အိတ်ထဲပြန် ထည့်တယ်။ လေလဲပစ္စည်းနဲ့ ရောတယ်။ ဆိုင်တွေပြန်သွင်းတယ်။ ဆိုင်တွေပို့တယ်”

“ဒါဆို အတုနဲ့ ရောပို့တာပေါ့”

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

“အတုတော့ အတုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြန်လုပ်တာပဲရှိတာ”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးကာပါပဲ”

+ + +

ကျုပ်ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး။ သူ့သွားတဲ့နေရာလိုက်ရုံပဲ။ အချိန်တန်တော့ အမြင်ရှင်းလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့၊ ကိုသန်းမြင့်က ကျုပ်ကို အလုပ်တစ်ဆင့်တိုးလုပ်ဖို့ပြောတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖောက်သည်ရှာ၊ ဆိုင်သွင်းလုပ်ဖို့။ အမြတ်လည်း ပိုပေးမယ်ပြောတယ်။

ကိုသန်းမြင့်ပြောတာကို ကျုပ်လက်ခံလိုက်တယ်။ အလုပ်ခွင့် ကျယ်လာသလို ကျုပ်အတွက် ကြီးပွားရေးလမ်းမဆိုတာသိလိုက်တော့ ကျုပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျုပ်အလုပ်သစ်ရတယ်။ ဆိုက်တစ်ခုနဲ့ ဆိုင်သုံးဆိုင်ကိုရလိုက်တယ်။ အလုပ်စနိုင်ပြီပေါ့။

ဒါပေမယ့် ပြောမပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကံမကောင်းဘူးပဲပြောရမလား။ ကိုယ်ဒဏ်ကိုယ်ခံရတယ်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး။

ကျုပ်သွင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ပြဿနာဖြစ်တယ်လေ။ ပထမထပ် စလစ်လောင်းပြီးမှ ပြန်ဖျက်လိုက်ရသတဲ့။ ကျုပ်က ရိုးရိုးပဲလေ၊ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဆိုက်ပိုင်ရှင်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ ဖျက်ထောက်နီကြီးနဲ့. . .

“ကိုစိုး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ရိုးသားတယ်ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက တကယ့်ကို အင်လုပ်လိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်ဘယ်လောက် ဆုံးရှုံးရတယ်ထင်လဲ၊ ဆိုးတာကငွေထက်၊ အချိန်ပဲ”

“ဘယ်လို ကိုဝေလင်း”

“ဘယ်လိုရမလဲ၊ ခင်ဗျားက လေလံပစ္စည်းလို့ ပြောပြီး ကျုပ်ကို ဘီလပ်မြေ အစစ်မပို့ဘဲ၊ အတုတွေပို့တယ်၊ စလစ်လည်း

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

လောင်းရော၊ ပြဿနာဖြစ်တော့တာပဲ၊ ဒီအတိုင်းလုပ်ရင် ကျုပ်ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ၊ နောက်မှဆို လူအများကြီးသေနိုင်တယ်။

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ ကိုစိုး ခင်ဗျားဘီလပ်မြေကို ကျွန်ဆက်သုံးရင် ကျုပ်ဆောက်တဲ့ တိုက်ပြိုမယ်၊ ကျုပ်ထောင်ထဲရောက်မယ်၊ ဒါတော့ ကျုပ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာကိုစိုး လူဘဝမှာ နာမည်ကအရေးကြီးတယ်။ လူသာအသေခံမယ်၊ နာမည်အသေမခံဘူး သွားဗျာ ကြာရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တရားဥပဒေအရ အရေးယူမိလိမ့်မယ်။

ကျုပ်ရှက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ။

“ဒါဘာလဲ ကိုစိုး စီးပွားဖြစ်ချင်ရင် စီးပွားဖြစ်နိုင်တဲ့လမ်းကိုရွေးရမယ်၊ သူနဲ့ ဖျက်သွားပေမယ့် နောက်လူတွေရှိသေးတာပဲ” သန်းမြင့်ဆို ပြန်လာတယ်။ သန်းမြင့်နဲ့ တွေ့တယ်။ သန်းမြင့်က ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ရင်းပြုံးတယ်။

“နောက်လူနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရင်ကော”

“ဒါဆိုလည်း နောက်လူပေါ့ ဦးစိုးရယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ကလူသန်းပေါင်းငါးဆယ်နီးပါး ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သက်တမ်းအရနေရမှ အသက် “၈၀” ပေါ့၊ လူမကုန်ပါဘူး”

ကျုပ် ပြန်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ ဖျင်းကနဲခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ကျုပ်ဘဝက မှောင်သထက်မှောင်သွားမယ်။ ဝိသမလောဘဖြစ်သွားမယ်။ အဲ့ဒီလိုပဲ၊ အခု ကျုပ်ရိုးရောက်ဂါတ်ရောက် မဖြစ်ပေမယ့်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ရိုးရောက်ရင် ရောက်မယ်၊ ဂါတ်ရောက်ချင်ရောက်မယ်။ အဲ့ဒီတစ်ခါမှာ ကျုပ်ဘဝဘာဖြစ်မလဲ။

ဒီတော့၊ ကျုပ်အနေနဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင်ချရတော့မယ်လို့ နားလည်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ငွေကြေးလဲမလား။ တိုတောင်းတဲ့လူဘဝအတွက် ဘာအရေးအကြီးဆုံးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမယ်။

ကိုယ်ကျင့်တရားဟာ အဓိကလား။

ငွေက အဓိကလား။

ကျုပ်ဒီအတိုင်းဆက်လုပ်နေရင်၊ ဒီကနေ့ တရားခွင်ကို မရောက်ပေမယ့်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တရားခွင်ပေါ်ကျုပ်ရောက်ရမယ်၊ ဒါဟာ အသေချာဆုံးကိစ္စပဲ။

ဒါဆို ကျုပ်ငွေရှာတာ ဘာအတွက်ဖြစ်မလဲ။

ရိုးသားခြင်းနဲ့ ယုတ်မာခြင်း၊ အကောင်းနှင့် မကောင်း၊ အလင်းနှင့်အမှောင်၊ ကျုပ်ယောင်တောင်တောင်မဖြစ်သင့်ဘူး။ ထုလှ် အတွက် "လောဘ" ကရှိသင့်တဲ့အရာ ဖြစ်ပေမယ့် ဝိသမလောဘသား ဖြစ်လာရင်...။ ငွေကို တပ်မက်နေရင်...။ ကျုပ်တွေ့မိတိုင်း ရှက်သဗျာ...။

ကျုပ် တရားခွင် မရောက်ပေမယ့် ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်မိပြီ တော်ပါရေးရဲ့၊ တရားခွင်မရောက်တဲ့ ပြစ်မှုပို့။ ။

၁၉၉၅ ခုနှစ်မှစ၍ ပျဉ်းမုံ ဝန်ထုတ်အတွက် ထောတောင်ခရိုင်
ပျဉ်းမုံပစ္စည်းခံ ဝင်တိုင်ခေခင်ဆရာ

“ဝေဒပညာရှင် မင်းနေလွင်”

ခေခင်ထောခန်း ဝွင်ပျိုး (ငွေငါးရာကျပ်တည်းနဲ့ ဝေခင်ပေးလိုရပါတယ်)

အမှတ် (၉၃၃)၊ စတုရန်းထပ်ဆွယ်(၁)၊ အထက (၆)ခန်း

၁၄/၇-ရပ်ကွက်၊ ချွေထိတ်တိဂြိုဟ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပရိယံ

လမ်းညွှန် ။ ချွေထိတ် - တန့်ကြီးတား (အမှတ် ၇၇ / ၃၀၀၀) ဝိတ်ဆုံးစိမ်း
ချွေထိတ် - တန့်ကြီးတား (အမှတ် ၇၇ / ၃၀၀၀) တံတားမြို့
မှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

နယ်ဝန်ထုတ်များ - ငွေပိတ္တ (MO)ပြင် ငွေပိတ္တ ထောတောင်ခရိုင်

ကော့: ဝကလုပ်ရှင်..
ကော့: ဝကဖြစ်မယ်..
မကော့: ဝကလုပ်ရှင် -
မကော့: ဝကဖြစ်မယ်..
သူ့သူကော့ သူ့ကော့ဝယ်..

ဒါကော့...
ခင်ဗျား: ငွေပိတ္တကော့...

ဒေကော့ခန်း
၁၉၉၅

ကျုပ်ပျဉ်းမုံကော့...
မဟုတ်ဘူး...
ကံကံထိ အကျိုးက...
ပျဉ်းမုံကော့...

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဆေးပညာနှင့်လူသား
မောင်ဖေသက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဆေးပညာ(သို့မဟုတ်) ဆေးသိပ္ပံဆိုင်ရာ ဥပဒေသိမှု ပညာသည် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် ဥပဒေရေးရာ ကဏ္ဍအတွက် ဆေးပညာရပ်ကို လက်တွေ့အသုံးချ ထုတ်ဖော်ပြ သည့်သိပ္ပံပညာရပ်ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လာကြသည်။ မျက်မှောက် ခေတ်တရားဥပဒေပညာရှင်များသည် မှုခင်းတစ်ရပ်၏ အမှန်တ ရားရှာဖွေမှုတွင်လည်းကောင်း၊ မှုခင်းများကို ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးရန်လည်းကောင်း ဆေးပညာရပ်ကို လေ့လာကြပေသည်။

ကနဦးက မှုခင်းတစ်ရပ်ပေါ် ဥပဒေနှင့် ဆေးပညာပေါင်း စည်းလေ့လာပြီး သမိုင်းကို ဖော်ထုတ်သူမှာ ဟစ်ပိုကရေးတစ် (ဘီစီ၄၆၀) ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ဆေးပညာနှင့် ဥပ ဒေဆက်နွယ်မှု သဘောတရားကို တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့သော ပထမဆုံး သက်တမ်းမှာ (အေဒီ၅၂၉)ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယူစတေးနီးယန်းကိုဥပဒေ ထဲတွင် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပြဌာန်း ချက်များ များစွာပါဝင်သည်။ အဆိုပါပြဌာန်းချက်များတွင် ပါဝင် သောအချို့အချက်များမှာ ယနေ့ထိခိုင်မာ တည်မြဲလျှက်ရှိသည်။ ဥပမာ မှုခင်းတစ်ရပ်တွင် တရားသူကြီးတစ်ဦးက စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာဆေးပညာရှင်၏နုတ်ဖြင့် သက်သေခံ ချက် ဆေးပညာအရတွေ့ရှိချက်၊ အစီရင်ခံစာများကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမည်ဆိုသောအချက်သည် ထိုကဲ့မ မှတစ်ဆင့် ဆင်းသက် လာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

၁၃၅၂ ခုနှစ်တွင် ဂျာမဏီကေရာဇ် ပဥ္စမအမြောက် ချားလ်သည် အလားတူ ကိုဥပဒေတစ်ရပ် ရေးဆွဲပြဌာန်းခဲ့သည်။ တရားစီရင် ရာတွင် ဆေးဘက် ဆိုင် ရာပညာရှင် များ၏ သက်သေခံချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားမည်ဟု ဥပဒေဖြင့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

၁၅၉၈ ခုနှစ်တွင် မိဒေလစ် ဆိုသောပညာရှင်က ပထမ ဦးဆုံး စနစ်တကျပြုစုထားသည့် ဆေးသိပ္ပံဆိုင်ရာဥပဒေသိမှုပညာ စာအုပ်ကို အတွဲလေးတွဲဖြင့် ရေးသားထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်ကိုပင် အခြေခံ၍ ၁၆၂၀ ခုနှစ်တွင် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဒဿမ မြောက် အင်နီးဆင့်၏ သားတော် ပေါ်လိုတာရီးယ ကအတွဲ ငါးတွဲ ဖြင့်ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၆၆၀ပြည့်နှစ်တွင် ဂျာမဏီလိုက်ပစ်စ် တ က္ကသိုလ်တွင်

မြိုင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဒေါက်တာမိုက်ကယ်လစ်က ပထမဆုံး စနစ်တကျ သင်ရိုးတစ်ရပ် ရေးဆွဲ၍ မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာဘာသာရပ်ကို ပို့ချခဲ့သည်။ ဤ သို့ဖြင့် ၁၇ ရာစုအတွင်း ဂျာမဏီတွင် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာ ဌာနများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ယင်းဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေများ ထုတ်ဝေကြတော့သည်။

မြိုင်သစ်ပြည်တွင် ၁၇၉၆ခုနှစ်၌ မိုဒီရေ ဆိုသောပညာရှင် က ဂန္ထဝင်မြောက် မှုခင်းဆေးပညာစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရေးသားပြု စု၍မြိုင်သစ်တက္ကသိုလ်များတွင် ဘာသာတစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းပို့ ချသော မဟာဌာနများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်တွင် ၁၈၁၆ ခုနှစ်၌ အီဒင်ဘာရာဆေးသိပ္ပံ ပါမောက္ခဒေါက်တာအင်အူးကင်၏ ပို့ချချက်များကို ကိုးကား၍ ဒေါက်တာမောလ်သည် မှုခင်းဆေးပညာစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ထိုစာအုပ်သည် ပထမဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာမူရင်း စာအုပ်ဖြစ်လာသည်။ အင်္ဂလန် မှုခင်း ဆေးသိပ္ပံဘာသာရပ်တွင် ဒေါက်တာဒန်းတင်း၏ ပို့ချချက်များသည် သမိုင်းဝင်ဖြစ်ပြီး အဓိကအခန်းက ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာကင်း၏ စွမ်းဆောင်ချက် များကြောင့် ၁၈၈၇တွင် အင်္ဂလန်ဘုရင် တတိယမြောက်ဂျော့သည် တက္ကသိုလ်တွင် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာမဟာဌာနတစ်ခုဖွင့်စေ၍ ဒေါက်တာ ဒန်းကင်းအား ပညာရှင်ပါမောက္ခအဖြစ် ခန့်အပ်ထားခဲ့ ပါသည်။

၁၈၃၁ ခုနှစ်တွင် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ တော်ဝင်အသင်းကြီး ကဆေးသိပ္ပံနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကြီးများတွင် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေး ပညာရပ်ကို သင်ရိုးတစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းဖြေဆိုခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာသည်တရားစီရင်ရေး လောကတွင် အဓိကနေရာမှ ပါဝင်လာခဲ့တော့သည်။ မှုခင်းဆိုင်ရာဆေးပညာ

မြိုင်ကွင်းစုံမှခင်း

သည် မှုခင်းပြစ်မှု တစ်ရပ်ကို စစ်ဆေးစီရင်ရာတွင် အမှန် ဆုံးဖြတ် နိုင်ရေးအတွက်ပံ့ပိုးထောက်ကူပြုသော ဘာသာရပ် လည်းဖြစ် သည်။ တရားဥပဒေနယ်ပယ်တွင် ဆေးပညာ၏ ထောက် ပံ့မှုသည် ကြီးမားသကဲ့သို့ ဆေးပညာနယ် ပယ် တွင်လည်း တရားဥပဒေသည် တစ်နည်း တစ်လမ်း အားဖြင့် ဆက်စပ်ပါ ဝင်နေရပြန်သည်။ တရား ဥပဒေနှင့် ဆေးပညာကို ဆက်စပ်လေ့ လာသောအခါ တွေ့ရှိရမည့် အပြန်အလှန်သဘော တရားကို မျက်မှောက်ခေတ်နယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားစွာတွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာသိကျော်ကြားသော တရားဥပဒေပညာရှင် အော လစ်ဇာဝန်အဲလ်ဟုမ်းက ဥပဒေဆိုတာ “လူသားတွေအတွက် သာမက လူလောကထဲမရောက်သေးတဲ့ လူသားတွေ အတွက် လည်းဖြစ်တယ်။ ဥပဒေနှင့် ဆေးပညာတွင် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို ပံ့သွင်းရာမှာ တစ်မျိုးစီအင်အားရှိတဲ့ စွမ်းအင်တွေဖြစ်တယ်။ တရား ဥပဒေဟာ လူသားရဲ့စိတ်နဲ့နိတိ တရားကို လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်ပြီး ဆေးပညာကတော့ လူသားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ရုပ်ဖောက်ပြန်မှုကို ပြုပြင် ပေးတဲ့ စွမ်းအင်သာဖြစ်တယ်” ဟူ၍ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

တရားဥပဒေသည် ဆေးပညာနှင့် တွဲဖက်၍ အမှန်တရား ကို ဝိုင်းရှာပေးနိုင်ရုံမျှမက ဆေးပညာကြောင့် အမှုအခင်းအမှန် ပေါ်ပေါက်နိုင်သော သာဓကများလည်းရှိခဲ့ပါသည်။ ရှေးဦးကာလ များက တရားဥပဒေသည် ဆေးပညာကိုလျစ်လျူရှုထားခဲ့ကြသော လည်း ဆေးပညာ၏ တရားဥပဒေနယ်ပယ်၌ ရှိသောအခန်းကဏ္ဍ ကိုမူခွဲခြားမထားပါ။

ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်၍ တရားဥပဒေပြဌာန်းမှုသ ဘောကို အဦးအစတွေ့ရသည့် အထောက်အထားမှာ ဘေးဘီ လုံးနိယန်းဘုရင်ဟာမူရာဘီ၏ နာမည်ကျော် ဟာမူရာဘီကို

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဥပဒေကြီး၌ ဖြစ်ပါသည်။ ဘီစီ ၂၀၈၀ခန့်က ပေါ်ပေါက်လာသော ယင်းကိုဥပဒေကြီး၌ ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားဥပဒေတစ်ရပ်၌သို့ ပြဋ္ဌာန်းပါရှိသည်။ “မည်သူမဆိုဆေးပညာရပ်ကို အသုံးပြု၍ အသက်ဝမ်းကျောင်းပြုနေသည်ဆို ငြားအံ့။ မိမိတာဝန်ယူကုသရသည့်လူနာ၏ အဆင့်အတန်းကိုလိုက်၍ ဆေးကုသငွေတောင်းခံရမည်။ မှားယွင်းကုသမှုကြောင့် နစ်နာသော လူနာအတွက် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည် ပေးလျော်ခြင်းပြုရမည်” ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

ဆေးပညာရပ်ကို အသုံးပြု၍ ကုသနိုင်ရန်အတွက် ခွင့်ပြုချက်အရ(လိုင်စင်ရ) သမားတော်များ အရည်အချင်းကို သတ်မှတ်ထားသေးသည်။ ဤသည်နှင့်ပတ်သက်သော တရားသဘောဆန်ဆန်ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပါဆီး၏ အက်ဖစတာတော်ဝင်မြင့်မြတ်သောကျမ်းတွင် ကနဦးတွေ့ရပါသည်။ ယင်းကျမ်းများအရ ဆေးပညာနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူများသည် ရှေးဟောင်းပါရဂူနတ်တစ်ပါးဖြစ်သည့် မာဇဒါကို ကောင်းစွာကိုးကွယ်ရမည်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကန့်သတ်ထားသည်။ မာဇဒါသည် ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာနတ်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး သူကိုးကွယ်သောပညာရှင်သည် လူအများရှေ့တွင် အခြားပြိုင်ဘက်များကို ကိုးကွယ်သော(သို့မဟုတ်) မကောင်းဆိုးဝါးဝင်နေသော လူနာကို ခွဲစိတ်ကုသခြင်းဖြင့် သူ၏ ဆေးကုသနိုင်မှု အတတ်ပညာစွမ်းရည်ကိုပြပါသည်။

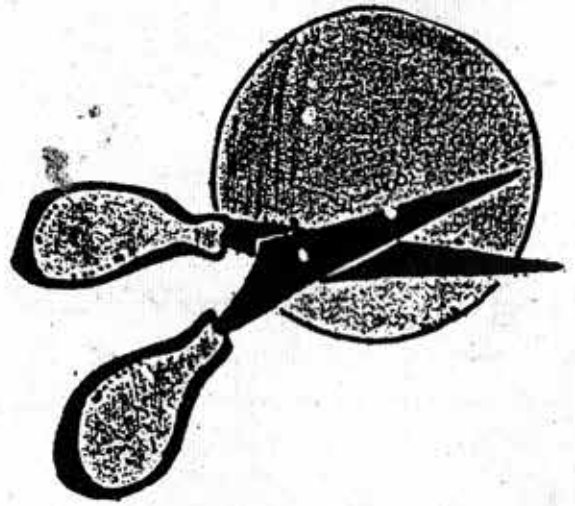
ခရစ်ယာန်တို့၏ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းတွင် တရားဥပဒေနှင့် ဆေးပညာတို့သည် ကျောချင်းကပ်အနေအထားရှိကြောင်းဖော်ပြထားလေသည်။ ခရစ်စင်လင်တီက္ကကျမ်းတွင် သန့်ရှင်းမှုနှင့် မသန့်ရှင်းမှု၊ ကောင်းသောအစားအစာနှင့် မကောင်းသောအစား၊ ဓမ္မတာနှင့် ကလေးမွေးဖွားခြင်းကိစ္စ၊ ကူးစက်ရောဂါများကာကွယ်ရေး၊

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

သဘာဝ မကျသောလိင်ဆက်ဆံမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်များကို တရားဥပဒေသဖွယ် စည်းကမ်းချက်များဖြင့် ထိန်းသိမ်းရန် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဟိန္ဒူတို့၏ ရှေးဟောင်းမနုဓမ္မသတ်ကျမ်းတွင်လည်း ကျမ်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်သောပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တွေ့ရပါသည်။ စားရမည့် အစားအစာအချို့၊ အစားဖျား၊ အမျိုးသမီးများ ဓမ္မတာလာစဉ် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းအောင်ဆောင်ရွက်ရမည့် အချက်များ၊ ကလေးမွေးဖွားခြင်းကိစ္စများစသည့် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဆောင်ရွက်ရမည့် အချက်များကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤသို့လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဆေးပညာကဏ္ဍသည် လူ့သမိုင်းအစကတည်းက ဥပဒေတစ်ရပ်ပမာ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါ၏။ ။ **မောင်ဖေသက်**

ဝဟိုခံပြုအကျဉ်းထောင်၌ ထောင်မှူးအဖြစ် ကျွန်တော်
 စတင်တာဝန်ယူလာရသောအခါ ကြိုးတိုက်ထောင်ကိုလည်း
 တာဝန်ယူရပါသည်။ ကြိုးတိုက်သည် သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသား
 များထားသည့် အဆောင်ဖြစ်သည်။ ကြိုးတိုက်ထဲမှ အကျဉ်းသား
 များကို အကျဉ်းသားဟောင်းများဟု အများကသိထားကြသည်။
 တစ်နေ့နေ့တွင် ကြိုးပေးအသတ်ခံရမည့်သူများဟူ၍လည်း
 ယုံကြည်နေကြသည်။ သို့သော် မယုံကြည်ကြသူများလည်း ရှိကြ
 သည်။ ၎င်းတို့မှာ ထောင်အမှုထမ်းအရာထမ်းများနှင့် အချို့သော
 အကျဉ်းသားတို့ဖြစ်ကြသည်။

အကျဉ်းထောင် အမှုထမ်းအရာထမ်းများက မယုံကြည်
 ရခြင်းမှာ ဖြစ်မြန်၊ ပျက်မြန်လောကခံတရား၏ အလှည့်အပြောင်း
 ကို နောက်ကျောအောင် သိထား၍လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မိမိတို့
 ၏ မျက်စိရှေ့တွင် ကြိုးပေးသတ်ရမည့် မြင်ကွင်းအနိဋ္ဌာရုံကို
 မတွေ့လိုမမြင်လို၍လည်း ဖြစ်သည်။

ကျော်စွာ

မြင်ကွင်းစုံစုခင်း

ကာယကံရှင် သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသားများအနက် ကြီးပေးသတ်ခံရမည်ဟု မယုံကြည်ကြသော ကြီးတိုက်အကျဉ်းသားအချို့မှာ သူတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုနှင့် သေဒဏ်သည် သဟဇာတဖြစ်သေး၊ ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို သက်ဆိုင်သူများက ပေါ်လွင်အောင် မဖော်ထုတ်နိုင်သေး၊ အမှန်တရားသည် ပေါ်ပေါက်လာရမည်။ ထိုတစ်နေ့သည် သူတို့ လွတ်မြောက်သောနေ့ဖြစ်ရမည်။ တရားကို နတ်စောင့်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသူများ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကြီးတိုက်ထဲမှ အကျဉ်းသားများသည် စိတ်ဝါတ်ချင်းမတူညီကြ၊ အများစုမှာ မသေလိုကြ။ သေလိုကြသူများ ဟူ၍လည်း မရှိသလောက်ပါပေ။ အချို့အကျဉ်းသားများမှာ လူသတ်မှုကို စနစ်တကျကြံစည်ရေးဆွဲပြီး ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုသူများသည်ပင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသောအခါ အယူခံအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ထောင်က လုံးဝမလွတ်သည်တိုင်အောင် သေဒဏ်ကတော့ လွတ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကြီးတိုက်အကျဉ်းသားများမှာ သီးသန့်ခန်းဖြင့် နေရသလို သီးသန့်အခွင့်အရေးများရရှိကြပါသည်။

၁၀ပေ၊ ၇ပေမျှသာကျယ်ဝန်းသော တိုက်ခန်းလေး၏ အနောက်ဘက်နှင့် ဘေးနှစ်ဘက်မှာ အုတ်နံရံသာဖြစ်သည်။ ၁၅ပေခန့်မြင့်မည်၊ အရှေ့ဘက်တွင် တံခါးအပါအဝင်သံတိုင်အပြည့်ကာရံထားသည်။ အကွယ်အကာမရှိ၊ ကြီးတိုက်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသော တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များလှမ်းမြင်နိုင်သည်။ လှမ်းတွေ့နိုင်သည်။ သို့သော် မျက်နှာစာတစ်ဘက်တွင်တော့ အုတ်နံရံမြင့်မြင့်ကြီးကိုသာ မြင်ရသည်။ အခြားကြည့်စရာဘာမျှမရှိ။

မြင်ကွင်းစုံစုခင်း

အခန်း၏ ကျောဘက်နံရံဆယ်နှစ်ပေအမြင့်တွင် အလင်းရောင်ဝင်နိုင်ရန် သုံးပေပတ်လည်သံတိုင်တပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အလင်းရောင်သာမက လေလည်း ဝင်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းကာလများသာမက နွေလိုပူပြင်းသော ကာလများတွင်ပင် တိုက်ခန်းသည် အေးမြနေတတ်သည်။

အခန်းထဲတွင် လှဲအိပ်နိုင်ရန် ဝါးချောဖျာတစ်ချပ်နှင့် အင်တုံတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအင်တုံမှာ အပေါ့အလေးသွားရန် ဖြစ်သည်။ သောက်ရေအိုးနှင့်ခွက်မှာ သံတိုင်တံခါးအပြင်ဘက်တွင် ကပ်ချထားသဖြင့် အတွင်းခန်းမှ အလွယ်တကူ ခပ်သောက်ရသည်။

ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကြီးတိုက်အကျဉ်းသားကို ပြင်ပအဝတ်အစား ဝတ်ခွင့်မပြု၊ ထောင်ကပေးသည့် ကော်လံပါသော ရှပ်ဖြူလက်တို၊ ကျယ်သီးတပ်အင်္ကျီ၊ ကွင်းပြည့်ချည်လုံချည်အဖြူ၊ ချွေးသုတ်တဘက်၊ ချည်စောင်ပါးနှင့် ချည်ထည် အိပ်ရာခင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကျန်းမာရေးနှင့်ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားခွင့်နှင့် ရေချိုးရန်အတွက် တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီတိတိ အခန်းအပြင် ထွက်ခွင့်ရသည်။ သတ်မှတ်ပေးထားသည့်နေရာတွင် အစောင့်ဝါဒါတပ်သားက အမြဲတန်း စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။

လွတ်လပ်ပြီဆိုပြီး သီချင်းမဆိုရ၊ စကားပပြောရ၊ အမေးအမြန်းမပြုရ၊ အခန်းအပြင်သို့ တစ်ယောက်ချင်းထုတ်သဖြင့် အချင်းချင်းစကား ပြောစရာလည်းမရှိ၊ အစောင့်ဝါဒါကလည်း တာဝန်ဖြင့် စောင့်ကြပ်ခြင်းဖြစ်၍ စကားပြောလျှင် မရပါချေ။

မြင်ကွင်းစုံမှစင်

စားသောက်ရေး ကိစ္စကိုမူ ဖို့ကြီးက တာဝန်မယူ၊ ထောင်ဆေးရုံကသာ တာဝန်ယူသည်။ လုံးတီးထမင်းမကျွေး။ ဆန်ဖြူထမင်းသာ ကျွေးသည်။ ထောင်ဝင်စာကအစ သီးသန့် စိစဉ်ပေးသည်။ ဆေးရုံကသာ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး ကြိုးသမားထံ တိုက်တန်းစီးမှ တစ်ဆင့် ရောက်ရသည်။

သူတို့၏ အဓိက မျှော်လင့်ချက်မှာ အယူခံအဆင့်ဆင့် မှ လျော့ပေါ့လိုက်မည့် ပြစ်ဒဏ်များသာဖြစ်သည်။ သည်အတော့ အတွင်း သူတို့၏ အထီးကျန်ဘဝကို တစ်ယောက်တည်းငိုငို ပြီး အချိန်ကုန်ကြရသည်။

ထောင်ထဲရောက်သည်အခါ များများအိပ်နိုင်လေ ထောင်ကျချိန်နည်းလေဟု ဆိုကြသည်။ သာမန် ထောင်ကျသူ များ အတွက်တော့ ဟုတ်ပေမည်။ အိပ်ပျော်နေလျှင် အရာရာကို မေ့နိုင်စွမ်းရှိကြသည်။ သို့သော် ကြိုးတိုက်ထဲမှ အကျဉ်းသားအဖို့ မူ အိပ်ပျော်လေလေ ထောင်ကျချိန်မနည်းဘဲ သေရမည့်အချိန် နီးလာသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးသက်သာစွာ နေရသည်ဆိုပြီး အဘယ်ကြိုးတိုက်ထဲမှ အကျဉ်းသားမျှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မအိပ်နိုင်ကြ၊ ကြက်အိပ်ကြက်နိုး ဖြင့် အမြဲတမ်းနိုးကြားလျက်ရှိနေကြသည်။

သူတို့၏ အထီးကျန်ဘဝသည် သူတို့နှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံရသော တိုက်တန်းစီးကောင်းလျှင်တော့ နည်းနည်းသက် သာသည်။ တိုက်တန်းစီးဆိုသည်မှာ နှစ်ကြီးသမားထောင်ကျ အကျဉ်းသားသာလျှင် ဖြစ်သည်။ သူက အတွေ့အကြုံများပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကြိုးတိုက်ထဲဝင်လာသူကို မျက်နှာကြည့်လိုက်ရုံနှင့် စိတ်သဘောထားကို နားလည်လိုက်သည်။ မည်သို့ ကိုင်တွယ် ဆက်ဆံရမည်ကို သဘောပေါက်သည်။

မြင်ကွင်းစုံမှစင်

အများအားဖြင့် ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်လာသော အကျဉ်း သားများသည် သေရတော့မည့်အသိဖြင့် နေမထူးဘဝတွင် လှစ်ကန်ကန်လုပ်တတ်ကြသည်။ အာဏာပိုင်များကိုလည်း ကလန် ကဆန်လုပ်ချင်ကြသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ သတ်မှတ်ချက် စည်းကမ်းရှိသည်။ ယင်းစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ဖို့ မဆိုထား နှင့် လျော့ပေါ့ခြံပင်မရ သည်တော့ တိုက်တန်းစီးအကျဉ်းသား က သတိပေးရသည်။ တိုက်ဆိုသည်မှာ ဤသို့ပါတကားဟူ၍။

အချို့သော ကြိုးတိုက်အကျဉ်းသားများမှာ မကြာမီ သေရတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် ကြိုးတိုက်ထဲ ဝင်လာကတည်း က စိတ်ဓါတ်ကျနေတတ်သည်။ ထိုသူများကိုလည်း ဘဝတွင် အနေရဲအောင် တိုက်ထန်းစီးကပင် စိတ်ဓါတ်မြင့်တင်ပေးတတ် သည်။ ဝါသနာပါလျှင် ဖတ်စရာစာအုပ်ကို တိုက်တန်းစီးကပင် ရှာပေးတတ်သည်။ အချိန်ရလျှင် ကိုယ်တွေ့အဝအတွေ့အကြုံကို နှီးနှောခွင့်ရသည်။ သို့သော် တာဝန်ရှိသူများရှေ့တွင်တော့ ထိန်းသိမ်းကြရသည်။

ယခု ကျွန်တော် ရေးသားမည့် ကြိုးတိုက် အကျဉ်းသား မှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော ဦးထွန်းလူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကြိုးတိုက်ထဲတွင် အကျဉ်းသားသုံးဆယ်ကျော် ရှိသည့် အနက် အသက်ကြီးသူများမှာ ဆယ်တစ်ဦးသာရှိသည်။ ထိုသူများ ထဲတွင် ဦးထွန်းလူ၏ အပြုအမူမှာ ထူးခြားလှသည်။ လောကဓံ တရားကို ကြံကြံခံရသည့်အသွင်မျိုး တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်မှူးယူရသော တစ်ညတွင် ကြိုးတိုက် ဘက်သို့ လှည့်လည် စစ်ဆေးရင်း သူ့ကို မေးမြန်းကြည့်ရာမှ သူ့အကြောင်းကို သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းလူသည် တစ်ချိန်က ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်းဖြင့်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကြီးပွားလာသူဖြစ်သည်။ အလုပ်ရုံစက်ရုံလုပ်ငန်းများကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်သောအခါမှ သူ့လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆဲသွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေသော မြို့လယ်မှ တိုက်နှစ်လုံးကို ရောင်းချပစ်လိုက်ပြီး မြို့ပြင်တွင် ခြံဝင်းကြီးကြီး နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်မြင့်ဖြင့် အငြိမ့်သားနေနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူကမနေ၊ အဝေးပြေးကားကိုရှယ်ယာထည့်ပြီး အညာကုန်အချို့ကို သယ်ယူသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က အလုပ်မလုပ်ရလျှင် မနေနိုင်၍လည်းဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခုခုတော့လုပ်နေသည်ဟူ၍ အများအမြင်ကိုလည်း ခံချင်သည်။ သွားလာလှုပ်ရှားရသည်ကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ ငွေလုံးငွေရင်းများများ ထည့်ဝင်ထားသဖြင့် အမြတ်အစွန်းကလည်း နည်းလှသည်မဟုတ်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

သူ့ဇနီးမှာ ဝေဝေခင်ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ဒုတိယ ဇနီးကားဖြစ်သည်။ ပထမဇနီးမှာ သေဆုံးသွားချေပြီ။ သားသမီးတစ်ဦးမျှ မထွန်းကားခဲ့။ ထို့ကြောင့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏ နှစ်ထပ်တိုက်တွင် ဦးထွန်းလူဇနီး ဝေဝေခင်နှင့် အိမ်ဖော်လင်မယားအပြင် ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၊ စုစုပေါင်း ငါးဦးသာရှိပြီး သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ ဦးထွန်းလူ၏ အချစ်တော် ဘော်နီဆိုသော ဒိန်းစပ်ခွေးတစ်ကောင်သာရှိသည်။

ဝေဝေခင်သည် အသက်သုံးဆယ်မပြည့်တတ်သေး။ ဦးထွန်းလူထက် အသက်နှစ်ဆယ်မျှငယ်သည်။ တပ်မက်ဖွယ်အလှအပများကြောင့် ဦးထွန်းလူက ဝေဝေခင်ကို လက်ထပ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေဝေခင်အနေနှင့်ကမူ လင်တော်ရခြင်းမှာ ဦးထွန်းလူတွင် သုံးမကုန်နိုင်သော စီးပွားဥစ္စာတိုက်တာခြံကားနှင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို မက်၍ဖြစ်သည်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ယင်းသဘောကို ဦးထွန်းလူ မသိ၍မဟုတ်၊ သိခဲ့သည် သက်တန်းစေ့နေကြရစတမ်းဆိုလျှင် မိမိကအလျင်ဦးစွာ သေရ မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုပိုက်ပြီး၊ လင်ကောင်း တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေယူရတော့မည် ဖြစ်သည်။ မယူ၍လည်း မဖြစ်၊ မိန်းမချောတစ်ယောက်အတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ် ယောက်သည် အမြဲလိုအပ်သည်။ ယင်းအတွက် မိမိကြည်ဖြူသည် ကန့်ကွက်စရာမရှိ၊ ကန့်ကွက်၍လည်း ရမည်မဟုတ်၊ ဤသဘော ထားကို ဝေဝေခင်အား ဖွင့်၍ပင် ပြောခဲ့သေးသည်။ ဤမျှအထိ ဦးထွန်းလူဘက်မှ ပွင့်လင်းသည်။

အကြောင်းမှာ ဝေဝေခင်ကို ချစ်ရုံမျှမဟုတ် သနား၍ လည်းဖြစ်သည်။ သူ့ခမျာအရွယ်ကောင်း၊ အတက်ကောင်းချိန် တွင်မှ မုဆိုးဖိုကြီးကို လင်တော်ခြင်းအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံခြင်းဖြစ်၍ နစ်နာလှသည်။ ယင်းအတွက် ဝေဝေခင်မှာ ခံစားခွင့်အပြည့်အဝရှိသင့်သည်။ သို့သော် ထိုခံစားခွင့်သည် မိမိသေဆုံးပြီးမှ ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ဝေဝေခင်ကား ဤသို့မဟုတ် အလိုရမ္မက်ကြီး လှသည်၊ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော ဦးထွန်းလူကို နွားအို ကြီးတစ်ကောင်လို သဘောထားပြီး ဖောက်ပြန်လေတော့သည်။

'ခက်တာက အဝေဟာ သိပ်လည်တယ်' ဦးထွန်းလူက ရှင်းပြသည်။

"သူဖောက်ပြန်တာကို ကျန်သက်သေတွေနဲ့ ဖော်မထုတ် နိုင်လောက်အောင် လှည့်စားနိုင်တယ်။ သူ့အကြောင်းပြချက်တွေ ကလဲ ခိုင်လုံလိုက်သမှ မီးခံသေတ္တာလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ တိုက်ရိုက်မစွပ်စွဲရဲဘူးလေ၊ အနေအထိုင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ဖို့ပဲ ပြောရတာပေါ့။"

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

"ဦးတစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲနေတာများလားဗျာ" ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

"ဆရာ မေးမယ်ဆိုရင်လဲမေးစရာပဲ၊ ဦးကိုယ်တိုင်တောင် တစ်ခါတစ်ခါ ငါအထင်မှားလို့ ဖြစ်မှာပါလို့ ထင်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီလောက် အဝေဟာ အမူအရာကောင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ၊ ကိုယ်ပေါင်းလာတဲ့မိန်းမ တစ်နေ့တခြား အမူအရာပျက် လာတာ သိတာပေါ့၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မှ ဖမ်းမမိနိုင်တာပဲနဲ့ တယ်။ လှတဲ့မိန်းမများလည်ပြီဆိုရင် သိပ်ကြောက်စရာကောင်း တယ်နော် ဆရာ"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

"နောက်တော့လဲ ဆရာရယ်၊ လုပ်သလိုမဖြစ်တော့ ဖြစ်သလိုလုပ်လိုက်ရတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး လေ"

"ဘယ်လို ဦးထွန်းလူ"

"ဒီလိုလေဆရာ၊ အိမ်ဖော်လင်မယားတို့ တောပြန်ဖို့ ခွင့်တစ်ပတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ နောက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်လဲ အထက်အညာကို အရေးပေါ်ခရီးထွက်ရမယ့်အကြောင်း အငှေ ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သိပ်ကိုတော်တဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမပါ ခင်ဗျာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ဘယ်လိုနေခဲ့ ရမလဲဆိုပြီး အမူပိုပိုနဲ့ ကန့်ကွက်သေးတယ်။ နောက်မှ သိပ်မကြာ ပါနဲ့ဆိုပြီး ခွင့်ပြုတယ်"

"ဟောဗျာ"

"ကျွန်တော်ကလဲ၊ ပဲခူးမှာတစ်ရက်လောက်နေပြီးမှ နောက်တစ်ည ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့တယ်။ မိုးတအားချုပ်နေပြီ၊ ကိုယ့် ခြံထဲဆိုတော့ အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ်

ချစ်တဲ့ ဆွေးကြီးဘော်နီကို ခြံထဲလွှတ်မထားဘူး။ ကားရုံထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတယ်လေ။ လူစိမ်းရှိနေတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော် အော်ခေါ်နေတာ အတော်ကြီးကြာမှ အဝေတံခါးလာဖွင့်ပေး တယ်။ သူ့အကောင်နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်လို့ရအောင် လုပ်ရသေးတာကိုး။ သူ့အမူအရာရော၊ အသွင်အပြင်တွေပါ ပျက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လို့ အံ့ဩရမယ့်အစား အလို မကျတဲ့ အသွင်နဲ့ ကြိုဆိုတယ်”

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် ဦးထွန်းလူ၏ စကားကို မယုံကြည်နိုင်သေးပါ။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ရင်ထဲက ကြိတ်ဆု တောင်းရင်း ဆက်နားထောင်ရပါသည်။

“အိပ်ရာတစ်ခုလုံးလဲ ဖရိုဖရဲနဲ့ ကြေမှုနေတယ်။ အဝေ လဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ အိပ်ရာထဲက ဘရုတ်ကျပြီးထလာတဲ့ပုံမျိုး။ ကျွန်တော် သူ့ကို မသင်္ကာစိတ်နဲ့ ကြည့်နေတာ သူသိတယ်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလဲ မလုံဘူးလေ။ အပြစ်ရှိနေသူကိုး။ နောက်တော့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများကြရာက ကျွန်တော်လဲနာကြည်း စိတ်နဲ့ ဒေါသအလျှောက် သူ့လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်ထားလိုက်တာ အသက်ပျောက်သွားတဲ့အထိပဲ။ ဒီနောက်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆာလာအိတ်ထဲထည့်ရုံမက ဂဝံကျောက်သုံးလုံးကိုပါ ကောက် ထည့်ပြီး ကြိုးချည်လိုက်တယ်။ ကားရုံထဲက ကားနဲ့ တိုက်နောက် ဘက်က ရေကန်ထဲ သွားပစ်လိုက်တယ်။ အရိုးဆွေးတာတောင် ပေါ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လဲ ယုံတယ်”

ကျွန်တော့်မှာ သူပြောသမျှ နားထောင်ရင်း ရင်ဖိုနေ မိသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းလားဟုပင် ထင်နေသည်။

“ကျွန်တော် ကံကောင်းတာက အဲဒီည မိုးအကြီးအကျယ် ရွာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကားဘီးရာကအစ သဲလွန်စတွေ ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်သလို ဖြစ်သွားတယ်လေ။ စိတ်က သိပ်ချောက်

ချားနေလွန်းလို့ အိပ်ဆေး သောက်အိပ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်ပါတယ်”

“ဒါတွေဟာ တရားရုံးမှာ ဦးကပေးခဲ့တဲ့ ဖြောင့်ချက် လား”

ကျွန်တော် သိလိုလောဖြင့် မေးကြည့်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် မပြောလို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ”

ဦးထွန်းလူက မချီတင်ကဲ ပြန်ပြောသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုလေ။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ဒုရဲ အုပ်တစ်ဦးနဲ့ ရဲသားနှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး၊ အဝေကို မေးတော့ မရှိတဲ့အကြောင်း၊ မော်လမြိုင်ကို ခရီးသွားတာ သုံးရက် တောင်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ယုတ္တိရှိရှိ ပြောတာတောင် လက်မခံဘူးလေ။ ဝေဝေခင်ဟာ မနေ့ကအထိ ဒီမှာရှိနေတဲ့ အကြောင်း၊ ဦးနဲ့စကားများပြီး ဦးက လည်ပင်းညှစ်သတ်၊ အလောင်းကို ဆာလာအိတ်နဲ့ထည့်၊ ကားပေါ်တင် ကန်ထဲပစ်ချ တာကအစ တိတိကျကျပြောတော့တာပဲ။ ဘေးက ထိုင်ကြည့်နေ သလား အောက်မေ့ရတယ်”

ရဲတွေကလဲ သေချာလှချည်လား ဦးရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကို သေချာတာပေါ့ ဆရာ”

သူတို့ ဘယ်လိုသတင်းရသတဲ့လဲ ဦးထွန်းလူ”

အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုပေါ့ဆရာ၊ အဲဒီည အိပ်ခန်း ထဲရောက်တော့ ဂျာကင်တစ်ထည် ဆိုဖာပေါ်မှာ တွေ့ရတယ် လေ။ သူ့ကောင်ရဲ့ ပစ္စည်းပေါ့၊ အဲဒါကို သိပ်သတိမထားမိလိုက် ဘူး။ ဒေါသမွန်နေတဲ့ ကျွန်တော်က အဝေဆိုတဲ့ ကဝေမကိုသာ မဲပြီးလည်ပင်းညှစ်နေခဲ့တာကိုး”

“အဲဒါနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲဗျ”

“ပြောပါရောလား၊ ကျွန်တော့် ပေါ့လျော့မှုဆိုတာလေ ဒီဂျာကင်ရှီရင် ဒီဂျာကင်ကို ပြန်ယူဖို့ ဒီကောင်ဟာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိနေမှာပေါ့၊ ဒီတော့ အလစ်ချောင်းနေတဲ့ ဒီကောင်က ကျွန်တော် လုပ်သမျှကို အစအဆုံးမြင်ပြီး ရဲစခန်းသွားတယ်လေ”

“ဗျာ ဒီတော့ အဲဒီကောင်လဲ ပြဿနာမတက်တော့ဘူးလား”

“ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ဆရာရယ်၊ မကောင်းမှုဟူသည် စိတ်ကွယ်ရာမရှိ ဆိုသလိုပေါ့၊ ကျွန်တော်က လူသတ်မှု၊ အလောင်းဖျောက်မှုတို့ကြောင့် သေဒဏ်ကျခဲ့သလို ဒီကောင်လဲ ပုဒ်မ ၄၉၇နဲ့ ထောင်ဒဏ် ၅-နှစ်အပြည့်ကျသွားတယ်လေ”

ကျွန်တော် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရွှက်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ကလေ ဝေဝေခင်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ အဝေလို့ ခေါ်ခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဒီကောင်မကို အဝေလို့ မခေါ်ပဲ၊ ကဝေလို့သာ ခေါ်လိုက်ချင်တယ် ဆရာ”

ထိုစဉ်က ဦးထွန်းလူသည် ကြီးတိုက်ထဲမှနေပြီး အဆင့်ဆင့် အယူခံနေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောပြီး နှစ်လခန့် အကြာတွင် ဗဟိုတရားရုံးမှ သူ့အမှုအား သေဒဏ်အစား တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ လျှော့ပေါ့လိုက်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာရရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းလူတစ်ယောက် သေဒဏ်မှ လွတ်ပါပြီ။ သူ့ရှိရာ ကြီးကိုက်ဆီသို့ ဦးတည်နေသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေပါ၏။

ဘဿင်ဆွေ

Handwritten signature and date: ၂၀၁၃

သတင်းထောက်ဒီပလိုမာနှင့်
ဝက်ပါကြီး

ဝန်းလှိုင်သော်နှင့်လတ်

(၁)

"ကလာကြပါခင်ဗျား... ကလာကြပါ... မတီဆွဲကြီးချသေးဆုံးနေတာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ဆွဲကြီးချသေးဆုံးနေသော မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဒီပလိုမာသည် မိန်းကလေးဆွဲကြီးချပုံကို ရေစေ့ စပ်စပ် လိုတတ် ကြည့်ရှုနေမိသည်။

ဒီပလိုမာ၏ မျက်လုံးသည် ထုပ်တမ်းနေရာတွင် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးကို စူးစူးရှရှလှမ်းကြည့်နေမိ၏။ ကြိုးကို ကြည့်နေရင်း ပေးနေထိ ပုတ်ထပ်ပွား ဓားနေလိုက်သည်။

ထုပ်တမ်းနှင့် ကြမ်းခင်းဓားကွာအပေးကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် အလုပ်သမားတန်းလျှားဆောင် ဖြစ်သည်မို့ အခန်းကွဲများမှာလည်း ထပ်တူပုံပုံ ကြမ်းခင်းမှာ လူနှစ်ရပ်ခန့်မြင့်သည်။ ပြီးတော့ ဆွဲကြီးချသေးဆုံးနေသော မိန်းကလေးလည်ပင်းမှ ကြိုးကွင်း၊ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပြင်၊ မိန်းကလေး၏ လက် ခြေထောက် အားလုံးကို စူးစူးရှရှကြည့်ပြီး ရှာတင်သလိုအောင် ထုတ်ဖော် ထုတ်ကာ မှတ်တမ်းတင် ချိတ်ပုံရိုက် ယူလိုက်၏။

ခါတ်ပုံရိုက်ပြီး အခန်းပတ်လည်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိသည်။ ကြမ်းခင်း တစ်နေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ကွမ်းတံထွေးစများပင်. . .

“ဒီ မိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ ကိုစိုးညိုမိ”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဆွဲကြိုးချသေဆုံးနေသည့် မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကိုစိုးညိုမိကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မအိပါ”

“ဒုဒီအိမ်မှာ ကိုစိုးညိုမိနဲ့ မအိပဲရှိသလား”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ကိုစိုးညိုမိကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပြန်သည်။ ကိုစိုးညိုမိသည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို ပြန်ကြည့်ရင်း. . .

“ဟုတ်ပါတယ်. . . မနက်တိုင်း ဒီအိမ်က ဦးထက်ဝေးနဲ့ ဒေါ်သူဇာတို့က ဆီစက် ကိုသွားနေတတ်ပါတယ်”

“မအိ ဆွဲကြိုးချသေဆုံးတာနေတာကို ကိုစိုးညိုမိ ဘယ်လိုစသိခဲ့တာလဲ. . .”

“ဒီလိုပါ. . . ကျွန်တော်ဈေးမှာ လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဈေးက ပြန်လာတော့ မအိကို ဈေးသွားပြီး ဟင်းစားဝယ်ဖို့သွားပြောတယ်. . . အဲဒီမှာ အခန်းထဲ မအိကြီးတန်းလန်းကြီးနဲ့ တွေ့တာပဲ. . .”

ထိုစဉ် ဦးထက်ဝေးနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့မှာ ဖာယာခတ်ရောက်လာကြသည်။ ဒေါ်သူဇာသည် အမောတကောနှင့် ကိုစိုးညိုမိကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မအိ. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုစိုးညိုမိ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ကျွန်တော်မသိဘူး။ မအိဆွဲကြိုးချ သေဆုံးနေတာပဲတွေ့လို့ပါ”

ဦးထက်ဝေးနှင့် ဒေါ်သူဇာသည် မအိကို မယုံကြည်စရာမျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဒီပလော်နှင့် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူဘက်ကို ကြည့်ရင်း မေးလေသည်။

“ဒီပလော်. . . ဦး ဘာကူညီပေးရဦးမလဲ”

ဒီပလော်သည် မျက်မှောက်ကြုံလိုက်ပြီး ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးထက်ဝေး. . . ကိုလှမြင့်သူ မေးမြန်းတာတွေကို မြေလိုက်ပါ”

“သိချင်တာတွေ မေးနိုင်ပါတယ် ဒီပလော်”

ဦးထက်ဝေးသည် ဆွဲကြိုးချသေဆုံးနေသော မအိကို လှမ်းကြည့်ရင်းပြောသည်။ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဦးထက်ဝေးကို မေးတော့သည်။

“မအိ. . . ဦးတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်”

“မအိက ဘယ်မှာနေတာတဲ့လဲ”

“ချောင်းဝပိုင်းမှာ နေပါတယ်”

“မအိစိတ်ညစ်စရာတွေများရှိသလား”

“အင်း. . . မအိ အပေးဆုံးသွားတော့ မအိအမေဟာ နောက်ယောက်ျားယူတယ်။ အဲဒီယောက်ျားက အရက်သိပ်သောက်တာပဲ။ မအိက သူ့ပထွေးကို စကားမပြောဘူးတဲ့ဗျ. . .”

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ မအိ စိတ်ထိခိုက်နိုင်မယ့် အကြောင်းအရာများရှိသလားလို့ပါ. . .”

ဦးထက်ဝေးသည် အတန်ကြာနှုတ်ဆိတ်နေလျက် တွေးတောရင်း. . .

“အင်း. . . မအိမှာ စိတ်ထိခိုက်မယ့် အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ ဦးမတွေ့ပါဘူး”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူနှင့် ဦးဆက်ဝေးပြောဆိုချက်တွေကို နားထောင်ပြီး မျက်မှောင် ကြုံနေသူမှာ ဒီပလော်. . . ပြီးမှ ဒီပလော်သည် ဦးထက်ဝေးကို မေးလိုက်သည်။

“မအိ ပထွေး နာမည်ကိုပြောပါဦး”

“ဦးမျိုးကြီးပါ”

“ဒီကိုကော ဦးမျိုးကြီးလာတတ်ပါသလား”

“မအိက ဦးမျိုးကြီးနဲ့ စကားမပြောတော့ ဦးမျိုးကြီးလည်း မလာပါဘူး” ဒီပလော်သည် မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်နေရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ. . .

“မအိမှာ ချစ်သူရည်းစားများရှိသလားလို့ပါ. . .”

“ဦး သိသလောက်တော့ မရှိပါဘူး။ အင်း. . . ဒါပေမယ့်. . .” ဦးထက်ဝေးသည် ကိုစိုးညိုမိကိုလှမ်းကြည့်ရင်း စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။ “စိုးညိုမိက မအိ

ကိုကြိုက်နေတာဆိုတော့ မအိကို သူရည်းစားစကား ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်။ မအိက တော့လက်မခံဘူး။ စိုးညိမ်းရဲ့ အချစ်ကိုအမြဲ ပယ်ပစ်လေ့ရှိတယ်။

ဒီပဇော်သည် ကိုစိုးညိမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုစိုးညိမ်းသည် ရှက်သွေး စို့စို့ခေါင်းငုံ့နေလျက်။ ဒီပဇော်သည် အခန်းပတ်လည် ကြမ်းပြင်နေရာကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကြီးတန်းလန်းနှင့် မအိကို ငေ့ငေ့ဝပ်ဝပ် ပြန်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ရဲဘော်မြင့်စိုးကိုရဲလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ များကို ညွှန်ကြားနေလိုက်သည်။

“ကဲ ကိုဒီပဇော် ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို ပြန်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလှမြင့်သူ”

ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူကလည်း ဦးထက်ဝေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဦးထက်ဝေး... ရဲစခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါဦး”

x x x x

(၂)

“ထိုင်ပါ ဦးထက်ဝေး”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဦးထက်ဝေးကို စားပွဲဝိုင်းရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒီပဇော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်လိုက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ရှိုက်ဖွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကိုလှမြင့်သူ... မအိဟာ ဆွဲကြီးချ သေဆုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ... မအိဆွဲကြီးချသေဆုံးတာ မဟုတ်ဘူး... ဟုတ်လား ဒီပဇော်...”

ဦးထက်ဝေးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ဒီပဇော်ကို ဝင်မေးလိုက်သည်။

ဒီပဇော် သည် ဦးထက်ဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးထက်ဝေး အခင်းဖြစ်ပွားရာမှာ မအိရဲ့သွင်ပြင် လက္ခဏာဟာ ဆွဲကြီးချသေဆုံးတဲ့ လူရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ မအိမျက်နှာ၊ မျက်လုံး၊ လျှာဖျား၊ မေးများ၊ ခြေသည်းလက်သည်း တွေဟာ ဆွဲကြီးချသေဆုံးသူနဲ့ တူတာ မတွေ့ရဘူး။ ထုပ်တန်းပေါ်မှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးကလည်း မအိ ကိုယ်တိုင်ချည်နှောင်မှုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က မအိကို

သတ်ပြီး မအိဆွဲကြီးချသေဆုံးနေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဇာတ်ကွက်ဆင်ပြီး ထားခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို မအိကို သတ်တာ စိုးညိမ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ စိုးညိမ်းဟာ မအိဆီက အချစ်ကိုမရတော့ ဇွတ်လုပ်ချင်ရာကို လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီနေ့ မနက်က တိုက်မှာ စိုးညိမ်းနဲ့ မအိပဲ ကျန်ခဲ့တာ”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဦးထက်ဝေးစကားကို နားထောင်ရင်း ရဲဘော်မြင့်စိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရဲဘော်... ဦးထက်ဝေးတို့အိမ်က ကိုစိုးညိမ်းကို သွားခေါ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...”

ရဲဘော်မြင့်စိုးသည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို အလေးပြုပြီး ထွက်သွားသည်။ အတန်ကြာတော့ ကိုစိုးညိမ်းရောက်လာသည်။

“ကဲ... ထိုင်ပါဦး ကိုစိုးညိမ်း”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ကိုစိုးညိမ်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ကိုစိုးညိမ်းသည် ဦးထက်ဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကုလားထိုင်အလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မနက် တိုက်မှာ ကိုစိုးညိမ်းနဲ့ မအိပဲရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တိုက်ကို ဘယ်သူတွေ လာသေးလဲ”

“ကျွန်တော် ရှိတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘယ်သူမှ မလာဘူး။ ကျွန်တော်ဈေးမှာ လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ မသိဘူး”

ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူသည် ကိုစိုးညိမ်းကိုမေးနေရင်း ကိုစိုးညိမ်း၏ မျက်နှာပြင်ကို အကဲခတ်နေ၏။ ဒီပဇော်သည် ကိုစိုးညိမ်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အသံဖမ်းစက်နှင့် ဖမ်းထားလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူက ဆက်မေးသည်။

“ကိုစိုးညိမ်း... ဈေးဘယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သောက်သလဲ”

“ချစ်ကမ္ဘာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပါ”

“ကိုစိုးညိမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာတော့ တိုက်မှာ မအိတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီပဇော်သည် ကိုစိုးညိမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်လှမ်းကြည့်နေရင်း ဝင်မေး

လိုက်သည်။

“ကိုစိုးညိမ်းတိုက်ကိုပြန်ရောက်တော့ တိုက်မှာ လူအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ပါဘူး ကိုဒီပဇော်”

“တိုက်မှာ ထူးခြားမှုကလေးတွေရော မတွေ့ဘူးလား”

ကိုစိုးညိမ်းသည် မျက်မှောင်ကြို့စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ထူးခြားမှု တစ်ခုတော့တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ဈေးကို သွားတော့ ခြံတံခါးစေ့ထားပြီးသွားတာ၊ ဈေးကပြန်လာတော့ ခြံတံခါးပွင့် နေတာတွေ့ရပါတယ်”

ဒီပဇော်သည် ကိုစိုးညိမ်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဂျာကင်အင်္ကျီကို နှိုက် လျက် . . .

“ဪ . . . ကိုစောညိမ်း ကွမ်းစားပါဦးလား”

“ကျွန်တော် ကွမ်းမစားတတ်ပါဘူး”

ဒီပဇော်သည် ကိုစိုးညိမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို ကြည့်လိုက်၏။ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဒီပဇော်၏ အကြည့်ကို သဘောပေါက်ရင်း ရဲဘော်မြင့်စိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရဲဘော်မြင့်စိုး . . . ကြိုးတစ်ချောင်းယူလာစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရဲဘော်မြင့်စိုးသည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို အလေးမြဲကာ ထွက်သွားသည်။

အတန်ကြာတော့ ရဲဘော်မြင့်စိုးပြန်ရောက်လာသည်။

“ဆရာ . . . ဒီမှာကြိုး”

“အေး . . . အေး . . .”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ကြိုးကိုယူလိုက်ပြီး ဒီပဇော်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒီပဇော်သည် ကိုစိုးညိမ်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ကိုစိုးညိမ်း . . . ဒီကုလားထိုင် လက်တန်းမှာ ကြိုးချည်ပြစမ်းပါ”

ကိုစိုးညိမ်းသည် ဒီပဇော် လှမ်းပေးသော ကြိုးကိုလှမ်းယူသည်။ ပြီးမှ

“ကျွန်တော် ကြိုးမချည်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ညာဘက်လက်က ကျွေးထား လို့ လက်ကအတုတပ်ထားရတာပါ။ ဒီမှာ ကြည့်ပါ . . . ကိုဒီပဇော်”

ကိုစိုးညိမ်းသည် ညာဘက်လက်ကို အင်္ကျီလက်ရှည်အောက်မှ ထုတ်ပြ သည်။ လက်အတုကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုလှမြင့်သူ . . . ကိုစိုးညိမ်းကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ကိုစိုးညိမ်းကို ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဦးထက်ဝေး သည် ဒီပဇော်ကိုငေးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“စိုးညိမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်တာလဲ ဒီပဇော်”

“ဒီလိုပါ ဦးထက်ဝေး . . . လူသတ်တရားခံဟာ ကိုစိုးညိမ်းလုံးဝမဖြစ်နိုင် ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခင်းဖြစ်ပွားရာမှာ ကွမ်းတံတွေးတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ လူသတ်တရားခံဟာ ကွမ်းစားတတ်တဲ့ လူဖြစ်ရမယ်။ ကိုစောညိမ်းဟာ ကွမ်းမစား တတ်ဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ကိုစောညိမ်းရဲ့ လက်ဟာ ကြိုးချည်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်မရှိ ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုစိုးညိမ်းဟာ လူသတ်တရားခံ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပြန်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

ဒီပဇော်သည် ဦးထက်ဝေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူသည် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပိတ်ရင်း ဦးထက်ဝေးကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦးထက်ဝေး . . . ဝိတ်အေးအေး ဆေးဆေးထားပြီး ပြန်နိုင်ပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့ လူသတ်တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးပါပဲ . . .”

ဦးထက်ဝေးသည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည့်ဦးထက်ဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“လူသတ်တရားခံ အမှန်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ကိုဒီပဇော် . . . အခု အတိုင်းဆိုရင် လူသတ်တရားခံရဲ့ ခြေရာကို လိုက်ရမှာပဲ”

“ဝိတ်ချပါ ကိုလှမြင့်သူ . . . လူသတ်တရားခံဟာ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါ ဘူး။ လူသတ်တရားခံရဲ့ ခြေရာကို ကျွန်တော်လိုက်ပါမယ့်”

“ယုံကြည်ပါတယ် ကိုဒီပဇော်”

ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူ၏ မျက်နှာနေရာတွင် ဝင်းလက်သွား၏။ ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူကို နှုတ်ဆက်ရင်း ရဲစခန်းမှ မြို့မဈေးဘက်သို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာ လိုက်သည်။

x x x x

(၃)

မြို့မစော့သည် စော့ဝယ်သူ၊ စော့ရောင်းသူများနှင့် စည်ဝနေလျက် . .

မြို့မစော့ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များကို လှမ်းကြည့်ရင်းမြို့မစော့ကို မြတ်ပြီး လယ်ပေါ်ပိုင်းကို ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးထက်ဝေးတိုက်ရွှေတွင် ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ် လိုက်သည်။ တိုက်ရွှေဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်သူမှာ ဒီပဇော် . . .

ဒီပဇော်သည် ဦးထက်ဝေးတိုက်ရွှေ မနီးမဝေးတွင် ကွမ်းယာဆိုင်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်ရွှေတွင် ကွမ်းယာဝယ်သူများကို တွေ့ရ၏။ ကွမ်းယာ ဝယ်သူများ မရှိတော့မှ ဒီပဇော်သည် ကွမ်းယာရောင်းနေသည့် မိန်းမကြီးကို မေးကြည့်သည်။

“အဒေါ် . . ဒီမနက် ဦးထက်ဝေးတိုက်က ကိုစိုးညိုမီး ကွမ်းယာလာဝယ် သေးလား”

ကွမ်းယာရောင်းသည့် မိန်းမကြီးသည် ဒီပဇော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း . .

“မောင်စိုးညိုမီးက ကွမ်းယာမှမစားတတ်ဘဲ လာမဝယ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် အဒေါ်ဆိုင်မှာ ကွမ်းယာလာဝယ်ပြီး ဦးထက်ဝေးတို့ တိုက်ထဲကို ဝင်သွားတဲ့ လူများမတွေ့မိဘူးလား”

မိန်းမကြီးသည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ ဒီပဇော်ကို ပြောလိုက် သည်။

“အင်း . . ဦးထွန်းသက်တော့ ကွမ်းယာလာဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးထက် ဝေး တို့တိုက်ရွှေမှာ ရပ်သီရပ်သီလုပ်နေသေးတယ်”

“ဦးထွန်းသက်ဆိုတာ ဘယ်ပါလိမ့်”

“ဦးထွန်းသက်က ဦးထက်ဝေးတို့တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်။ မကြာခင် က ဦးထက်ဝေးနဲ့ စကားများပြီး အလုပ်ထွက်သွားတာ”

ဒီပဇော်သည် မိန်းမကြီး၏ စကားကို စူးစူးစိုက်စိုက်နားထောင်ရင်း မေးစရာကို ပွတ်သပ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ မိန်းမကြီးကို သေချာကြည့်ရင်း . . .

“ဦးထွန်းသက်က ဦးထက်ဝေးတို့တိုက်ထဲကို ဝင်သွားတာများ တွေ့မိ သလား အဒေါ်”

“အဲဒါတော့ အဒေါ်သေချာမသိဘူး။ အဲဒါလည်း ကွမ်းယာဝယ်သူတွေနဲ့ ဆိုတော့ မကြည့်နိုင်ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

“ကဲ . . ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ် အဒေါ် . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဒီပဇော်သည် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဦးထက်ဝေးတိုက်ဘက်သို့ လျှောက်လာ သည်။ တိုက်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဦးထက်ဝေးကို တိုက်ရွှေတွင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီပဇော်ပါလား . . လာ . . လာ”

“မထိုင်တော့ပါဖူး . . ဦးထက်ဝေး သိချင်တာလေးတွေမေးချင်လို့ပါ”

“ဘာသိချင်လို့လဲ . . ဒီပဇော်”

“ဦးထက်ဝေးတို့တိုက်မှာ ဦးထွန်းသက် အလုပ်လုပ်ဖူးလား”

“အင်း . . လုပ်ဖူးပါတယ်”

“အခုကော . . .”

“ဦးထွန်းသက်က အကျင့်မကောင်းဘူး။ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းတွေကိုခိုး တယ်။ ဦးတိုက်က ပစ္စည်းတွေ ခဏခဏပျောက်တယ်။ အဲဒါ ထွန်းသက်လက် ချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်တာ”

ဒီပဇော်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဦးထက်ဝေးကို ငေးကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဦးထွန်းသက် ဘယ်မှာနေလဲ”

“စာချွန်ခံ ရပ်ကွက်မှာ နေတာပဲ”

“ကဲ . . ဒါဆို ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ဦးထက်ဝေး . .”

“အေး . . အေး . . အကြောင်းထူးရင် ဦးတို့ကိုလဲ လာပြောဦးနော်”

ဒီပဇော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကို ပြန်တက်ပြီး စာချွန်ခံ ရပ်ကွက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ စာချွန်ခံရပ်ကွက် ကွက်သစ်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်တွင် တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်၏။

“ဒီရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ ဦးထွန်းသက် အိမ်က ဘယ်မှာလဲဗျ . .”

“ဟိုး . . ရွှေနားက အိမ်မှာပါ”

ထိုလူညွှန်ပြသော အိမ်ရွှေတွင် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ် ပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ရွှေမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးထွန်းသက် . . ဦးထွန်းသက်”

အိမ်တွင်းမှ ဝဝဖိုင်ဖိုင် လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဦးထွန်းသက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဦးထွန်းသက်ဆိုတာ ဦးပဲ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“သတင်းထောက် ဒီပဇော်ပါ”

“အော်. . သတင်းထောက် ဒီပဇော်ကို. . အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါ”

ဒီပဇော်သည် ဦးထွန်းသက်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဦးထွန်းသက်အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းတက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးထွန်းသက်သည် ရေခန်းအိုးချရင်း ဒီပဇော်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ ဒီပဇော်. . ”

“ဒီလိုပါ. . . ဒီနေ့ မနက် ဦးထွန်းသက်. . ဦးထက်ဝေးတို့တိုက်ရှေ့ကို ရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးထက်ဝေးတို့တိုက်ရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

ဒီပဇော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အသံဖမ်းစက်ကို ခလုတ်နှိပ်ပြီး အသံဖမ်း ထားလိုက်သည်။ ဒီပဇော်အသံဖမ်းထားသည်ကို ဦးထွန်းသက်မသိပေ။

“ဦးထက်ဝေးတို့ တိုက်ထဲဝင်ခဲ့ ပါသလား”

“တိုက်ထဲကိုတော့ မဝင်ခဲ့ပါဘူး”

ဒီပဇော်သည် ဦးထွန်းသက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဦးထက်ဝေးတို့ တိုက်ရှေ့ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဒီလိုပါ ဒီပဇော်. . ဦးထက်ဝေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ သွားခဲ့တာပါ”

“ဦးထက်ဝေးနဲ့ တွေ့စရာ အကြောင်းရှိလို့လား”

“ဦးထက်ဝေးကို ပြန်တောင်းပန်ပြီး အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ပြောမလို့ပါ။ တိုက်ထဲ မဝင်ပဲ ခြံရှေ့ကနေ ဦးထက်ဝေး ရှိမရှိလှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

ဒီပဇော်သည် ဦးထွန်းသက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်းမျက်မှောင်ကြွေလိုက်၏။ ဦးထွန်းသက်၏ မျက်နှာပြင်ကိုလည်း အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဦးထွန်းသက် တိုက်ထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ တိုက်ထဲမှာ လူအရိပ်အယောင်ကော မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ တိုက်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ စိုးညိမ်းနဲ့ မအိကို

လည်းမတွေ့ဘူး”

ဒီပဇော်သည် ဦးထွန်းသက်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရှုနေပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထ လိုက်သည်။

“ကဲ. . . ဦးထွန်းသက် ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ဦးထွန်းသက်ကို လာမေးမြန်းပါဦးမယ်”

“ရပါတယ်. . . ရပါတယ် ဒီပဇော်. . လာမေးနိုင်ပါတယ်”

ဒီပဇော်သည် ဦးထွန်းသက်အိမ်ရှေ့မှနေပြီး မောင်းနှင်ထွက်သွားလေသည်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း လမ်းဘေးဝဲယာကို အကဲခတ်စူးစမ်းတတ်သူမှာ ဒီပဇော်၊ အိမ်မဲကြီးပိုင်း ရောက်တော့ အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ ဦးမျိုးကြီးလှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒီပဇော်မျက်လုံးသည် အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ အပေါင်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“လာ. . ကိုဒီပဇော်”

အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်မင်းက ဒီပဇော်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဒီပဇော် သည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ရင်း. . .

“စောစောက ဦးမျိုးကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဦးမျိုးကြီး ဆွဲကြီးတစ်ကုံးလာရောင်းသွားတာ”

“ဟုတ်လား. . . ကိုကျော်မင်း ဆွဲကြီးကို ကြည့်လို့ရမလား”

“ရပါတယ်. . ကိုဒီပဇော်”

ဦးကျော်မင်းသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဦးမျိုးကြီးရောင်းသွားတဲ့ ဆွဲကြီးပဲ”

ဒီပဇော်သည် ဆွဲကြီးကို လှမ်းယူပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ “ကိုကျော်မင်း. . ဒီဆွဲကြီးကို ကျွန်တော် ခဏယူသွားမယ်နော် မြစ်တယ်မို့လား”

“ယူသွားပါ ကိုဒီပဇော်. . ယူသွားပါ”

ဒီပဇော်သည် ဆွဲကြီးကို ဂျာကင်အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမျိုးကြီးတို့ အိမ်ရှိရာချောင်းဝပိုင်းဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ဦးမျိုးကြီးအိမ်ရောက်တော့ ဦးမျိုးကြီးကိုမတွေ့၊ ဦးမျိုးကြီးမိန်းမ ဒေါ်နီလုံးကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဪ... ဒီပဇော်ပါလား... ဘယ်လိုလဲ ဒီပဇော်... သမီးလေးကို သတ်တဲ့ တရားခံပေါ်ပြီလားကွဲ့”

မျက်ရည်များယိုစိမ့်ရစ်ဝိုင်းလာရင်း ဒေါ်နီလုံးသည် ဒီပဇော်ကိုပြောလိုက်သည်။ ဒီပဇော်သည် အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်ရင်း

“လူသတ်တရားခံကို မိဖို့တော့ ထောက်လှမ်းနေတုန်းပါပဲ... ဒေါ်နီလုံး... ဦးမျိုးကြီးဘယ်သွားနေလဲဗျ”

“ဈေးပိုင်းဘက်ကို သွားတာပဲ”

ဒီပဇော်သည် အိမ်ထဲသို့လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ကာ ဒေါ်နီလုံးကို ပြလိုက်သည်။

“ဒေါ်နီလုံး... ဒီဆွဲကြိုးကို လှမ်းယူပြီး သေချာစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ဖူးပါဘူး”

ဒီပဇော်သည် ဒေါ်နီလုံး၏စကားကို နားထောင်ရင်း မျက်မှောင်ကြွေလိုက်၏။

“မနက်က ကိုမျိုးကြီးအိမ်မှာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ဈေးပိုင်းဘက်ကို ထွက်သွားတာပဲ”

ဒီပဇော်သည် မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ဦးမျိုးကြီး... အဒေါ်သမီးဆီကို သွားတတ်သလား”

“ဟင့်အင်း... မသွားတတ်ပါဘူး”

“ကဲ... ဒေါ်နီလုံး... ထူးခြားတာတွေရှိရင် သတင်းပို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အဒေါ်သမီးကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် မြန်လိုက်ပါဦးမယ်...”

ဒီပဇော်သည် ဒေါ်နီလုံးတို့အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြန်ခဲ့သည်။

မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ကျန်ရစ်နေတော့သမျှပေါ်မှာ ဒေါ်နီလုံးသည်

ဒီပဇော်သည် ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာတော့ မှောင်ရီပျိုးပျနေလျက်။ ဆိုင်ကယ်ကို ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်ပြေးလွှားနေဆဲ။ အိမ်မဲချောင်းလေးပေါ်ကို လရိပ်နုနုပြာဆင်းနေသည်။

x x x x

(၄)

ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူသည် ဒီပဇော်ပေးသော ဆွဲကြိုးကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုဒီပဇော်... ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး ဒီဆွဲကြိုးဟာ ဘယ်သူ့ဆွဲကြိုးလဲဆိုတာ ထောက်လှမ်းရမယ်။ နောက်မှ ဆွဲကြိုးကိုခြေရာခံလိုက်ရမယ်”

ဒီပဇော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဇီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ပြီး ဇီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ရှိုက်မှာရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလှမြင့်သူ... ကျွန်တော်တို့ဈေးမှာရှိတဲ့ ပန်းတိမ်တွေကို သွား နှုတ်ကြည့်ရမယ်။ နောက်မှ ဆွဲကြိုးကို ခြေရာခံလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်... ကိုဒီပဇော်... ကျွန်တော်တို့ ဈေးဆိုင်ကို သွားကြရအောင်”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူတို့သည် ဗုံးခန်းမှ ထွက်လာပြီးစခန်းရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးပေါ်ကို လှမ်းတက်ပြီး ဈေးဘက်သို့မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မြို့မဈေးသည် နံနက်ခင်းနေခြည် သွဲ့သွဲ့လေးအောက်မှာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေလျက်။

ဈေးတွင်းမှာလည်း ဈေးဝယ်သူ၊ ဈေးရောင်းသူများနှင့် စည်ပင်နေသည်။ ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူသည် စိန်သရဖူ ထိဆိုင်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဈေးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ရွှေဆိုင်များ... တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ပန်းတိမ်ဆိုင်များ... တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် စုံစမ်းခဲ့သည်။ ဆွဲကြိုးအကြောင်းကို ဆိုင်တွေက တိတိပပမပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဈေးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

“ကိုလှမြင့်သူ... ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရအောင်”

ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို ပြောရင်း ချစ်ကမ္ဘာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့လျှောက်လာကြသည်။ ချစ်ကမ္ဘာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။

နံနက်ခင်း အလင်းတန်းဝေရိပ်ဖြာကျနေသည့် ချစ်ကမ္ဘာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် လူများပြည့်နက်နေလျက်။ စားပွဲပိုင်းအလွတ်တွင်ဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲ

ထိုးချာတိတ်ကို လှမ်းခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များမှာလိုက်သည်။ ဆိုင်အတွင်း
ကို စူးစူးစမ်းစမ်းလိုက်လံ ကြည့်နေသူမှာ ဒီပဇော်နှင့်ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူ။

ထိုစဉ် ဦးမျိုးကြီးသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။

“ကိုလှမြင့်သူ . . . ဟိုမှာ ဦးမျိုးကြီးတွေလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ကိုဒီပဇော်”

ဒီပဇော်သည် စားပွဲပိုင်းမှ လျင်မြန်စွာထပြီး ဦးမျိုးကြီးဆီသို့ လျှောက်
သွားသည်။

“ဦးမျိုးကြီး. . . လာ. . . လက်ဖက်ရည်သောက်ပါ”

ဒီပဇော်သည် ဦးမျိုးကြီးကို ခေါ်လိုက်သည်။ စားပွဲပိုင်းကို ပြန်ရောက်
သည်အခါ ဒီပဇော်က ဦးမျိုးကြီးကို ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရန်ပြောလိုက်သည်။
လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးနောက် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဦးမျိုးကြီးကို အေးမေး
ကြည့်သည်။

“ဦးမျိုးကြီး. . . ကျွန်တော်တို့နှင့် ဓခန်းကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ”

“ဓခန်းကျမှ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

ဒီပဇော်သည် ချစ်ကမ္ဘာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ ဓခန်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့
သည်။ ဓခန်းကိုရောက်တော့ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဦးမျိုးကြီးကို စတင်မေးလိုက်
သည်။

“ဦးမျိုးကြီး. . . မအိဆွဲကြီးချသေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ဦးမျိုးကြီး ဘယ်မှာ
ရှိသလဲလို့ပါ”

ဦးမျိုးကြီးသည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို ငေးငိုင်နေရင်း ပြောလိုက်ပြလိုက်
သည်။

“အင်း. . . အိမ်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

ဦးမျိုးကြီးစကားကြောင့်. . . ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူက ဦးမျိုးကြီးကို ဆက်မေးလိုက်သည်။ ဦးမျိုးကြီးသည်
ကွမ်းယာ ဝါးနေလျက်. . .

“ဦးမျိုးကြီး. . . ခုနက ကိုကျော်မင်းတို့ အရောင်းဆိုင်မှာ သွားရောင်းတဲ့
ဆွဲကြီးက ဘယ်သူဆွဲကြီးလဲဗျ”

ဒီပဇော်သည် ဦးမျိုးကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဦးမျိုးကြီး၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် လှိုင်းများပုတ်ခတ်သွားသည်။ ကွမ်းတံတွေးများကို လှမ်းထွေးရင်း. . .

“ကျွန်တော့် ဆွဲကြီးပါ”

ဒီပဇော်သည် ဦးမျိုးကြီးကို စူးစူးရှရှ လှမ်းကြည့်ရင်း ဝင်မေးလိုက်သည်။
ဦးမျိုးကြီးပါးစပ်မှာ ကွမ်းတဖြူဖြူ။

“ဦးမျိုးကြီးမိန်းမပြောတော့ ဒီဆွဲကြီးကို မတွေ့ဖူးပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကိုဒီပဇော် ဒီဆွဲကြီးလုပ်တာ မိန်းမ မသိပါဘူး”

ဒီပဇော်သည် မျက်မှောင်ကြွလျက် ဦးမျိုးကြီးကို စူးစိုက်လှမ်းကြည့်
နေလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဦးမျိုးကြီးကို အကဲခတ်နေ၏။

“ကဲ. . . ဦးမျိုးကြီးပြန်နိုင်ပါပြီဗျာ”

ဦးမျိုးကြီးသည် ဒီပဇော်ကို တစ်ချက်ညွှတ်ကြည့်ပြီး နှဲခန်းထဲမှ
ထွက်သွားသည်။ ဦးမျိုးကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဒီပဇော်. . .”

“လူသတ်တရားခံကို တွေ့နေပါပြီ ကိုလှမြင့်သူ. . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့
ဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာ အလီဘိုင်ပြန်ဖို့ ကျွန်တော်ထပ်ကြိုစား ဖော်ထုတ်ရပါဦး
မယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ် ကိုဒီပဇော်”

“ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ် ကိုလှမြင့်သူ”

ဒီပဇော်သည် နှဲခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ ဓခန်းရှေ့ရှိ ဆိုင်ကယ်
ပေါ်ကို လှမ်းတက်ပြီး ခင်ခင်ခိုင်တို့ အိမ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လိုက်သည်မှာ ပြေးပြေး
လွှားလွှား။

ခင်ခင်ခိုင်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်
ထိုးရပ်လိုက်သော အသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသူမှာ ခင်ခင်ခိုင်. . .

“ကိုရော်ပါလား. . . လာလေ. . . ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ. . .”

“ခိုင်ဆီကိုပဲ လာတာပါ. . . ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ချောင်းဝပိုင်းက ဦးမျိုးကြီး
တို့ အိမ်ကိုသွားပြီး ဦးမျိုးကြီးမိန်းမနဲ့ စကားသွားပြောစရာရှိလို့ ခိုင်ကိုလာခေါ် တာပါ”

“ကိုရော်နဲ့ အတူတူဆိုရင် ဘယ်ကိုသွားသွား လိုက်ရဲပါတယ်”

“ခိုင်က စကားတွေ သိပ်တတ်နေတာပဲနော်”

မြင်ကွင်းစုံစုခင်း

ရယ်သံတွေ လှိုင်းခတ် လွင့်လွင့်ယုံယုံ။ ဒီပဇော်သည် ခင်ခင်ခိုင်ခိုင် နုသွယ်ချောမွတ်နေသည့် လှတစ်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်မှာ တစ်မိမိမိမိ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ကိုဇော်..”

“ဒီနေ့ ခိုင်က သိပ်လှနေတာပဲနော်”

“ဟွန်း.. ပိုပြီ.. ကဲပါ.. သွားကြစို့.. ကိုဇော်.. နော်”

ဒီပဇော်သည် ဆိုင်ကယ်နောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခင်ခင်ခိုင်ကို တင်ပြီး ဈေးဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ကွင်းကျောင်းရှေ့ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်တွင် လှတစ်ယောက်နှင့် ရပ်စကား ပြောနေသူမှာ ဦးထွန်းသက်..။

ဒီပဇော်ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း ဦးထွန်းသက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးထွန်းသက်သည် ဒီပဇော်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ဒီပဇော်မျက်လုံးသည် ဦးထွန်းသက်ကို လိုက်လံကြည့်နေလျက်..။

x x x x

(၅)

ည...။

မဟူရာည... အမှောင်တိုက်ကြီးက လွှမ်းမိုးနေသော.. ည...။

ဦးမျိုးကြီးတို့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင်ကင်းမဲ့နေသည်။ အမှောင်ထုအောက်တွင် ဦးမျိုးကြီးတို့ အိမ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အိမ်မောကျနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေညှင်းသွေးသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေညှင်း ဝှေ့ယမ်းမှုကြောင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ ယိမ်းနွဲ့သံကလည်း လွင့်ယုံလာသည်။

“အူး... ဝူး... ဝူး... ဝူး..”

“အူး... ဝူး... ဝူး... ဝူး..”

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်တော့ ခွေးအူသံများလွင့်ယုံလာသည်။ ထိုစဉ် အမှောင်ထု အောက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဦးမျိုးကြီးတို့ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး၊ ဦးမျိုးကြီးတို့ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“အမေ.. အမေ... အမေ..”

မိန်းကလေးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ရင်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အမေ.. အမေ... အမေ..”

မြင်ကွင်းစုံစုခင်း

“အမေ.. အမေ... အမေ..”

မိန်းကလေးသည် အသံမြင်ပြီးထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်နီလုံးသည် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထပြီး မီးခွက်ကိုမီးညှိလိုက်၏။ အိမ်ထဲမှာမီး အလင်းရောင်ဖြာထွက်သွားသည်မှာ ဖုဖုမှိုင်းမှိုင်း။ ဒေါ်နီလုံးသည် အိမ်ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း..

“အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူလဲ”

“အမေ.. မအိပါ.. အမေ”

“သမီးပြန်လာပြီ ဟုတ်လား.. ဝမ်းသာလိုက်တာ.. သမီးရယ်.. လာ.. လာ.. အိမ်ပေါ်တက်လေ.. သမီး..”

မိန်းကလေးသည် အိမ်ပေါ်ကိုလှမ်းတက်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ အသံဖြာဖြာကြီး ထွက်လာသည်။

“ဟေ့.. အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူတွေလဲကွ”

အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းထွက်လာသူမှာ ဦးမျိုးကြီး။ ဒေါ်နီလုံးကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မနီလုံး ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

“ဪ.. သမီးနဲ့စကားပြောနေတာ”

“ဘယ်က သမီးလည်း မနီလုံး”

“မအိလေ”

“ဘာ.. မအိဟုတ်လား”

ဦးမျိုးကြီး၏အသံသည် တုန်ယင်ယင်အက်ကွဲ လှိုင်းထသွားသည်။ မျက်လုံး များကို အထပ်ထပ် အခါခါပွတ်သပ်ကြည့်နေ၏။ မျက်လုံးဖြူကျယ်စွာဖြင့် မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ဒေါ်နီလုံးကို ပြောလိုက်၏။

“ဟာ.. သူ.. သူ.. မအိ.. မမြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မမြစ်နိုင်ရမှာလည်း ကိုမျိုးကြီး.. ကိုယ်သမီးပဲ ကိုယ်သိတာပေါ့” ဒေါ်နီလုံးသည် ဦးမျိုးကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ဦးမျိုးကြီးသည် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်။

မိန်းကလေးသည် ဦးမျိုးကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒီမှာ ဦးမျိုးကြီး... ကျွန်မဆွဲကြီး ယူသွားတာပြန်ပေးပါ”

“ဘယ်က ဆွဲကြိုးလဲ၊ ငါမသိဘူး၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

“မအိပါ ဦးမျိုးကြီး”

မီးခွက်အလင်းရောင်ယုယုလေးသည် အမှောင်ထုကို မထိုးမောက်နိုင်။ အမှောင်ထုကြီးအောက်တွင် ဦးမျိုးကြီးသည် မိန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

“မင်း.. မင်း.. မအိ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဦးမျိုးကြီး၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ညဉ့်ကို ယိုင်ထိုးသွားစေသည်။ တုန်လှုပ်ရိဝေနေသော ဦးမျိုးကြီးသည် ဒေါ်နီလုံးကို ပြောလိုက်၏။

“မနီလုံး.. သူ.. သူ.. သူဟာ မအိမဖြစ်နိုင်ဘူး.. မအိ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်ကလည်း တော်တော်ခက်ပါလား.. ဘာလဲ.. ရှင်က.. အိပ်မက်မက်နေတယ်ထင်လို့လား.. သူက ကျွန်မသမီး မအိပါ။ ရှင်က သမီးဆီက ဆွဲကြိုးကို ဘယ်တုန်းက ယူသွားတာလဲ ပြောစမ်းပါ ဦးမျိုးကြီး”

“ဟာ.. မနီလုံးကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မနီလုံးပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဦးမျိုးကြီးရှင်.. ဘာမှပြောမနေနဲ့.. ကျွန်မဆွဲကြိုးကို ပြန်ပေးမလား.. ပြန်ပေးဖူးလားလား ပြော”

မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် ဦးမျိုးကြီးသည် ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မိန်းကလေးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်နေသူမှာ ဦးမျိုးကြီး။

“မင်း.. မင်း.. မအိ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မအိကို ငါကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့ပြီးပြီ.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

ဦးမျိုးကြီး၏ ရယ်မောသံနှင့်အတူ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက် ဦးမျိုးကြီး၏ အိမ်ပေါ်ကို အလင်းရောင်များဖြာကျလာသည်မှာ ထိန်ထိန်လင်းလင်း။

“ဦးမျိုးကြီး.. အဖမ်းခံလိုက်ပါတော့”

ဒုရဲအုပ် လှမြင့်သူ၏ စကားကြောင့် ဦးမျိုးကြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားပြီး အိမ်ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသူများမှာ ဒီပဇော်၊ ရဲအုပ်

လှမြင့်သူ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ရယက အဖွဲ့ဝင်များ၊ ရဲဘော်မြင့်စိုးသည် အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လျက် လျင်မြန်စွာ ဦးမျိုးကြီးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“အခုလို ကူညီတာကို ကျေးဇူးပဲ ခိုင်”

အိမ်ပေါ်၌ ဒေါ်နီလုံးဘေးတွင် ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကို လှမ်းပြောလိုက်သူမှာ ဒီပဇော်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ မအိအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သွားသည့် ခင်ခင်ခိုင်..။

“ကဲ.. ဦးမျိုးကြီး.. စခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါတော့ဗျာ”

ဦးမျိုးကြီးသည် ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူတို့ ဒေါ်ဆောင်ရာ ရဲစခန်းသို့ လိုက်ပါ လာခဲ့သည်။

x x x x

(၆)

ဦးမျိုးကြီး.. မအိ ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးတဲ့ မှုခင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ထောက်လှမ်းမှုတွေအရ မအိဟာဆွဲကြိုးချသေဆုံးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကောက်ချက်ချရပါတယ်။ ဒါကြောင့် မအိကို ဆွဲကြိုးချပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အမှုကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားသွားတဲ့ လူသတ်တရားခံကို ထောက်လှမ်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးမျိုးကြီးကို မသိကာဖြစ်လာတယ်။ မအိ အမှုအခင်းမှာ ဦးမျိုးကြီးပြောတာ အိမ်မှာရှိ တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်နီလုံးပြောတော့ ဈေးဘက်ကို သွားနေတယ်လို့ပြောတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဆွဲကြိုးဟာ ဦးမျိုးကြီး ပစ္စည်းလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ဦးမျိုးကြီးဟာ ကွမ်းယာလည်း စားတတ်သူဖြစ်နေတာရယ် ကြောင့်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်နီလုံးနဲ့ ခိုင်ကို လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး အမှုမှန်ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်လိုက်တာပဲ”

ဒီပဇော်သည် ဦးမျိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်လှမြင့်သူသည် ဦးမျိုးကြီးကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ.. ကျွန်တော် မအိကို သတ်ပြီး မအိရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုပါ.. မနီလုံးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယမြောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်ပါတယ်။ မနီလုံးလည်း ပထမယောက်ျားဆုံးပြီးနောက် သမီးဖြစ်သူ မအိနဲ့နေတာပါ။ မနီလုံးတို့အိမ်ပေါ်ကို ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ မအိဟာ ဦးထက်ထေးတို့ အိမ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ်။ မအိဟာ တစ်ခါမှ ပြန်မလာဘူး။

မြိုင်ကွင်းစုံတစ်မျက်နှာဝတ္ထု

တောသားကြီးလူမျိုး
 မဟာမိတ်

သားကောင်းများ စုဝေးနေထိုင်ပြီး ၎င်းလုပ်သားကောင်းကြီးများ သုံးစွဲပြီး စွန့်ပစ်ထားကြသော အမှိုက်ဖျိုးစုံက အလွန်ပေါလှသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ကား စနေနေ့ဖြစ်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များသည် မြေးမလေးတို့ ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်သဖြင့် ယင်းတို့အနေဖြင့် စာအုပ်ဖိုး၊ ဘောပင်ဖိုး၊ ခဲတံဖိုးနှင့် အခြားလိုအပ်ရာ၌ သုံးစွဲဖို့ ရက်အားရတိုင်း ဤကဲ့သို့ ဖိုးအကြီးကျွန်တော်နှင့် အမှိုက်ကောက်အလုပ် လိုက်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာရက်များတွင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း အမှိုက်ကောက်တာဝန်ယူပြီး အိမ်ထောင်စုအတွက် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ခြောက်ကြက် သွန်မှအစ လိုလေသေးမရှိ မြည့်ဆည်းပေးနေကြ။

ယနေ့တော့ ဝင်းတို့လေးတွေ ရက်အားရသဖြင့် ဖိုးအေနှင့်လိုက်လာပြီး အလုပ်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အလုပ်ကလည်း မဆိုးဘူးဗျ။ ခြေတန်ရှည် ရှည်သလောက် ပစ္စည်းရပြီး ပစ္စည်းရသလောက်လည်း ဝင်ငွေရကြတာကလား။

မြေးမလေးနှစ်ဦးမှာ လုပ်သားကြီးများနေထိုင်ကြရာ အိမ်ထောင်စုလိုင်းလမ်းပေါ်လျှောက်ကာ "စာရွက်၊ စာအုပ်အဟောင်းဝယ်တယ်။ ပုလင်းဝယ်တယ်။ ပလပ်စတစ်ဗူးခွဲဝယ်တယ်" အော်ရင်းဖြင့် လှည့်လည်ကာ ထည့်စရာတောင်းများပြည်

ကျွန်တော်တို့ မြေးအဖိုးသုံးဦး လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ အိမ်ကထွက်လာတော့ နံနက် ၅ နာရီခွဲနေပြီ။ လူလုံးမကွဲတကွ မှုန်တီမှုန်ဝါး၊ ဆောင်းဝင်စမို့ နှင်းငွေလေးများ ဝဲလျက်။

လုပ်ငန်းခွင်အသုံးပြုဖို့ မြေးမလေးနှစ်ဦး၌ ခံတောင်းကိုယ်စီ၊ ကျွန်တော်တွင်မတော့ တံပိုးတစ်ချောင်း၊ ပိန်အိတ်နှစ်လုံး၊ အမှိုက်ပုံဖွဲ့ သံချိတ်ကောက်တစ်ချောင်း။

လုပ်ငန်းခွင် ဦးတည်ရာကား ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ အထက်မင်းလှမြို့မလွန်ကျေးရွာရှိ စက်မှုနယ်မြေဝန်ခန်း၊ မလွန်စက်မှုနယ်မြေရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ဦးတည်ရခြင်းမှာ လူနေထူထပ်၍ လုပ်

သည်နှင့် စုရပ်ဖြစ်သော လုပ်သားရပ်ရှင်ရုံရွှေ ကွမ်းယာဆိုင်ရွှေ တမာပင်ရိပ်၌ ခိုပြီး ပါလာသည့်ထမင်းထုပ် သို့မဟုတ် မှန်ပဲသားရေစားများ စားသောက်ရင်း အမောဖြေကြသည်။

ကျွန်တော့မှာကား လူသွားလမ်းဘေး အမှိုက်ပုံများ၊ စားသောက်ဆိုင်ဘေးရှိ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းပုံများတွင် သံချိတ်တစ်ချောင်းဆွဲချိတ်ဖွဲ့ပြီး ဈေးကွက်ရှိသည့် ပစ္စည်းဟူသမျှ ပိန်အိတ်နှစ်လုံးတွင် ဆန့်သလောက်ထည့်ပြီး စုရပ်သို့သွားကာ အမောဖြေနေကြ။

ကျွန်တော်တွင် အတိုအစ၊ ဘူးခွဲခွက်စုတ် ပိန်အိတ်နှစ်လုံး၊ မြေးမလေးများတွင်လည်း ပုလင်းခွဲ၊ ကတ္တူဘူးခွဲ၊ စာအုပ်အဟောင်းများဖြင့် ခံတောင်းအပြည့်တလုံးစီရခဲ့ကြသောကြောင့် အိမ်ဂေဟာသို့ ညနေပိုင်း (၄)နာရီခွဲ၌ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

စောစောပြန်ရသည့်အကြောင်းကလည်း ရှိသည်။ ညစာထမင်းကို နေမဝင်ခင်စားနိုင်မှ နို့မဟုတ်ရင် အမှောင်ခွင်းဖို့ အလင်းတိုင်ဝယ်ရမည်။ အလင်းတိုင်ကလည်း လက်မလုံး ၅ လက်မခန့်အရှည်ရှိသော အလင်းတိုင်တစ်ချောင်း ၅၀/- ထမင်းစား၊ စာကျက်၊ အိပ်ရာပြင်နှင့်ဆိုရင် တစ်ည အလင်းတိုင်နှစ်တိုင် ၁၀၀/-ဖိုး။ ဝါတွေ အကုန်အကျမများစေရအောင်လို့ နေအမိ ရွှေပြည်ကိုလှမ်းနေရခြင်းပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်၌ အမှိုက်ကောက်လုပ်သား အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး

အတော်များသည်။ အမှိုက်ကောက်လုပ်သားတို့သည် တနည်းအားဖြင့် မြို့နယ်စည်ပင်သာယာငှာအား တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အကျိုးပြုနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ လမ်းဘေးရှိအမှိုက်အများစုအား အမှိုက်ကောက်သမားများ လာရှင်းသွားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အမှိုက်ကောက်သူတို့၏ တစ်နေ့ဝင်ငွေသည် မသေး။ ၁၅၀ဝိ မှ ၃၅၀ဝိ အထိဖြစ်သည်။ သို့သော် ပစ္စည်းရရှိမှုအပေါ်နှင့် ခြေတန်ရှည်နိုင်မှုအပေါ်တော့ မူတည်ပါသည်။

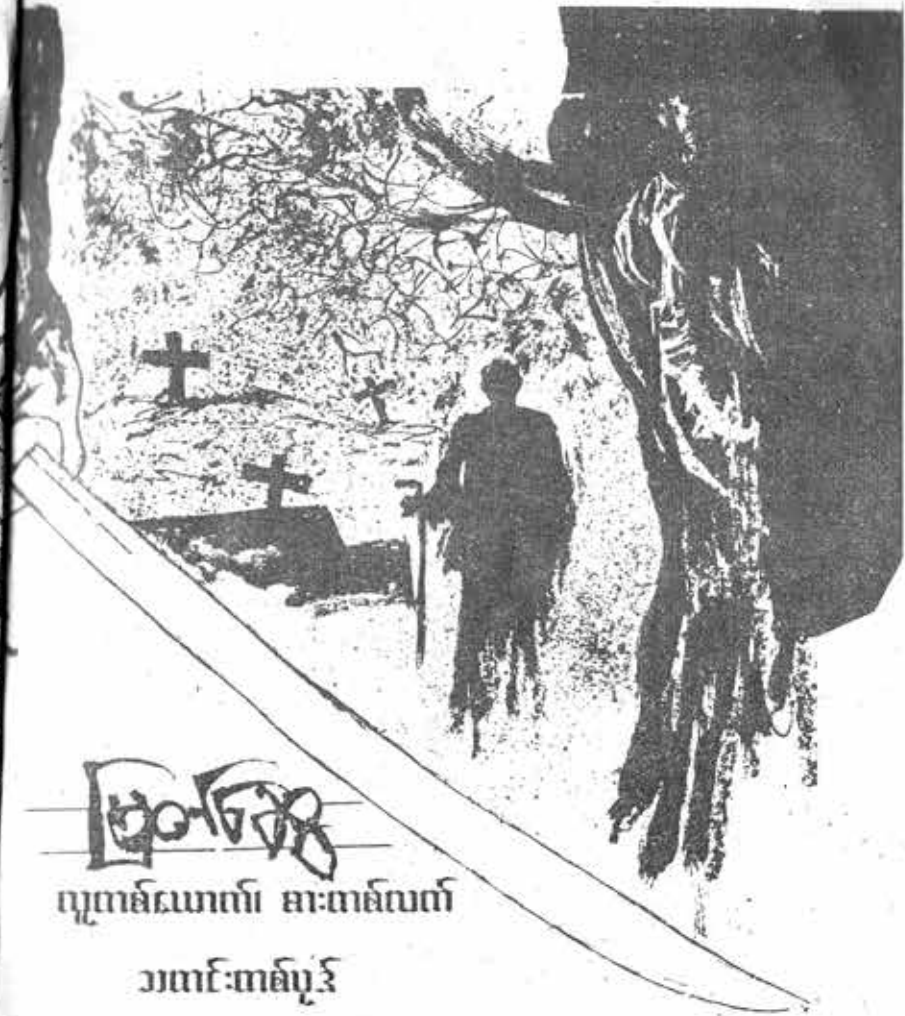
ပုလင်းခွဲတစ်လုံးဝယ်ဈေး ၁ဝိ ဗျာ။ အဝယ်သွင်းသောအခါ ၁၅၀၊ ၂၀၀၊ သံတိုသံစ တပ်သော ၁၀ဝိ၊ ၁၂၀ ဝယ်ဈေး၊ ဒိုင်သွင်းသောအခါ ၂၅၀၊ ၂၇၅၊ စက္ကူအဟောင်းဈေး၊ ကတ္တူဘူးအစုတ်အပြတ် အဟောင်းဈေး ရေသန့်ဘူး၊ အချိုရည်ဘူးတို့ မှာလည်း ထက်ဝက်နီးပါးအမြတ်ရသောကြောင့် အမှိုက်ကောက်သူများ ပါးစပ်လှုပ်လက်လှုပ်ရသည့်အပြင် အပိုငွေကြေးများ စုဆောင်းနိုင်ကြသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ မြေးအဖိုးသုံးဦးမှာလည်း တစ်နေ့တာလုပ်အားခ ၃၅၅၅ မှ ဝင်ငွေဖြင့် နောက်နေ့အတွက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ အမောဖြေကြပါဦးမည် ခင်ဗျား။

တောသားကြီးလူနိုင်

၁၃၀

ပြာသာဒ်

လူတစ်ယောက်၊ စားတစ်လက်

သတင်းတစ်ပုဒ်

တစ်နေ့လုံးမိုးတွေ ညိုမှိုင်းနေသည်။ အရပ်ရပ်မှက်မှာ အလင်းရောင် မိုးခင်း
မျှ မပြင်ခဲ့ရ။ လေကလည်း မတိုက်၊ တောင်ဆီက ခဲသား တိမ်လိပ်တွေ မကြာခင်
ပြိုကျလာမှာသေချာပါသည်။

နေရောင် လုံးဝ မရှိသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး အချိန်ခန့်မှန်းလို့တော့
မရနိုင်။ သည်နေ့မှ သံပတ်မပေးမီသော ရောမဂဏန်းတွက်နှင့် တိုင်ကပ်နုရီ ကြီး...
လည်းရပ်နေသည်။

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

ကိုမောင်ထင်သည် ဝလေဇာအကျီ အညှိကွက်ကို ရှုပ်အကျီလက်ရှည်ပေါ်တွင် ထပ်ဝတ်ပြီး ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အသာအယာထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ဝဲဘက် အကျီလက်ကို အသာပင့်ကာ သူ့ အမြတ်တန်း ပတ်ထားသော ခိုးမား နာရီကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ (၆) နာရီ (၁၅) မိနစ်သို့ နာရီလက်တံများက ညွှန်ပြနေသည်။

နေရောင်မိတ်စင်မှ မရှိသော်လည်း အမှောင် ဇွေ့များက တစ်လောကလုံး ပြန်ကြနေသည်။ နေရောင်သာရှိလျှင် ည (၆) နာရီသည် လင်းလင်းလက်လက် ရှိဦးမည်။ ယခုတော့ မှောင်စပြုပြီ။

ည (၈) နာရီတွင် သူ့မှာ ချိန်းဆိုချက်ရှိသည်။ ချိန်းဆိုထားရာ နေရာသို့ သူ သွားဖြစ်အောင် သွားရပေမည်။ သူသည် အမှတ်မထင် ခိုးမားနာရီကလေးကို ပွတ်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးများ ကပွဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

စားပွဲပေါ်တွင်မူ သူရိယ သတင်းစာလေးစောင်နှင့် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်၊ ဝန္တလကုန်တစ်အုပ်ရှိနေသည်။ သူရိယ သတင်းစာနှင့် သူ့နာရီကလေး ဆက်နွယ်နေမိပုံကိုလည်း ပြန်လည် တွေးတောနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အတွင်းက သူ့နေထိုင်ရာ ဒေးဒရဲမြို့၏ အောက်ဖက် ထန်းတော ကျေးရွာတွင် ဆရာဝန်၏ စည်းရုံးမှုဖြင့် လယ်သမား သူပုန်များက နယ်ချဲ့အစိုးရကိုပုန်ကန်ခြားနားခဲ့ကြသည်။

လယ်သမား သူပုန်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဦးလှအောင်နှင့် သူ၏ သားကိုဘစ်နီတို့က ဦးဆောင်ပြီး ဒေးဒရဲမှ ဆင်းလာသော အရေးပိုင်သင်္ဘောကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းတိုက်ပွဲတွင် မျက်နှာဖြူ အချို့သာ ဒဏ်ရာရရှိပြီး လယ်သမားတွေ သွေးမြေ ကျခဲ့ကြရသည်။ စက်သေနတ်ကြီးများကို အသုံးပြုသော နယ်ချဲ့ အစိုးရ စစ်ပုလိပ်များနှင့် ဓားလှံကိုသာ အသုံးပြုကြသော လယ်သမားတို့ တိုက်ပွဲတွင် လယ်သမားတို့ အရေးနိမ့်သည်ကား မှန်၏။

သို့သော် ထိုသတင်းသည် ကြားရသူတိုင်းတုန်သွားပေသည်။ ဒေးဒရဲက သတင်းထောက် ကလေးကိုမောင်ထင်က လယ်သမားသူပုန်သတင်းကို ပြည့်စုံစွာ ရေးသားပြီး သူရိယ သတင်းစာသို့ ပို့လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သူရိယ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ များကလည်း သူ့ထံသို့ သတင်းဆုငွေအဖြစ် ငွေ ၃၀ ကျပ်ကို

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

စာတိုက်မှ ပေးပို့လိုက် ရာ အမှတ်တရ အနေဖြင့် ရွှေရောင်ခိုးမား နာရီကလေးကို ကမ်းနားလမ်းအပိုင်၏ စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်ယူဖြစ်ခဲ့သည်။

စောစောက အိန္ဒိယနေသော ကောင်းကင်ယံမှ မိုးဖွားကလေးများ ကျလာသည်ကိုလည်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ မကြာမီအတွင်း မိုးကြိုးသည်ထန်စွာ ရွာတော့မှာပါ ကလား . . .

သူသည် ပျားတံဆိပ် ပုလင်းပုကလေးအတွင်းမှ ဘရန်ဒီလက်နှစ်လုံးခန့်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး အနားတွင် အသင့်ရှိသော ကြက်တံဆိပ် ဆော်ဒါပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး အရက်ဖန်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်လေသည်။

သူ အိမ်ဖော် လုလင်ကလေး ဖိုးကောင်းမပြန်ခင်က ချက်ပြုတ်ထားသော ကြက်သားဟင်းနှင့် ကြက်ဥကြော်တို့က စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ရှိနေသည်။

ကိုမောင်ထင်သည် လူပျိုကြီး ပီပီ တစ်ဦးတည်း ငြိမ်းချမ်းစွာနေပြီဖြစ်ရာ စားရေး သောက်ရေးအတွက် အကူအညီ ရရန် ဌာနအုပ်ဦးအုန်းကြိုင်ခေါ် ပေးထားသော ကရင် အမျိုးသား လူရိုးကလေး ဖိုးကောင်းကို အဖော်ပြုနေရလေသည်။ ဖိုးကောင်းသည် ဝါးခယ်မ နယ်ဘက်မှ မိဘမဲ့ လူငယ်ကလေးဖြစ်၍ အရပ်ပုပု၊ ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည်။ အလုပ်ကို အလွန်ရိုးသေသော လူငယ်ကလေးဖြစ်၏။

သည်နေ့ညနေတွင်မူ သူသည် အောင်စိန်မာရ်တွင် ပြသနေသော မြိုင်ယံဘွားဇာတ်ကားကို ကြည့်ရှုလိုသဖြင့် ကိုမောင်ထင်အား ခွင့်တောင်းသွားလေရာ ကိုမောင်ထင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းချောက်ချောက်ဖြစ်နေရ၏။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ အတန်ငယ်မျှ လှုပ်ရှားနေရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ယနေ့ည (၈) နာရီတွင် မြို့ပြင်ရှိ အရှေ့ပိုင်း သုဿန်သို့ သွားရောက်ကာ တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် သေတစ်လမ်း၊ ရှင်တစ်လမ်း သူ့ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

++++

ဒေးဒရဲမြို့လေး၏ အနောက်ပိုင်း ကုန်သည်လမ်းတွင် ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြရှိ၏။ ဦးဘိုးမြသည် အညာကုန်များကို တင်ကာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေသူဖြစ်၏။ သူ၏ ပွဲရုံသို့ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်းလိုလို ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့မှ ကိုသာစိန်ဆိုသူ သည် ထန်းလျက်များကို လာရောက် ရောင်းချရင်း ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြနှင့် ကိုသာစိန် တို့ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေကြရင်း တစ်နေ့သောအခါတွင် ကိုသာစိန်သည် မိခင် နှင့် အတူ ဒေးဒရဲမြို့ကလေးသို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

အကြောင်းသိများ ပြောစကားအရကား ကိုသာစိန်သည် စီးပွားရေး အဆင်မပြေ သဖြင့် ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြထံမှ ငွေများ ဆွဲလွှဲသုံးနေရပြီး ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့် ပွဲစားကြီးက သူ့ပွဲရုံတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ပေးဆပ်ရန် စီစဉ်သဖြင့် ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။

ကိုသာစိန်၏ ဇနီးမှာ အညာသူ ညိုချောကလေး ဖြစ်သည်။ မယဉ်လှိုင်ဟုခေါ်လေသည်။ မယဉ်လှိုင်သည် အေးဆေးစွာ နေတတ်သူဖြစ်ပြီး ကိုသာစိန်ထက်လည်း အသက် (၁၁) နှစ်ခန့် ငယ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုသာစိန်သည် ပွဲရုံမှ ကုန်ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးမှုဖြင့် ရဲဩဒနမှ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်းကို ခံရလေသည်။ ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြက ညာတာစွာ ဆောင်ရွက်လျှင် ကိုသာစိန်အဖမ်းခံရစရာ အကြောင်းမရှိဟု အရပ်ထဲတွင် ပြောဆိုသံများ ကြားနေရလေသည်။ ယခုအခါတွင်ကား ပွဲစားကြီး စောင်မမှုဖြင့် အဖမ်းခံရရုံသာမက ထောင်ဒဏ်ခြောက်လ ကျခံသွားရလေသည်။

ထောင်ကျပြီး (၂) လ (၃) လခန့်အကြာတွင် ကိုသာစိန်၏ ဇနီး မယဉ်လှိုင်အား ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြက ခိုးယူပေါင်းသင်းနေပြီဟူသော သတင်းစကားသည် ပျံ့နှံ့လာလေ ၏။

ယင်ဇနာက်ကိုမောင်ထင်သည် စောစောပိုင်းက ထိုသတင်းကို ပွဲစားကြီးအား မလိုလားသူများက ထုတ်လွှင့်သော ကောလဟာလ သတင်းဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် သူသည် အမှုကိစ္စ တစ်ခုဖြင့် ဒေးဒရဲအနီး သဲကုန်းကျေးရွာသို့ ရောက်သွားရာ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးအတွင်း ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြနှင့် မယဉ်လှိုင်တို့ ကို အတူတွေ့ရလေတော့မှ . .

“ဪ ကောလဟာလ သတင်းဆိုတာလည်း မှန်တတ်ပါလား” ဟု နောင်တမယ့်ကြည်ရလေတော့သည်။

နောက်သုံးလခန့်အကြာတွင်ကား ကိုသာစိန် တစ်ယောက် ထောင်မှ ထွက်လာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပွဲစားကြီးမှာ နာမည်ပျက်နေပြီ။ သူ့မယားကို လိုချင်လို့ သူ့လင်ကို အမှုဆင်ပြီး ထောင်ချတာပဲဟု ပြောဆိုနေသံများ ဝက်ဝက်ကွဲနေပြီး ပွဲစားကြီးမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့။ ပွဲရုံသို့ပင် မှန်မှန်မလာ၊ တစ်လတစ်ခါပင် တွေ့ရခဲသည်။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ မယဉ်လှိုင်ကလေးနှင့် ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် ပုန်းအောင်းနေပုံရသည်။

တစ်နေ့တွင် ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြကို မလိုလားသူ တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ကိုသာစိန်က ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးမြအား မယားခိုးမှုဖြင့် တရားစွဲလေတော့သည်။ ဒေးဒရဲမြို့နယ်၊ တရားသူကြီး ဦးစံထွန်း ရုံးသို့ ထိုအမှုရောက်လာသည်။ ထိုအမှုစတင်ကြားနာသောနေ့တွင် သတင်းထောက် ကိုမောင်ထင်က သွားရောက် သတင်းယူပြီး သူရိယသတင်းစာသို့ ရေးသားပေးပို့လိုက်လေသည်။

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

နောက် ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ သူရိယ သတင်းစာကြီး၏ အလယ်စာမျက်နှာ တစ်နေရာတွင် 'ပွဲစားကြီး၏ မယားခိုးမှု' ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သတင်းအကျယ်တဝင့်ပါလာသည်။ ပွဲစားကြီးဦးဘိုးမြဓာတ်ပုံ၊ ကိုသာစိန်ဓာတ်ပုံ မယဉ်လှိုင်တို့၏ ဓာတ်ပုံများလည်းပါလာသည်။

ထိုမြို့သူ မြို့သားများသည် ထိုသတင်းကို ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်လို မြိန်ယှက်စွာ စားသုံးသည့်နယ် ထိုသတင်းကိုသာ မြိန်ယှက်စွာ ဖတ်ကြပြန်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် လူတစ်ယောက် စာလာပေးသွားကြောင်းဖြင့် စိုးကောင်း ကလေးက ကိုမောင်ထင်ထံ စာတစ်စောင် လာပေးသည်။

စာကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ
ကိုမောင်ထင် . . .

ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အရှက်ကို ခွဲတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဘဝက မထူးတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် အရှက်ကို ခွဲသူဖြစ်လို့ ကျုပ်ရင်ဆိုင်ချင်တယ် ယောက်ျားချင်း ပဲဗျာ သတ္တိရှိရင် အရှေ့ပိုင်းက သင်္ချိုင်းကို လကွယ်ည ချစ်နာရီမှာ လာခဲ့ပါ ယောက်ျားပီပီ ဓားဓားချင်း ပဲပေါ့ . . .

ဘိုးမြ

ထိုစာကို ကိုမောင်ထင်ရရှိခဲ့လေသည်။

ကိုမောင်ထင်က နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ည ချစ်နာရီထိုးလုပါပြီ သူ့ဗိုက်ထဲမှာလည်း ဘရန်ဒီ၊ ကြက်ဥကြော်တို့ဖြင့် အတန်ငယ် ပြည့်ဝနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ အနည်းငယ် အေးသလိုလိုရှိသဖြင့် မာမလာတစ်ထည်ကို လည်ပင်းမှာ ပတ်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ . . . သူ၏ ပုဆိုးကို မြနေစေရန် ခါးပတ် တစ်ခုဖြင့် ပတ်လိုက်လေ၏။ သူ့ ကိုယ်သူ့ ပြန်ကြည့်ပြီး မင်းသား ဘဆင့်ပုံပေါက်နေပါရောလားဟု ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

ထို့နောက် သူသည် လက်စွဲတော် တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကာ လမ်းထိပ်တွင် ငိုက်မြည်းနေသော လန်ခြားကုလားမူဆာအား တုတ်နှင့်တို့

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

လိုက်ပြီး အရှေ့ပိုင်း သုဿန်ကို မောင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မူတာလူ ကုလားသည် အိပ်ပျော်စွာဖြင့် . . .

“အာကို သရဲနော်လာမယ် မတွားပါနဲ့ အာကို” ဟု ပြောနေသဖြင့် ကိုမောင်တင်က မာန်မဲကာ ထပ်မပြောရန် ကုလားလို တားမြစ်လိုက်ရ၏။

လံခြားကုလားသည် သုဿန်ဝတွင် သူ့အား ချထားပြီးနောက် ပြန်ပြေးလေ၏။ မိုးသည် ဖွဲရာမှ တဖြည်းဖြည်းသည်းလေပြီ . . .

သုဿန်အတွင်း၌ကား မှောင်မည်းနေလေပြီ အစဉ်ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသော ဂူများကား ဣန္ဒြေရှိလှပါပေ၏။ လှုပ်ရှားမှု လုံးဝ မရှိပေ။ တစ်ခါ တစ်ခါ လေအဝှေ့တွင် သစ်ပင်ငယ်လေးများ လှုပ်ရှား သွားပုံကို ကြယ်ရောင်မှုန်ပျံပျံ အောက်တွင် တွေ့နေရ။

ကိုမောင်ထင်သည် သတိရှိစွာဖြင့် ခြေစုံရပ်နေလေ၏။ တောကောင်ကလေးများ ပြေးလွှားသံလား လေတိုးသံလား လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကိုတော့ ကြားလိုက်ရ၏။

အတန်ကြာလျှင် ထိုအသံတို့သည် 'တိတ်ဆိတ် သွားပြန်လေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ပို၍ တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလာပြန်သည်။

ထိုအခိုက် သစ်ရွက်ခြောက်များကို ခြေနင်းသံကြားရ၏။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် နောက်မှ လူရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု ထွက်လာ၏။ သူ့ထံသို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာလေသည်။ သူနှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့် အကွာတွင် ထိုအရိပ်သည် ရပ်သွား၏။

ထိုနောက် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အတွင်းမှ ဓားရှည်တစ်ချောင်းသည် ပြောင်လက်စွာ ထွက်လာလေသည်။

ကိုမောင်ထင်သည် မည်းမည်းပုံရိပ်ကို မမှိတ်မသဲ့ စိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့မှာ ချွေးတွေ ပြန်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။

လူရိပ်မည်းမည်းသည် လက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ခြေလှမ်းလာချေပြီ ဓားရောင်သည် ကြယ်ရောင်စိုးတဝါးတွင် တစ်ခါတစ်ခါ လင်းလက်လာ၏။

ကိုမောင်ထင်ရင်ထဲမှာ အေးကနဲ ဖြစ်လာ၏။ လာမိတာ မှားပြီလားမသိ . . . ယောက်ျားပဲလာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ . . .

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တောင်စဉ် ရေမရ အတွေးတို့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်လာ၏။ တုန်ယင်လာသော ကိုယ် ခန္ဓာကိုတောင့်ကာ ရပ်နေလိုက်မိသည်။

မည်းမည်း သဏ္ဍာန်သည် သူနှင့် သုံးကိုက် အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ဓာတ်မီးရောင်များ ဝင်းခနဲ လင်းလာ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်းလက်ထဲက ဓားချလိုက်”

ထိုအသံနှင့်အတူ လူရိုက်မည်းမည်း လက်ထဲမှ ဓားသည် မြေပေါ်သို့ ကျသံကြား လိုက်ရသည် မီးရောင်ဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိကိုဝင်းထွန်းနှင့် ကိုဘလိုင်တို့ကို တွေ့ရ၏။

သည်တော့မှ ကိုမောင်ထင် အသက်ကို ဝအောင် ရှုပြီးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်နိုင် သည်။ ဓာတ်မီးရောင်ထဲတွင် အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရသူကား မယားခိုးမှု တရားလိုကိုသာ စိန်ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ကိုမောင်ထင်က မေးလိုက်မိရာ

“ကျုပ်စာအရ ခင်ဗျားလာလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဟိုလူကြီး အမှုပတ်အောင်ပေါ့ ဗျာ... ခင်ဗျားမလာရင်လည်း အနည်းဆုံး သူ့အပေါ် အထင်လွဲအောင် ကြံမိတာ ပါ... ဘယ်လို ကြောင့်လာရတာလဲ သတင်းထောက်ကြီးရယ်...”

ကိုသာစိန်က အံ့ဩစွာ ပြန်မေးသည်။

ဤတွင် ကိုမောင်ထင် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်ပုံကြောင့် ပုလိပ်အရာရှိများပါ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားကြလေသည်။

သူ ပြန်ဖြေလိုက်သည်ကား

“ကျုပ်က သတင်းထောက်ပဲဗျာ နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့နောက်ထပ် သတင်းတစ် ပုဒ်လိုချင်လို့ပေါ့၊ ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

(ကွယ်လွန်သူ သတင်းထောက်ကြီး အဘထင်၏ ပြောပြချက်ဖြစ်ရပ်ဟောင်း တစ်ခုကို ပြန်လည်ချယ်မှုန်းပါသည်။)

မြတ်ဆွေ

မြင်ကွင်းစုံကာတွန်း

ကာတွန်း
1979.၀၉

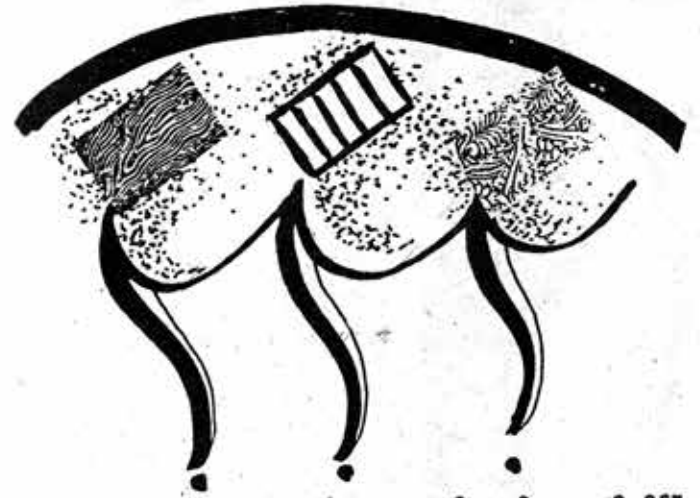
ဂန္ထဝင်မျှခင်းဝတ္ထု

ထင်ဟောင်ထင်မှား

ဇာနည်လွင် (မြန်မာမြန်)

*The Sunningdale
Mystery*

by Agatha Christie

“ဒီ နေ့လည်စာကို ဘယ်မှာစားမလဲဆိုတာသိလား တပ်ပန့်စ်”
ထိုစကားကြောင့် မစွက်ဘရက်စ်ဖွဲ့ဒါက စဉ်းစားနေသည်။
“ရစ်ဂ်”

“ထပ်စဉ်းစားဦး”

“ဆိုဟိုက ဆိုင်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး အေဘီစီဆိုင်မှာ”

ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ထောင့်ရှိ ကျောက်ဖြူသားခင်းထား
သော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ “မကောင်းဘူးလား”

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

တပ်ပန်စ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စားစရာများကို မှာနေသည်။ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးထွက်သွားမှ သူမက ပြောသည်။

“ခုတစ်လော အမှုအပ်သူတွေမလာလို့ ကျွန်မတို့ဦးနှောက်တွေ ထိုင်းမိုင်းနေတယ်။ အမှုမလာရင် အမှုရှိရာကို သွားရမယ်။ သတင်းစာမှာ ဆန်းနင်းဒေးလ်အမှုအကြောင်း နေ့တိုင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆန်းနင်းဒေးလ်မစွထရီ” တွမ်မိက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် သူ့အိတ်ထဲမှ သတင်းစာကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“ဒါဟာ ကပ္ပတိန်စစ္စလီရဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ။ ဒေးလီးလစ်ဒါမှာ နေ့တိုင်းပါတယ်”

“အမှုအကြောင်းကို ပြောပါဦး”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးပါတ်က ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်” တွမ်မိကပြော၏။ “ဇော်ဘွားကြီးကုန်း ဂေါက်ကွင်းထဲမှာ ကလပ်မင်ဘာနှစ်ယောက်ဟာ ဂေါက်သီးကစားရင်း လူသေအလောင်းကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သတ္တမကျင်းအနားမှာ မှောက်လဲနေတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီကိုကြည့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှန်မကြည့်ခင် ငါတည်းက ကပ္ပတိန်စစ္စလီလို့ ယူဆကြတယ်။ ကပ္ပတိန်စစ္စလီဟာ ထင်ရှားတဲ့ ဂေါက်ရိုက်သမားဖြစ်တယ်”

“ကပ္ပတိန်စစ္စလီဟာ နံနက်ပိုင်းမှာ မကြာခဏ ဂေါက်ကွင်းကိုလာပြီး လေ့ကျင့်လေ့ရှိတယ်။ ပထမတော့ နှလုံးရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက် သေဆုံးတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဆရာဝန်က အလောင်းကိုစစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ နှလုံးသားကို အမျိုးသမီးတွေသုံးတဲ့ ဆံညှပ်နဲ့ အထိုးခံရပြီးသေကြောင်း သိရတယ်။ သေဆုံးပြီး တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီအကြာမှ အလောင်းကိုတွေ့တယ်”

“ကပ္ပတိန်စစ္စလီကို အသက်ရှင်လျှက် နောက်ဆုံးတွေ့သူဟာ သူ့မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ တုမ္မဏီပါတနာလည်းဖြစ်တဲ့ မစ္စတာဟော်လဘီပဲ။ သူတို့ကုမ္ပဏီက The Porcupine Assurance Co ဖြစ်

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

တယ်။ မစ္စတာဟော်လဘီက အောက်ပါအတိုင်းပြောပြတယ်”

“အဲဒီနေ့စောစောပိုင်းက သူနဲ့ စစ္စလီတို့ဟာ ကျင်းပြည့်တစ်ပွဲ ကစားခဲ့ကြတယ်။ နေ့လည်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးချိန်မှာ ကပ္ပတိန်စစ္စလီက မမှောင်ခင် နောက်ထပ်ကျင်းအချို့ ထပ်ကစားဖို့ အကြံပေးတယ်။ ဟော်လဘီက သဘောတူတယ်။ စစ္စလီဟာ စိတ်အားတက်ကြွနေပုံရတယ်လို့ သူကပြောတယ်။ ဂေါက်ကွင်းကိုဖြတ်တဲ့ ခြေသွားလမ်းကလေးတစ်လမ်း ရှိတယ်။ ဆဌမကျင်းကို သူတို့ကစားနေချိန်မှာ သူဟာ လူသွားလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်တယ်။ အမျိုးသမီးဟာ အလွန်အရပ်မြင့်ပြီး အညိုရောင်အဝတ်အစား ဝတ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သိပ်ဂရုမထားခဲ့ဘူး။ စစ္စလီလဲ ဂရုထားမယ်လို့ သူ မထင်ခဲ့ဘူး”

“လူသွားလမ်းဟာ သတ္တမကျင်းရဲ့ရှေ့က ဖြတ်သွားတယ်” တွမ်မိက ဆက်ပြော၏။ “အမျိုးသမီးဟာ အဲဒီကျင်းရှေ့က ဖြတ်သွားပြီး အတော်ဝေးဝေးနေရာမှာ ရပ်နေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတဲ့ပုံစံမျိုးပဲတဲ့။ မစ္စတာဟော်လဘီဟာ ပင်ကို ကျင်းထဲမှာ နေရာကျအောင် ပြန်ချနေရလို့ ကပ္ပတိန်စစ္စလီက သတ္တမကျင်းကို အရင်ရောက်သွားတယ်။ သူ သတ္တမကျင်းကိုရောက်သွားချိန်မှာ ကပ္ပတိန်စစ္စလီနဲ့ အမျိုးသမီးတို့ စကားပြောနေတာကိုတွေ့ရလို့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူ အနားရောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး လှည့်သွားကြတယ်။ ကပ္ပတိန်က ခေါင်းလှည့်ပြီး ‘ခဏစောင့်ပါ’ လို့ ပြောတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ယှဉ်ပြီးလျှောက်သွားကြတယ်။ အလေးအနက် စကားပြောနေပုံရတယ်။ လူသွားလမ်းဟာ ဂေါက်ကွင်းကိုလွန်ပြီး ဥယျာဉ်စည်းရိုးနှစ်ခုအကြား ဝင်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ဝင်ခဲလ်ရှန်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သွားတယ်”

“မကြာခင် ကပ္ပတိန်စစ္စလီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အခြားကစားသမားနှစ်ယောက် သူတို့နောက်က လိုက်လာတဲ့အတွက် ဟော်

မြင်ကွင်းစုံမျှခင်း

လဘိ ဝမ်းသာသွားတယ်။ အလင်းရောင်အားလျော့လာတယ်။ ထို့နောက် သူတို့ဆက်ကစားကြ၏။ သူ့အပေါ်၏ရိုက်ချက်များ စံနစ်မကျဖြစ်နေသည်ကို မှော်လဘိသတိပြုမိ၏။ စိတ်ပူပန်နေဟန်ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာပျက်နေ၏။ သူက စကားပြောသည်ကို ပြန်မဖြေပဲနေ၏။

“သူတို့ဟာ သတ္တမကျင်းနဲ့ ဒုဿမကျင်းကို ဆက်ကစားကြတယ်။ အဲဒီနောက် ကပ္ပတိန်စစ္စလိက မှောင်လာပြီဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကပ္ပတိန်ဟာ လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သူအိမ်ကို ဖြတ်လမ်းကပြန်သွားတယ်။ ဟော်လဘိက အခြားကစားသမားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မေဂျာဘားနက်နဲ့ မစ္စတာလက်ကီးကို ကပ္ပတိန်စစ္စလိရဲ့ ရှုတ်တရက်ထူးခြားပုံကို ပြောပြတယ်။ သူတို့လဲ ကပ္ပတိန်နဲ့ အမျိုးသမီးစကားပြောတာကို မြင်ကြတယ်။ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ဘူး။ အမျိုးသမီးက ဘာပြောလို့ ကပ္ပတိန်စစ္စလိ ဤကဲ့သို့ အမူအရာထူးခြားသွားသည်ကို သူတို့အားလုံး စဉ်းစားလို့မရဘူး။”

“သူတို့ဟာ ဂေါက်ကလပ်ကို အတူပြန်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ သူတို့ဟာ ကပ္ပတိန်စစ္စလိကို အသက်ရှင်ရက် နောက်ဆုံးမြင်ကြသူတွေဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တစ်နေ့လုံး ကပ္ပတိန်စစ္စလိကို မတွေ့ကြပေ။ သူ့အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်သော လင်မယားနှစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးရထားဖြင့် မြို့သို့ပြန်လာခဲ့၏။ သူတို့အလုပ်ရှင်သည် အိပ်ခန်းထဲတွင် အိပ်နေသည်ဟုယူဆကြ၏။ စစ္စလိ၏ဇနီးမှာ ခရီးထွက်နေ၏။”

“ကပ္ပတိန်စစ္စလိ အသတ်ခံရမှုသည် လူများအတွက် ကိုးရက်လုံးလုံး အံ့ဩစရာဖြစ်နေခဲ့၏။ လူသတ်မှု၏ရည်ရွယ်ချက်ကို မည်သူမျှ မသိကြပေ။ အညှီရောင်ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးအကြောင်းကို အဓိကဆွေးနွေးကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အပြစ်တင်ကြ၏။ ရက်တစ်ပတ်ကြာသောအခါ ဒေါ်ရစ္စအိပ်ခန်းဆိုသူ မိန်းကလေးအား ကပ္ပတိန်အန်ထော်နီစစ္စလိကိုသတ်မှုဖြင့် ဖမ်း၍ တရားစွဲလေ၏။”

မြင်ကွင်းစုံမျှခင်း

“ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ သက်သေအထောက်အထား သိပ်မရှိဘူး။ သေသူရဲ့လက်ထဲမှာ ဆံပင်တစ်ချောင်းတွေ့ရတယ်။ သေသူရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးမှာ အနီရင့်ရောင်သိုးမွှေးမျှင်တွေ ငြိနေတာ တွေ့ရတယ်။”

“မီးရထားဘူတာနဲ့ အခြားနေရာတွေမှာ စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်အရ အောက်ပါအချက်တွေ တွေ့ရတယ်။”

“ထိုနေ့ညနေ ခုနှစ်နာရီဝန်းကျင်က အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော မိန်းကလေးရောက်လာပြီး ကပ္ပတိန်စစ္စလိ၏ အိမ်ကို သွားသည့်လမ်းခရီးကို မေးသည်။ နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် ထိုမိန်းကလေး ဘူတာသို့ပြန်ရောက်လာ၏။ ဦးထုပ်တွန့်ကြောပြီး ဆံပင်များ ပွယောင်းနေ၏။ အလွန်ဒေါသထွက်နေပုံရ၏။ မြို့သို့ထွက်မည့် မီးရထားအချိန်စာရင်းကို မေးသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေသလို နောက်ကိုမကြာခဏ ခေါင်းလှည့်ကြည့်သည်။”

“ငါတို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဟာ တော်ပါတယ်။ ဒီသေးမွှားတဲ့ အချက်ကလေးတွေကို အခြေခံပြီး အမျိုးသမီးကိုစုံစမ်းတယ်။ နောက်ဆုံး ဒေါ်ရစ်အိပ်ခန်းဆိုတာကို သိလာတယ်။”

“မိန်းကလေးကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲထားတယ်။ သူမ ထွက်ဆိုချက်ကို တရားစစ်ဆေးရာမှာ အဓိကအဖြစ် မှတ်ယူမယ်လို့ သတိပေးထားတယ်။ သူမဟာ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ဆိုချက်ကို မပြောင်းလဲ ထွက်ဆိုထားသည်။”

“မိန်းကလေးရဲ့ထွက်ဆိုချက်... သူမဟာ လက်နှိပ်စက်စာရေးမတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ တစ်ညနေမှာ သူမဟာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ထိုလူက သူမကိုနှစ်သက်ကြောင်း ပြောပြတယ်။ ထိုလူက သူ့နာမည် အန်ထော်နီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး ဆန်းနင်းဒေးလ်မှာ ရှိတဲ့ သူ့ ဘန်ဂလိုကိုလာဖို့ ပြောတယ်။ ထိုလူမှာ ဇနီးရှိမယ်လို့ သူမ

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

မထင်ခဲ့ဘူး။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေမှာလာဖို့ သူတို့ အချိန်းအဆက်လုပ်ကြ တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ အစေခံတွေအလုပ်မဆင်းဘဲ သူ့ဇနီးခရီးထွက်နေ မယ်ဆိုတာကို မင်း မှတ်မိလိမ့်မယ်။ ထိုလူက သူ့နာမည်အပြည့်အစုံ မှာ အန်တိုနီစတလီဖြစ်ကြောင်းနဲ့ သူ့အိမ်အမည်ကို ပြောပြတယ်။

“မူခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က သူမဟာ ဘန်ဂလိုကိုရောက်သွားခဲ့ တယ်။ ဂေါက်ကွင်းမှပြန်ရောက်စဖြစ်တဲ့ စတူလီက သူမကိုဆီးကြိုနှုတ် ဆက်ခဲ့တယ်။ သူ ဖိတ်ကြားတဲ့အတွက် လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့ အမှုအရာဟာ ထူးခြားနေတယ်လို့ မိန်းကလေးကပြောတယ်။ သူမ နည်းနည်းကြောက်လာတယ်။ မလာခဲ့ရင်ကောင်းမယ်လို့ တွေးနေမိ တယ်။”

“အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အစားအစာများကို စားပြီးတဲ့ အခါမှာ စတူလီက လမ်းလျှောက်ကြဖို့ပြောတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဂေါက်ကွင်းဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ သတ္တမကျင်းကို ဖြတ်လာ ချိန်မှာ စတူလီဟာ အရွေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြုန်းကိုထုတ်ပြီး လေထဲမြှောက်လိုက်တယ်။ “သူ သည်းမခံ နိုင်တော့ဘူး”လို့ ပြောတယ်။

“ငါ့ဘဝပျက်စီးသွားပြီ။ မင်းကို ငါနဲ့အတူခေါ်သွားမယ်။ မင်း ကိုအရင်ပစ်မယ်။ ပြီးရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ပစ်မယ်။ မနက်ကျရင် တို့နှစ် ယောက်သေနေတာကို သူတို့တွေ့လိမ့်မယ်”လို့ ပြောတယ်။

“အဲဒီနောက် သူဟာ ဒေါရစ္စအိတ်ဖန်းရဲ့လက်မောင်းကို ဆွဲ တယ်။ သူမဟာ အရွေးတစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့နေတဲ့အကြောင်း သိတဲ့ အတွက် မိန်းကလေးကအတူရုန်းတယ်။ သေနတ်ကိုလုတယ်။ အဲဒီလို ရုန်းမယ်တွန်းကန်ရင်း ဆံပင်တစ်ချောင်းဟာ သူ့လက်ထဲကို ကျွတ် ပါသွားနိုင်တယ်။ ဣတ်အင်္ကျီသိုးမွှေးစဟာ ကြယ်သီးမှာငြိပါသွားနိုင် တယ်လို့ ပြောတယ်။”

“နောက်ဆုံး သူမ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဂေါက်ကွင်းတိုဖြတ်ပြီး

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ပြေးလာခဲ့တယ်။ နောက်မှ ခြောက်လုံးပြုန်းနဲ့ပစ်မှာကို တထိတ်ထိတ် စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်။ နှစ်ကြိမ်လဲကျပြီး ခြုံတွေ့ကြားက တိုးဝှေ့လာခဲ့ရ တယ်။ နောက်ဆုံး ရထားဘူတာကိုသွားတဲ့ လမ်းပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူမ နောက်ကို ဘယ်သူမှလိုက်မလာကြောင်း သိရတယ်။”

“အဲဒါ ဒေါရစ္စအိတ်ဖန်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ပဲ။ သူမ ဒီအတိုင်းပဲ အမြဲထွက်ဆိုတယ်။ အပြောင်းအလဲမရှိဘူး။ သူမဟာ ရုန်းကန်နေ ချိန်မှာ စတူလီကို ဆံညှပ်နဲ့ထိုးခဲ့ကြောင်းကို တင်းတင်းမာမာငြင်း တယ်။ အလောင်းရဲ့အနားက ခြုံတစ်ခုထဲမှာ မပစ်ရသေးတဲ့ ခြောက် လုံးပြုန်း သေနတ်တစ်လက် တွေ့ရတယ်။ ဒီအချက်က သူမရဲ့ထွက် ဆိုချက်ကို အထောက်အကူပြုနေတယ်။”

“ဒေါရစ္စအိတ်ဖန်းကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲထားပေမဲ့ အမှုဟာ ရှုပ်ထွေးနေတုန်းပဲ။ သူမရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် စတူလီ ကို ဆံညှပ်နဲ့ထိုးတာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ အညှီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား တဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီးလား။ ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ အမှု ဆက်စပ်ပုံကို ဘယ်သူမှ ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ သူမဟာ ဂေါက်ကွင်းကို ဖြတ်တဲ့ လူသွားလမ်းအပေါ်မှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတယ်။ နောက် လမ်းကြားထဲတိုးဝင်သွားတယ်။ နောက် သူမအကြောင်း ဘာမှမကြား ရတော့ဘူး။ သူမဟာ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာနေသလား၊ လန်ဒန်ကလာ တဲ့ ဧည့်သည်လား၊ ကားနဲ့လာတာလား၊ မီးရထားနဲ့လာသလား။ သူမ ဟာ အရပ်မြင့်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကလွဲပြီး ဒီပြင် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှရှိဘူး။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဒေါရစ္စအိတ်ဖန်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒေါရစ္စ အိတ်ဖန်းက ကိုယ်လုံးသေးပြီး ညက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘူတာရုံကို ရောက် ခဲ့တယ်။”

“သူ့ဇနီးအကြောင်း ပြောပါဦး” တပ်ပန်စ်က ပြောသည်။
“သူမ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

“ဒါ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ မစွက်စွလီဟာ ကိုယ်လုံး သေးပြီး အရပ်နိမ့်တယ်။ ပြီးတော့ မစွတာဟော်လဘီဟာ မစွက်စွ လီကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူမ အဝေးကိုရောက်နေတာလဲ သေချာတယ်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိတယ်။ ပေါ်ကျူပိုင်း အာမခံကုမ္ပဏီ ကို ဖျက်သိမ်းနေပြီ။ ငွေစာရင်းတွေ သိပ်ကွာခြားနေတယ်။ ကပ္ပတိန် စွလီက ဒေါရစ္စကို ‘ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး’လို့ ပြောတာဟာ ဒီအကြောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ သူဟာ နှစ်အတော်ကြာကတည်းက ငွေတွေကို လှည့်ထုတ်ပြီး သုံးစွဲနေခဲ့လိမ့်မယ်။ မစွတာဟော်လဘီနဲ့ သူ့သားဟာ သိပ်မရဘူး။ သူတို့မဲ့သွားပြီ”

“အမှုကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ကပ္ပတိန်စွလီရဲ့ မမှန်ကန် တဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ပေါ်တော့မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံတာဟာ သဘာဝကျတဲ့ ဖြေရှင်းနည်းပဲ။ ဒါဝေမယ့် ဝက်ရာက ဒီတွေးဆချက်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကို ဆန့်ကျင်နေတယ်။ သူ့ကိုသတ်တာ ဘယ်သူလဲ။ ဒေါရစ္စအိဗန်း လား။ အညှီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးလား”

တွမ်မိက စကားရပ်ပြီး ကော်ဖီနှင့်ကိတ်မုန့်ကို စားနေလေ ငါ။

ထို့နောက် တွမ်မိက သတင်းစာမှဖြတ်ယူထားသော မစွတာ ဟော်လဘီနှင့် သူ့သား မစွက်စွလီနှင့် ဒေါရစ္စအိဗန်းတို့၏ ဓာတ်ပုံ များကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြန်၏။

တပ်ပန့်စ်က ဒေါရစ္စအိဗန်း၏ဓာတ်ပုံကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူတစ်ယောက်ကို ဆံညှပ် နဲ့မသတ်နိုင်ဘူး”

“သေချာလှချည်လား။ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“သူမ ဆံပင်ဟာ တိုတိုလေးပဲ။ အမျိုးသမီးနှစ်ဆယ်မှာ တစ် ယောက်ပဲ ဒီခေတ်မှာ ဆံညှပ်သုံးကြတယ်။ ဆံပင်ရှည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆံပင်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တိုတိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆံညှပ်မလိုတော့ဘူး။ ဦးထုပ်တွေဟာ အံ့ကိုက်ပဲ”

“သူမဟာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆံညှပ်ယူလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အို ဘာကြောင့် ဆံညှပ်ကို တကူးတကယူလာမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် ဝတ်စုံနက်ဝတ်လာတဲ့အမျိုးသမီး သတ်တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သူမဟာ အရပ်မရှည်ပါစေနဲ့။ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဇနီးသည်သတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမှုဖြစ်ချိန်မှာ ခရီးထွက်နေတဲ့ဇနီးတွေကို ကျွန်မ အမြဲသံသယရှိတယ်။ သူမဟာ မိန်းကလေးနဲ့ သူ့ယောက်ျား တွဲနေတာကို မြင်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် သူမ ယောက်ျားကို ဆံညှပ်နဲ့ထိုးတာဟာ သဘာဝကျတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်လည်း သတိထားမှဖြစ်မယ်” တွမ်မိကပြောသည်။

တပ်ပန်စ်က သူ့ကို အရေးမလုပ်ဘဲ အတွေးနက်နေ၏။ ထို့နောက် သူမက မေးသည်။

“စစ္စလီဇနီးမောင်နှံဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ။ လူတွေက သူတို့ကို ဘယ်လိုဝေဖန်ကြသလဲ”

“ကိုယ်စုံစမ်းလို့ သိသမျှတော့ သူတို့ဟာ အလွန်လူသိများကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးကိစ္စဟာ ထူးဆန်းနေတယ်။ စစ္စလီကို လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်။ သူဟာ စစ်သားဟောင်းဖြစ်တယ်။ ငွေအသင့်အတင့်စုစိတဲ့အခါ အငြိမ်းစားယူပြီး အာမခံလုပ်ငန်းကို လုပ်တယ်။ လူလိမ်လူကောက်ဖြစ်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းပါတယ်”

“သူ မဟုတ်နိုင်ရင် ကျန်တဲ့လူနှစ်ယောက်က ငွေတွေကို အလွဲသုံးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟော်လဘီ သားအဖလား။ သူတို့ ချွတ်ခြံကျပါပြီလို့ ပြော

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တာပဲ”

“အို ဒါက သူတို့ပြောတာပါ။ သူတို့ဟာ ငွေတွေကိုထုတ်ပြီး အခြားဘက်မှာ ဒီပြင်နာမည်နဲ့ အပ်ထားနိုင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အချိန်အတော်ကြာကတည်းက စစ္စလီမသိအောင် ငွေတွေကို အလွဲသုံးထားလိမ့်မယ်။ နောက် ငွေတွေဆုံးရှုံးသွားတယ်။ ဒါဆိုရင် စစ္စလီ ယခုလို သေသွားတာဟာ သူတို့အတွက် ဝမ်းသာစရာဖြစ်လိမ့်မယ်”

တွမ်မိသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဟော်လဘီကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို လက်ချောင်းဖြင့်ထောက်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“ဒါဆို မင်းဟာ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေကို မိတ်ဆွေလဲဖြစ်၊ အလုပ်ပါတနာလဲဖြစ်တဲ့လူကို သတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲနေတာပဲ။ ဟော်လဘီဟာ မစွတာဘားနပ်နဲ့ လက်ကီးတို့ ရှေ့မှာပဲ စစ္စလီနဲ့ လူချင်းခွဲသွားတဲ့အချက်ကို မင်း မေ့နေတယ်။ ပြီးတော့ ဆံညှပ်ကိစ္စလဲရှိသေးတယ်”

“ဆံညှပ်ကြောင့် ဒီလူသတ်မှုကို မိန်းမတစ်ယောက် ကျွေးလွန်တယ်လို့ ရှင်ထင်နေတယ်” တပ်ပန်စ်က စိတ်မရှည်ဘဲ ပြောသည်။

“ဒါ သဘာဝကျပါတယ်။ မင်း လက်မခံဘူးလား”

“လက်မခံဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ မိုက်မဲပြီး ရှေးဆန်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဆံညှပ်တွေ ကလစ်တွေကို မိန်းမတွေရဲ့လက်နက်လို့ အမြဲယူဆထားကြတယ်။ ဒါဟာ ရှေးခေတ်က ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ။ ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကစပြီး ဆံညှပ်နဲ့ကလစ်ကို မသုံးတော့ဘူး”

“ဒါဆို မင်း အထင်ကိုပြောပြလေ”

“စစ္စလီကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က သတ်တာပါ။ ကလစ်က မိန်းမသတ်တာလို့ထင်အောင် လုပ်တာ”

တွမ်မိက အတွေးနက်နေ၏။ တပ်ပန်စ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဂေါက်ရိုက်သမားတစ်ယောက်ဟာ အကြောင်းမရှိပဲ ဂေါက်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကွင်းကထွက်သွားဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းတယ်။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိလို့ စစ္စလီဟာ ဂေါက်ရိုက်နေရာက ထွက်သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သတ္တမကျင်းကစပြီး သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဂေါက် ရိုက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘားနပ်နဲ့ လက်ကီတို့ပြောတယ်။ သူတို့ဟာ ကပ္ပတိန် စစ္စလီရဲ့နောက်က လိုက်ကစားနေတာကို ရှင် မမှတ်မိဘူးလား”

“အဲဒါ စစ္စလီနဲ့ အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး တွေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းပါ။ စစ္စလီနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး စကားပြောနေ တာကို သူတို့မြင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အနည်းဆုံး...”

“တွမ်မိက စကားရပ်သွားသဖြင့် တပ်ပန့်စ်က မော့ကြည့်လိုက် ခဲ့။ သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။ တွမ်မိသည် လက်တွင်ကိုင်ထားသော ကြိုးကိုစိုက်ကြည့်၏။ သူ့အမူအရာမှာ ထူးခြားနေ၏။

“နေဦး တပ်ပန့်စ် ကိုယ် ဆန်းနင်းဒေးလ်ကိုသွားပြီး နံပါတ် ခြောက်ကျင်းကို ကစားနေတယ်။ စစ္စလီနဲ့ အဖိုးကြီးဟော်လဘီ တို့က ကိုယ်ရေကပါ။ အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာပြီ။ ဒါပေ မယ် ကပ္ပတိန်စစ္စလီရဲ့ အပြာရောင် ဂေါက်ရိုက်ကုတ်အင်္ကျီကိုတော့ မြင်ရတုံးပဲ။ ကိုယ်ဘယ်ဘက်က လူသွားလမ်းပေါ်မှာ မိန်းမတစ် ယောက် လျှောက်လာနေတယ်။ သူမဟာ ညာဘက်မှာရှိတဲ့ အမျိုး သမီး ဂေါက်ကွင်းကဖြတ်မလာဘူး။ အဲဒီကလာရင် ကိုယ်မြင်ရမယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီး လမ်းပေါ်ကလျှောက်လာတာကို အရင်က ကိုယ် မမြင်ရဘူး။ ပစ္စမကျင်းမှာတုန်းက သူမကို ကိုယ်မြင်ရမှာပေါ့”

ထို့နောက် စကားရပ်လိုက်၏။

“အဲဒီဂေါက်ကွင်း အနေအထားကို ကိုယ်ကောင်းကောင်းသိ တယ်။ အမှတ်ခြောက်ကျင်းရဲ့နောက်မှာ တဲကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကစားသမားတွေ ခဏအနားယူတဲ့နေရာပါ။ အဲဒီမှာ အဝတ်အစား ပြောင်းလဲဝတ်နိုင်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ အညို ရောင်ဂါဝန်ရှည်နဲ့ ဘေးမှာ အမွှားတွေချထားသော သက္ကလပ်ဦးထုပ် ဆောင်းပြီး မိန်းမတစ်ယောက်အသွင် ဖန်းတီးလို့ရတယ်။ ဒီလိုပဲ စကတ် နဲ့ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ယောက်ျားအသွင်ပြန်လုပ်လို့ ရတယ်”

“ဒီလို အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ အချိန်လိုအပ်လိမ့်မယ်”

“အမျိုးသမီးကနေပြီး ယောက်ျားအသွင်ကို တစ်မိနစ်ခွဲနဲ့ ပြောင်းဝတ်လို့ရတယ်။ ယောက်ျားက မိန်းမအသွင်ပြောင်းအောင်လုပ် ဖို့ နည်းနည်းပိုကြာမယ်။ ဂါဝန်နဲ့ နံဘေးမှာအမွှားချထားသော ဦးထုပ် ကို ကြိုတင်ရှာထားရမယ်”

“အဝတ်အစားတွေက အရေးမကြီးဘူး။ အချိန်ကို ကိုယ်တွက် ကြည့်နေတာပါ။ ကိုယ် အခု အမှတ်ခြောက်ကျင်းမှာ ကစားနေတယ်။ အညိုရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးက အမှတ်(၇)ကျင်းကိုရောက်နေပြီ ကျင်းနားကဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ရပ်စောင့်နေတယ်။ အပြာရောင် ကုတ်ဝတ်ထားတဲ့ စစ္စလီက သူမဆီကိုလျှောက်သွားတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက် တစ်မိနစ်လောက် အတူရပ်နေကြတယ်။ အဲဒီနောက် လမ်း အတိုင်းဆက်လျှောက်ပြီး သစ်ပင်အကွယ်မှာ ပျောက်သွားတယ်။ ဟော် လဘီက ကျင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ် အချိန်ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က ကွင်းကိုဖြတ် ပြီး လျှောက်လာတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီအပြာနဲ့လူ ပြန်ရောက်လာပြီး ဆက် ကစားတယ်။ သူ ကစားပုံကို လုံးဝစနစ်မကျဘူး။ အမှောင်ထု ပိုသိပ် သည်းလာပြီး ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်ပါတနာတို့ ဆက်ကစားကြတယ်။ ကိုယ်တို့ ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်ကစားနေတယ်။ စစ္စလီဟာ ဂေါက်သီးကို ဘေးရိုက် လိုက်၊ ဘားပေါ်ထောင်ရိုက်လိုက် လုပ်နေတယ်။ အမှတ်(၈)ကျင်း ရောက်ချိန်မှာ သူ ကွင်းထဲကထွက်သွားတယ်။ သူ ဘာကြောင့် ထူး ခြားနေရတာလဲ”

“အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတာဟာ အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလို့ထင်သလား”

“သူတို့ရပ်တဲ့နေရာနဲ့ နောက်က ကစားနေတဲ့လူတွေ အကြား မှာ ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီခြံတွေအကြားမှာ လူအလောင်းကို ဝှက်ထားရင် မိုးလင်းချိန်အထိ ဘယ်သူမှမမြင်ဘူး”

“အော်သံကို တစ်ယောက်ယောက်ကြားမှာပေါ့”

“ဆရာဝန်တွေက ချက်ချင်းသေသွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ စစ်အတွင်းက အသတ်ခံရတဲ့လူတွေကို မြင်ဖူးတယ်။ ဘယ်တော့မှ မအော်ကြဘူး။ တစ်ချက်ပြီးပြီး သေသွားကြတာပဲ။ စစ္စလီဟာ သတ္တမကျင်းကိုသွားတယ်။ အမျိုးသမီးက ရှေ့တိုးလာပြီး သူနဲ့စကားပြောတယ်။ သူဟာ အမျိုးသမီးကို သိလိမ့်မယ်။ မျက်နှာစွပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာကို သိနိုင်တယ်။ အမျိုးသမီးနဲ့ အတူလိုက်သွားပြီး မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတာကတော့ ထူးဆန်းတဲ့အချက်ပဲ။ အတူလမ်းလျှောက်သွားရင်း ဦးထုပ်မှာထိုးတဲ့ ဆံညှပ်နဲ့အထိုးခံရပြီး ချက်ချင်းသေသွားတာပဲ။ အခြားလူတစ်ယောက်က သူ့အလောင်းကို ခြံထဲဆွဲယူခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်တယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်နဲ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်တယ်။ စစ္စလီရဲ့ အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ကျင်းရှိရာကို ပြန်သွားတယ်။ ဒီကိစ္စအားလုံးဟာ သုံးမိနစ်အတွင်း ပြီးနိုင်တယ်။ ဒီပြင်လူတွေဟာ အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီကလွဲပြီး သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာမမြင်ကြဘူး။ သူတို့ဟာ စစ္စလီ ဟုတ်မဟုတ်ကို သံသယမဖြစ်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ စစ္စလီလို ဂေါက်မရိုက်တတ်ဘူး။ သူဟာ ထူးခြားနေတယ်လို့ အားလုံးကပြောတယ်”

“နေပါဦး...”

“နံပါတ်နှစ်အချက် မိန်းကလေးကို အဲဒီနေရာကို ခေါ်လာချိန်ကလည်း သူ့အမူအရာဟာ ထူးခြားနေတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ဒေါ

ရစ္စအိဗန်းနဲ့တွေ့ပြီး ဆန်းနင်းဒေးလ်ကိုလာဖို့ ဖိတ်တဲ့သူဟာ စစ္စလီမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ စစ္စလီလိုပြောတဲ့ အခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အမှုဖြစ်ပြီး တစ်ဆယ့်ငါးရက်အထိ ဒေါရစ္စအိဗန်းဟာ အဖမ်းမခံခဲ့ရဘူးဆိုတာကို သတိရပါ။ သူမဟာ အလောင်းကို မမြင်ခဲ့ရဘူး။ အလောင်းကိုမြင်ရင် အဲဒီလူဟာ သူမကို ဂေါက်ကွင်းခေါ်သွားပြီး သေကြောင်းကြံဖို့ပြောတဲ့လူ ဟုတ် မဟုတ်ကို ဇေဝဇေဝဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ စံနစ်တကျ အကွက်ချပြီးလုပ်တဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ စစ္စလီရဲ့အိမ်မှာ လူမရှိတဲ့အချိန်မှာ မိန်းကလေးကို ဖိတ်ကြားခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်လို့ယူဆအောင် ဦးထုပ်ထိုးတဲ့ဆံညှပ်ကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ လူသတ်သမားဟာ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ပြီး ဘန်ဂလိုထဲခေါ်သွားတယ်။ ညစာကျွေးတယ်။ ဂေါက်ကွင်းကိုခေါ်သွားတယ်။ အမှုဖြစ်တဲ့နေရာကို ရောက်တဲ့အခါမှာ သေနတ်ထုတ်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့အသက်ကို ခြိမ်းခြောက်တယ်။ မိန်းကလေး ထွက်ပြေးသွားတဲ့နောက် အလောင်းကို ခြံထဲကဆွဲယူပြီး ကျင်းနားမှာ ချထားခဲ့တယ်။ သေနတ်ကိုလည်း ခြံထဲပစ်ထားခဲ့တယ်။ နောက် ဂါဝန်နဲ့ဦးထုပ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထုတ်ပြီး ခြောက်မိုင်၊ ခုနစ်မိုင်ဝေးတဲ့ လန်ဒန်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်တွေးဆချက်တွေပဲဖြစ်တယ်”

“ခဏနေပါဦး” တပ်ပန့်စ်ကပြောသည်။ “ရှင် ဟော်လဘီ အကြောင်းကို ရှင်းမပြသေးဘူး”

“ဟော်လဘီလား”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်က လူတွေဟာ စစ္စလီဟုတ်မဟုတ်ကို မသိနိုင်ကြောင်း ကျွန်မလက်ခံပါတယ်။ သူဟာ ကုတ်အင်္ကျီအပြာဝတ်ထားတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ခဲ့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

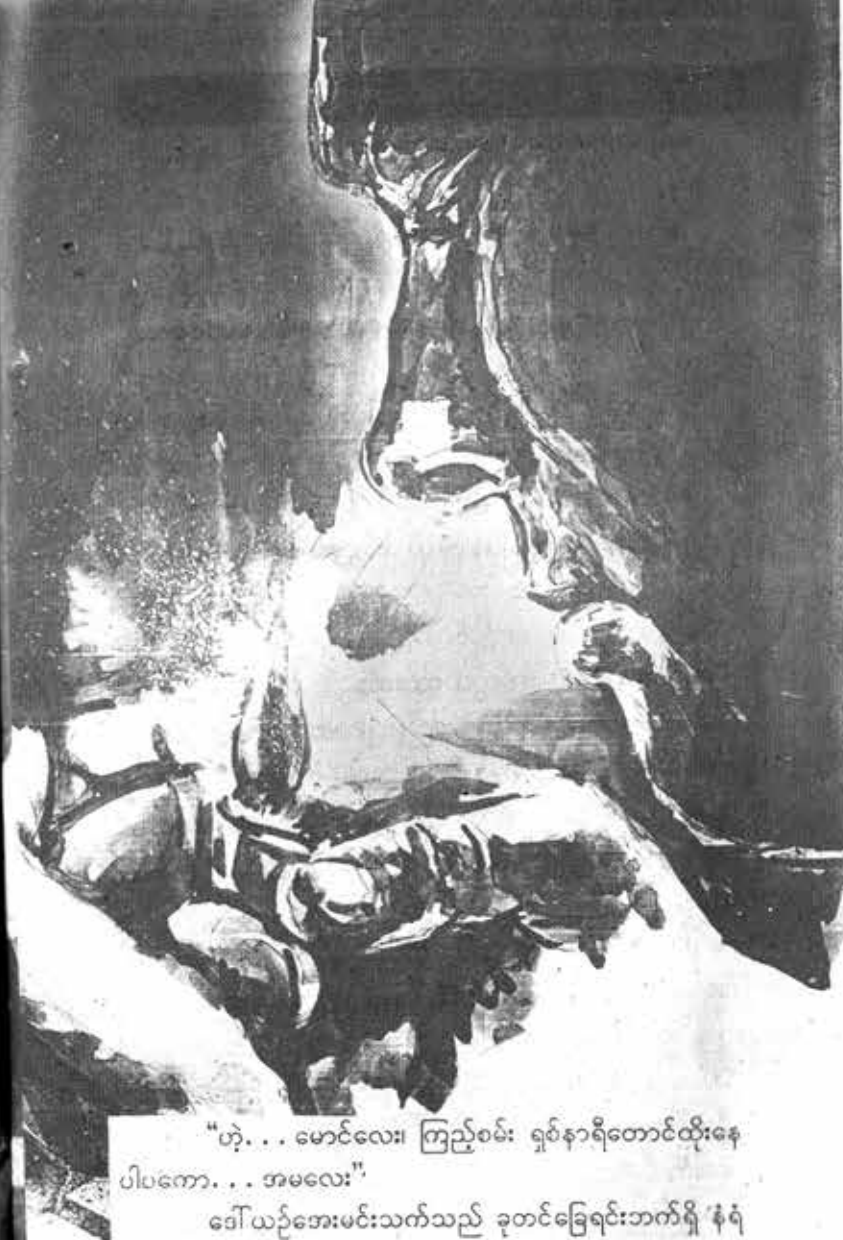
“အဲဒါ အဓိကအချက်ပဲ။ ဟော်လဘီဟာ အားလုံးကိုသိတယ်။ ဟော်လဘီနဲ့ သူ့သားဟာ ငွေတွေကိုအလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ရုပ်ရှင်

စုံထောက်စိန်မမ

၂၀၀၈

အဆိပ်ဆင့်ရင်ခွင်

“ဟဲ့... မောင်လေး၊ ကြည့်စမ်း၊ ရှစ်နာရီတောင်ထိုးနေ ပါပကော... အမလေး!”
ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်သည် ခုတင်ခြေရင်းဘက်ရှိ ‘နံရံ’ ပေါ်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်မိသည်။
ထို့နောက် အထိတ်တလန့်အော်ကာ လူးလဲထသည်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်က မောင်မောင်ကို တွန်းထိုးလိုက်သည်။

“အို... မမကလဲဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ... တကယ်မှပဲ”

“ဟဲ့... ဟိုမှာ ရှစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ၊ မောင်လေး မမြင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမြင်ဘူး၊ အချစ်ဟာ မျက်စိမရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်... ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်ဘူးဗျ”

“တော်တော်ဆိုးနော်... ငဆိုးလေး၊ ဒီနေ့ မင်းအစ်ကိုကြီးက ညရှစ်နာရီအရောက်ပြန်ခဲ့မယ် ပြောထားတယ် မဟုတ်လားကွဲ့”

“ပြောတော့ကောဘာဖြစ်လဲ”

မောင်မောင်က ဖက်တွယ်ထားဆဲ။

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်၏အမည်မှာ မူလက “ဒေါ်ယဉ်အေး” မျှသာဖြစ်သည်။ ဒေါ်ယဉ်အေး ဦးမင်းသက်နှင့်လက်ထပ်ပြီးမှ ဦးမင်းသက်ကို ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုကာ မိမိမူလနာမည်၏နောက်တွင် ခင်ပွန်း၏နာမည်ကိုထည့်ကာ “ဒေါ်အေးမင်းသက်” ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်း၊ အပေါင်းအသင်းများက “ဒေါ်” တပ်ခေါ်နေရသော်လည်း အသက်ကတော့ ကြီးလှသည်မဟုတ်သေး။

အသက်သုံးဆယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ဦးမင်းသက်ကမူ အသက်(၅၃)နှစ်ကျော်ရှာပြီ။

ဂေါက်သီးရိုက်အားကစားသည်ဆိုသော်လည်း ဂေါက်သီးရိုက်သည်ကနည်းနည်း၊ ဝိုင်းဖွဲ့အရက်သောက်သည်က များများ။ တောင်ကြီးဂေါက်ကွင်း၌ အလောင်းအစားလုပ်၍ ရိုက်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကစားကြသည်။ ရုံးလျှင်လည်း သောက်ပွဲ၊ နိုင်လျှင်လည်း သောက်ပွဲ သောက်ပွဲကသာ များသည်။

ထို့အပြင် ငွေကြေးတိုးပွားသည်ထက်တိုးပွားအောင် စီးပွားရေးဘက်လိုက်ရသည့်အချိန်က တော်တော်များသည်။

ဉာဏ်သုံးရသည်။ စကားအရာဖြင့်လှည့်စားရသည်။ ဖြားယောင်းရသည်။ ကလိမ်ကျတန် ကျရသည်။ ကျားကစားသကဲ့သို့ တစ်ကောင်ကျွေးပြီး နှစ်ကောင်ပြန်စားရအောင်လည်း ကြံရဖန်ရသည်။

ဉာဏ်တော်တော်ကစားရသည်။

အချိန်တော်တော်များများသည် အပြင်ဘက်၌သာကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။

အသက်(၂၃)နှစ်ခန့်ငယ်သောမယားကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်လှသော်လည်း စီးပွားရေးလောဘကြောင့် မယားနားသိပ်မကပ်နိုင်ရှာ။

သည့်အတွက် မယားချောလေး စိတ်ကျေနပ်အောင် အဖိုးတန်လက်ဝတ်လက်ရတနာ အများအပြားဝယ်ဆင်ကာ ချောမော့ထားရသည်။

ဦးမင်းသက်၏ဂေါက်သီးကစားဖော်တစ်ဦးမှာ ဦးစိုင်းစံရွှေဖြစ်သည်။ သနပ်ဖက်ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ရွှေညောင်-ရပ်စောက်လမ်းပေါ်ရှိ တောင်နီကျေးရွာ တစ်ဝိုက်မှ သနပ်ဖက်များကို ဦးမင်းသက်နှင့်ဦးစိုင်းစံရွှေတို့က အားလုံးနီးပါးချုပ်၍ သိမ်းကြသည်။ စီးပွားဘက်ဖြစ်၏။

ဦးစိုင်းစံရွှေမှာ ရွှေညောင်တွင် နေသည်။

သည်နေ့ မတ်လ(၁၀)ရက်နေ့သည် ဦးစိုင်းစံရွှေ၏မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ မွေးနေ့ပါတီလုပ်မည်။ ဦးမင်းသက် မပျက်မကွက် လာရောက်ရန် ဦးစိုင်းစံရွှေက ကြို၍ဖိတ်ထားခဲ့သည်။

မြင်တွင်းစုံမှခင်း

ထို့ကြောင့် ဦးမင်းသက်က စီးပွားဖက်၊ ဂေါက်သီးကစားဖက် ဦးစိုင်းစံရွှေ၏မွေးနေ့ပါတီသို့ မဖြစ်မနေသွားရမည်ဟု မယားချော ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ကို ပြောထားခဲ့သည်။

ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ဦးမင်းသက်သည် စုပါရုံကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ရွှေညောင်သို့ဆင်းသွားခဲ့သည်။

သွားခါနီးတွင် ဦးမင်းသက်က ဇနီးဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်၏ပါးကို ကြုံကြုံမွှေးရင်း မောင်မောင်ရွှေ့၍ပင်...

“အစ်ကိုကြီး ညရှစ်နာရီအရောက်ပြန်ခဲ့မယ်နော်”ဟု ပြောသွားခဲ့သည်ကို ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ကြားယောင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ခြေရင်းနံရံပေါ်ရှိ လက်တံများက ရှစ်နာရီသို့ညွှန်ပြနေသည်ကို သွားတွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ညရှစ်နာရီဟုတ်လား... ဟား ဟား ဟား”

မောင်မောင်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သဖြင့်...

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက် ကြောက်သွားသည်။

“ဟဲ့... ငဆိုးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး ညရှစ်နာရီလို့ပြောသွားတာ မောင်လေးရွှေ့မှာ၊ မောင်လေးကြားရဲ့သားနဲ့... ဒါ ရယ်စရာလား”

“ရယ်စရာဖြစ်နေလို့ ရယ်တာပေါ့ မမရဲ့”

“ရှစ်နာရီဆိုတာ ရယ်စရာလားကွဲ့”

“ရယ်စရာပေါ့မမ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာဟာ ရှစ်နာရီနဲ့ပတ်သက်စရာအကြောင်းကိုမရှိလို့ပဲ မမရဲ့... ဟား ဟား ဟား”

“ပတ်သက်စရာမရှိလို့ ဟုတ်လားမောင်လေး အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီလား မမရယ်... မမပဲ ဟိုနေ့က မောင်လေးကိုပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မမက သိပ်မေ့တတ်တာပဲ”

မြင်တွင်းစုံမှခင်း

“ဘာကိုလဲ... ပြောခဲ့တာတော့ အများကြီးပဲလေ။ ဘာ အကြောင်းဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့”

“သိပ်ခက်တဲ့မမပဲ... အသက်လောက်အရေးကြီးတဲ့ စကားကို မေ့ပစ်ရန်ကောမမရယ်။ မောင်လေးနဲ့မမ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ကြီး ဘဝအရသာခံစားနိုင်အောင် ဆရာကို ရှင်းပစ်လိုက်လို့ မမပြောခဲ့တာလေ”

“အဲဒီစကားနဲ့ အခုရှစ်နာရီနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ပါပြီကောဗျာ... ဆရာ တောင်ကြီးက ရွှေညောင်ကိုအဆင်းမှာ ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး ချောက်ထဲထိုးကျ သဘာဝကျကျကိစ္စချောအောင် မောင်လေး ဘရိတ်ဆီတွေဖောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်... ခုရှစ်နာရီကျော်တာတောင် ဆရာပြန်မရောက်သေးတာထောက်ရင် အဆင်းမှာ ဘရိတ်ပေါက်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ် မမရဲ့... ဟဲ ဟဲ”

မောင်မောင်က သူ့လုပ်ဆောင်ချက်ကို အားရကျေနပ်သဖြင့် အောင်ပွဲခံရယ်မောနေစဉ်မှာပင်...

“ချောက်ထဲကျ ကိစ္စချောသွားလို့မဟုတ်ဘူးဟေ့... စိုင်းစံရွှေကားငှားပြီးအပြန်မှာ ဓာတ်ဆီကုန်သွားလို့ ဓာတ်ဆီချေးထည့်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာကွ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အခန်းဝမှ ကျယ်လောင်သော ဦးမင်းသက်၏အသံကြောင့် ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်နှင့် မောင်မောင်တို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။

“ငါက အစကတော့ ငါကား ဈေးအလွန်မှာ ဘရိတ်ပေါက်သွားတာ မိုးမိုးသားသားပဲမှတ်ပြီး ကားကိုဂီယာနဲ့အရှိန်လျှော့ရပ်၊ အပ်နေကျဝပ်ရှော့ဆရာဝင်ပြော၊ သူ့ကားနဲ့ဆွဲပြင်ခိုင်းထားပြီး ကြုံရာကားနဲ့ စိုင်းစံရွှေဆီလိုက်သွားခဲ့တာ... ဟား ဟား ဟား။ အခုမှပဲ မင်းတို့အကြံ ငါ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရလို့ ယုံရတော့

တယ်။ ကဲ... သေပေတော့ ခွေးမနဲ့ခွေးကောင်”
မောင်မောင်ကို တအားကြိုးထိုးလိုက်သည်။
“ဒုတ်”
“ခွပ်”
“အား”
အခန်းထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။
“အား”ဟူသောအသံနက်ကြီးနှင့်အော်လိုက်သံက အခန်း
ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။
ယင်းအော်သံကြီးမှာ...

စုံထောက်စိန်မမသည် လူပျောက်တိုင်ကြားမှုတစ်မှု
ကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။
မတ်လ(၁၂)ရက်နေ့က တောလိုက်သွားသော ဖြူပတ်
လမ်းမှ သနပ်ဖက်ကုန်သည် ဦးမင်းသက် ငါးရက်မျှကြာသည်တိုင်
ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် ဦးမင်းသက်၏ဇနီး ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်
လာရောက်တိုင်ကြားသော လူပျောက်မှုဖြစ်သည်။
“ဦးမင်းသက် ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ ဒေါ်ယဉ်အေးက
ထင်ရတာပါလဲ”

စိန်မမက ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ကို မေးသည်။
“ကျွန်မနာမည်အပြည့်အစုံက ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်
ပါရှင်... အစ်ကိုကြီးကိုချစ်မြတ်နိုးတဲ့အနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးနာမည်
ပါအောင် သတင်းစာထဲထည့်ပြီး တရားဝင်နာမည်ပြောင်းထား
တာမို့... ကျွန်မနာမည်အပြည့်အစုံပဲဒေါ်ပါ ဆရာမ”
“ဪ... ဪ... ဆောရီးပါရှင်၊ ဆောရီးနော်။
ဒေါ်ယဉ်အေး... အဲ... ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်... ကျွန်မ
မေးထားတဲ့ ထင်မြင်ချက်လေးလဲ ပြောပြပါဦးရှင်”

စိန်မမသည် အောင့်သက်သက်ခံစားလိုက်ရသော်လည်း
အပြုံးမပျက် တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ဪ... သူ့ယောက်ျား သူ့တော်တော်ချစ်ရှာတာပဲ။
တော်တော် ဝရုစိုက်ပုံပဲ” ဟု စိတ်ထဲ ကြိတ်မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။
“ဒီလိုပါဆရာမ... ခါတိုင်း အစ်ကိုကြီး တောလိုက်ထွက်
သွားရင် တစ်ညအိပ် နှစ်ရက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ အများ
ဆုံးကြာလှ နှစ်ညအိပ် သုံးရက်ပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ညအိပ်
ကျော်လာလို့ ပြန်လာနိုးနိုးစောင့်တာ... ခု ငါးညတောင်ရှိသွား
ပြီ... ဆရာမရဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မသိပ်စိုးရိမ်လို့ ဆရာမတို့ဆီ
လာအကူအညီတောင်းရတာပါ”

မိန်းမ မည်မျှပင်သောကရောက်နေသည်ကို ရုပ်ကြည့်ရုံ
မျှဖြင့် စိန်မမ အကဲခတ်မိသည်။

ယောက်ျားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အိပ်မပျော် စား
မဝင်ဖြစ်ကာ ချောင်ကျနေသော ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မျက်နှာ
က သက်သေပြနေသည်။

ယခုပင်ပြောရင်းနှင့် အသံတိမ်ဝင်ကာ၊ အသံတုန်တုန်
မျက်ရည်လည်လည်ဖြင့် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ဥလျှံကျမလာစေ
ရန် မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်နေသည်ကို စိန်မမမြင်သည်။

မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့်
နှစ်သိမ့်မိသည်။

“ဒါလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်။
ဦးမင်းသက်ဟာ တောကောင်ကိုလိုက်ရင်း ခရီးလွန်သွားလို့ အချိန်မီ
အိမ်ပြန်မရောက် အကြောင်းမကြားနိုင်တာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
နိုင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီးက ဒီလောက်ကြာကြာ ကျွန်မကိုခွဲနေနိုင်တာ
ခွဲဖူးတာမဟုတ်ဘူး... ဆရာမရဲ့။ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်မြတ်နိုးတာ။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တောလိုက်တဲ့ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်လွန်းလို့သာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်ညအိပ် အများဆုံးနှစ်ညအိပ် ကျွန်မကိုခွဲသွားတာ ဟင်းဟင်း”

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မှာ ပြောရင်းက စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုပါလေတော့သည်။

စုံထောက်စိန်မမမှာ မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိဘဲရှိနေစဉ်...

“အစ်ကိုကြီး.. ဟင်းဟင်း.. အစ်ကိုကြီးတော့ မဟုတ်မှလွဲရော တောထဲမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြုံပြီနဲ့တူတာပဲ ဆရာမရယ်”

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက် ထင်သကဲ့သို့ပင် စိန်မမလည်း ထင်နေသည်။ တောနက်ထဲတွင် အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်လော။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

“တောနက်ထဲမှာဆိုတော့... ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့၊ သစ်နက်တို့ တောကောင်ကြီးတွေ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သလို၊ အစ်ကိုကြီးဝတ်စားသွားတဲ့ စိန်လက်စွပ်တို့၊ စိန်ကြယ်သီးတို့၊ ရွှေလက်ပတ်ကြိုးတွေကလဲ လူဆိုးသူခိုးတွေ မျက်စိကျစရာဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား... ဆရာမရဲ့”

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မှာ စိတ်ကိုပြန်လည်ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဖြစ်၍ မျက်နှာပေါ်မှမျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သိမ်းနေသည်။

“ဦးမင်းသက် တောလိုက်ထွက်တာ ဘယ်ဘက်လဲ... ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်”

“မဲနယ်တောင်ဘက်ပါ ဆရာမ၊ အဲဒီနေ့က တောစပ်အထိ မောင်မောင် ကားနဲ့ပို့ပေးခဲ့တာပဲ ဆရာမ”

“မောင်မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်မမောင်ဝမ်းကွဲပါ။ အခုလဲ သူပဲ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးတာ။ အစ်ကိုက သူပဲစိတ်ချတယ်ဆိုပြီး ကားမောင်းပေးဖို့ပါ သူ့ကို ခိုင်းထားတာ”

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

“ဒါဆို... သူ့ကို နည်းနည်းမေးကြည့်ဦးမှပဲ။ ကားနဲ့ ဘယ်နားအထိ ပို့ပေးရသလဲဆိုတာ။ ဆရာစိုးမိုး... ကိုမောင်မောင် ကို သွားခေါ်ပေးပါ... ကားပေါ်မှာတဲ့”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးစိုးမိုးက ကားပေါ်တွင်ထိုင်စောင့်နေသော ကိုမောင်မောင်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါဦး... ကိုမောင်မောင်၊ ဦးမင်းသက်နဲ့ပတ်သက် ပြီး သိသင့်တာလေးနည်းနည်းလောက် မေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မောင်မောင်က စိန်မမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“၁၂ ရက်နေ့က ဦးမင်းသက်ကို ဘယ်အထိလိုက်ပို့ပေး ခဲ့ရသလဲ... ကိုမောင်မောင်”

စိန်မမက စတင်မေးသည်။ ရဲတပ်ကြပ်ပေါက်ပေါက်က မှတ်တမ်းလိုက်သည်။

“တောင်ကြီးနဲ့ဟိုင်းကြား ခါတိုင်း မဲနယ်တောင်ကိုတက်တဲ့ နေရာပါပဲ”

“ပို့ပြီးတော့... ”

“ကျွန်တော် ကားယူပြန်ပါတယ်”

“ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုပါပဲ”

“ဦးမင်းသက်ကို အမြဲပဲ ကိုမောင်မောင် လိုက်ပို့ပေးရ သလား”

“တောလိုက်ထွက်တိုင်း ပို့ပေးရပါတယ်”

“အဲဒီသဘောမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး... ကိုမောင်မောင်။ တခြားအချိန်တွေကိုမေးတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပို့ပေးရတဲ့အခါတွေရှိသလို၊ ဆရာ

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားတာမျိုးလဲ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုအခါမျိုးမှာလဲ... ကိုမောင်မောင်”

“ဥပမာ... ၁၀ ရက်နေ့က ရွှေညောင်က ဦးစိုင်းစံရွှေ ရဲ့မွေးနေ့ပါတီသွားတဲ့ဟာမျိုး ဆရာကိုယ်တိုင်မောင်းပါတယ်။ အဲဒီ နေ့က ကားဘရိတ်မကောင်းဘူး။ အဆင်း စိတ်မချရဘူးမှာလိုက် လို့... ဆရာ ကားဆက်ယူမသွားဘဲ ပြင်နေကျဝပ်ရှော့ဆရာ ကိုရှည်ကြီးဆီ ကားအပ်ခဲ့ပြီး ကြုံရာကားနဲ့ဆင်းသွားပါတယ်”

“အပြန်ကျတော့... ”

“ဦးစိုင်းစံရွှေကား ငှားယူပြန်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်သူပြန်ပို့ပေးလဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ ပို့ပေးရတာပေါ့”

“ဘယ်နေ့ကလဲ... ”

“၁၂ ရက်နေ့ကပါ။ ဆရာ တောလိုက်ဖို့ အိမ်ကကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးစိုင်းစံရွှေကား ပြန်ပို့ပေး ရပါတယ်။ ဦးစိုင်းစံရွှေက မေးလို့တောင်... ဆရာ ဒီနေ့ပဲ တော လိုက်ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော်ကားလာပို့တာလို့ ပြောခဲ့ပါသေး တယ်”

“အခုလို ဦးမင်းသက် ရက်အများကြီးကျော်တဲ့တိုင်အောင် ပြန်ရောက်မလာတာကို ကိုမောင်မောင် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်မထင်ချင်ပါဘူး ဆရာမ။ ဒါပေမယ့်... ဆရာက အိမ်ကိုသိပ်ခင်တာ။ တစ်ည... အများဆုံးနှစ်ညပဲ။ အခုလို ရက်များနေပုံထောက်ရင်... တောထဲမှာ... ဖွ... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ... မဟုတ်ပါစေနဲ့။ မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း... တောကောင်ကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး အန္တရာယ်...”

“ဟဲ့... နင့်ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ မပြော စမ်းနဲ့”

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်က မောင်မောင်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်သဖြင့် မောင်မောင် ဆက်မပြောရဲတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။

“ကဲ... ဒီလောက်သိရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်လဲ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ နီးစပ်ရာမိတ်ဆွေတွေဆီလဲ စုံစမ်းပေါ့။ ကျွန်မတို့လဲ စုံစမ်းပေးပါမယ်။ ချက်ချင်းတော့ အဖြေမရနိုင်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ကို ကြိုတောင်းပန်ထားပါရစေနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... မဲနယ်တောင်တန်းကြီးဆိုတာ အကျယ်ကြီးပဲလေ။ ဦးမင်းသက် နယ်ကျော်ရောက်သွားရင်လဲ သတင်းရအောင်လို့ပါ။ သူ့ဓာတ်ပုံကိုလဲ ကျွန်မတို့ နယ်ချင်းဆက်မြို့နယ်တွေဆီ ပို့ပေးဖို့ ကျွန်မတို့လှုပ်ရှားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဦးမင်းသက် လူပျောက်တိုင်ကြားမှုအတွက် စိန်မမ အလုပ်များနေခဲ့ရသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။

ဦးမင်းသက် ဓာတ်ပုံများကို အရေအတွက်များများကူး၍ လက်လှမ်းမီသမျှမြို့နယ်များသို့ လူကြိုကားကြိုများဖြင့်ပို့၍ လှမ်းထောက်ရသည်။

ဦးမင်းသက် တောလိုက်သည်ဆိုသည့်နေရာမှစ၍ တောတက်သည်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာငယ်များ၊ အိမ်စုစုများကို လူလွှတ်၍လည်းကောင်း၊ စာပို့၍လည်းကောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းရသည်။

သတင်းမရ။

ကားဝပ်ရှော့ဆရာ ကိုရှည်ကြီးကိုလည်း သွားစုံစမ်းရသည်။ မောင်မောင်ပြောသည့်အတိုင်း ကားဘရိတ်ကို ဦးမင်းသက် ပြင်ခိုင်း၍ ပြင်ပေးခဲ့ရကြောင်း ဦးရှည်ကြီးပြောသည်။

မြင်ကွင်းစုံမှစဉ်း

ရွှေညောင်ရှိ ဦးစိုင်းစံရွှေထံသို့ စိန်မမ ဆက်လိုက်သွားသည်။

စိန်မမ ဦးစိုင်းစံရွှေထံမှ တောင်ကြီးပြန်ရောက်တော့ မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီကျော်ပြီ။

ထမင်းမစားရသေး။

ထမင်းထက် တာဝန်က ပိုအရေးကြီးသဖြင့် စိန်မမသည် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးစိုးမိုး၊ ထက်ခိုင်နှင့် ပေါက်ပေါက်တို့ကိုခေါ်၍ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်၏အိမ်သို့ ဆက်၍လိုက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်၏အိမ်မှာ ခြံဝင်းတစ်ခု၏အလယ်တွင်ရှိ၍ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးဖြစ်သည်။

တိုက်ဘေးတွင် ကားဂိုဒေါင်တစ်ခုရှိသည်။

စိန်မမတို့ ဆရာတပည့်လေးဦးသည် ခြံဝင်းတံခါးအနီးမှ နေ၍ အတွင်းသို့လေ့လာကြည့်နေစဉ် အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးအပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

သူနာမည်က ဒေါ်နန်းမူဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့ ဒီမှာဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဒေါ်နန်းမူက မလိုလားမနစ်မြို့သည့်မျက်နှာထားဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်မတို့က ရဲစုံထောက်တွေပါ”

“ရှင်တို့ ကံကောင်းတယ်... ယကွဲကြီးကို လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားလို့ပေါ့။ နို့မို့... ရှင်တို့ပြေးပေါက်မှားပြီ”

“ယကွဲကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

စိန်မမက မေးသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့အမဲလိုက်ခွေးကြီးလေ... ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိုမောင်မောင်ကို လာတွေ့တာပါ”

“ဪ... ကျွန်မတူလေးလား”

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဒေါ်နန်းမူပါ”

“ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

စိန်မမက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ဘယ်တော်ပါမလဲရှင်... ကျွန်မက ထမင်းချက်၊ အိမ်
သန့်ရှင်း၊ ကျွန်မတူက ဒရိုင်ဘာပဲဟာ။ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာ
လွန်းပါတယ်”

“အရင်တလောက ဒေါ်နန်းမူကို မမြင်မိပါလား”

စိန်မမက အစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ရွာပြန်ခိုင်းထားလို့ ခဏပြန်သွားတာပါ။ မနေ့
ကမှ ပြန်ရောက်တာ”

“ကိုမောင်မောင် သူ့အခန်းမှာရှိသလား”

“ရှိပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ သူ့ကိုသွားတွေ့မလို့... ဒေါ်နန်းမူ သူ့အခန်း
ကို လိုက်ပြပေးပါ”

ဒေါ်နန်းမူက အရှေ့မှဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

ကားဂိုဒေါင်ဘေးရှိ ခွေးလှောင်အိမ်အနီးတွင် မောင်မောင်
ကို တွေ့သည်။

မောင်မောင်က လှောင်အိမ်ထဲရှိ ဒိုဘာမင်တောလိုက်ခွေး
ကို စ၍ကစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

စိန်မမတို့ကိုမြင်သော်လည်း ကိုမောင်မောင်က ခွေးနှင့်
ကစားမပျက်။

“ကိုမောင်မောင်ကိုတွေ့ရတာ အတော်ပဲ။ မေးစရာလေး
တစ်ခုနှစ်ခုကျန်နေလို့”

စိန်မမက တွေ့တွေ့ချင်းပင် လိုရင်းကိုပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ခုနှစ်ခုမကပါဘူး... အများကြီးမေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကျွန်တော်တို့နည်း ကျွန်တော်တို့အဆက်အသွယ်နဲ့ ဆရာကို လိုက်စုံစမ်းနေတာပါ။ ကျွန်တော်တောင် တောတက်တဲ့လမ်းတလျှောက်ကရွာတွေဆီ ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ကဲ... ဆရာမ၊ ဘာမေးမလို့လဲ... မေးပါ”

“ဒီမှာဘယ်ကောင်းမလဲ... ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ကိုမောင်မောင် အခန်းသွားမယ်လေ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော့်အခန်းမှာက ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ကုတင်ပဲ ရှိတာနော်။ အားနာစရာဖြစ်နေမလားလို့”

“ရပါတယ် ကိုမောင်မောင်”

မောင်မောင်အခန်းမှာ ကျယ်ပြန့်သောကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် ကားနှင့်ယှဉ်ရပ်ဘေးတွင် အခန်းဖွဲ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

“တောင်ကြီးကနေ ညောင်ရွှေကိုအဆင်းမှာ ကားဘိုရိတ်မကောင်းရင် ကားချောက်ထဲထိုးကျကြေမှုသွားနိုင်သလား... ကိုမောင်မောင်”

မောင်မောင်အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် စိန်မမက အခန်းတစ်ခုလုံး မျက်စိကစားကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကားလဲကြေမှုသွားမယ်၊ လူလဲ အသေဆိုးနဲ့သေမှာပဲ။ ဒါကြောင့်... ကားဘိုရိတ်ချို့ယွင်းနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ဆရာကို သတိပေးနိုင်ခဲ့လို့... ဆရာ အချိန်မီ ကားကို ဝပ်ရှော့ဆရာကိုရှည်ကြီးဆီ အပ်ခဲ့တာပေါ့ ဆရာမ”

ကိုမောင်မောင်က လေအေးနှင့်ပင်ဖြေသည်။

“ကိုမောင်မောင်က ဘာဖြစ်လို့ သတိပေးခဲ့ရတာလဲဟင်”

စိန်မမက ကုတင်ခေါင်းရင်းရှိ ရက်စွဲဂဏန်းများကို အကွက်ကြီးကြီးနှင့်ရိုက်ထားသော ပြက္ခဒိန်မှ ဘောပင်အနီနှင့်

ဝိုင်းထားသောရက်စွဲကို စိုက်ကြည့်ရင်းက မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆရာမရယ်၊ ဦးမင်းသက်ဟာ ကျွန်တော့်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲယောက်ျား၊ ကျွန်တော့်ယောက်ဖပဲ ဆရာမရယ်... ကျွန်တော်သတိမပေးလို့ ဘယ်သူ့သတိပေးမလဲ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ရှင်... ကဲ... ဒါပါပဲ၊ ကျွန်မကို ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ဆီပို့ပေးပါ ကိုမောင်မောင်”

“ဒေါ်နန်းမူ ဒေါ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် အစ်မနဲ့ သိပ်မျက်နှာကြော မတဲ့လို့ပါ”

“မောင်နှမတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ကိုမောင်မောင်”

“အလကားပါ ဆရာမရယ်... ကိုယ့်ယောက်ျားချစ်တာ မချစ်ရဘူးမပြောပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ... အစ်မကတော့ လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်။ သူ့ယောက်ျားမတွေ့သေးတာ ကျွန်တော့်ကို လာမဲနေတယ်။ ကျွန်တော်ညံ့လို့၊ ကျွန်တော်ရှာတာ အသုံးမကျလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပဲ တဆူတည်းဆူနေတယ်လေ။ ကျွန်တော်မပြောနဲ့ ရဲတွေတောင် ရှာမတွေ့သေးတာပဲ... ကျွန်တော်က ဘာကောင်မို့လဲ”

“အင်း... ကိုမောင်မောင်အပြစ်တင်ရင်လဲ စိန်မမတို့ ခံရမှာပဲလေ၊ ကျွန်မတို့ လက်တွေ့ရှာမှမတွေ့သေးတာပဲ။ ကဲ... ဒေါ်နန်းမူ အိမ်ထဲသွားစို့”

ဒေါ်နန်းမူ၏ရှေ့ဆောင်မှုကြောင့် စိန်မမတို့ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်နှင့်တွေ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့မဟုတ်၊ ခင်ပွန်းသည် ပျောက်ဆုံးနေမှုကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ စားမဝင် အိပ်မပျော်သည့်ရက်ကြာလာသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက် အိပ်ရာထဲလဲနေ၍ အိပ်ခန်းထဲတွင်တွေ့ရသည်။

စိန်မမတို့ကိုမြင်တော့ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက် အိပ်ရာ

ထဲမှ လူးလဲထပြီး...

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးကိုတွေ့ပြီလားဟင် ဆရာမ”
ဟု အတောတကြီးမေးသည်။

“ကျွန်မတို့ညီတယ်လို့အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရတော့မှာပါပဲ။
အားလဲနာ၊ စိတ်မကောင်းလဲ ဖြစ်မိပါရဲ့။ ဦးမင်းသက်ကို ကျွန်မတို့
ရှာမတွေ့သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့်... ဘာပါလဲ ဆရာမရယ်... ကျွန်မ
ဝမ်းသာရမှာလားဟင်”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး... ဒေါ်ယဉ်အေး
မင်းသက်၊ ကျွန်မတပည့်တစ်ယောက်က လူတစ်ယောက် ကျားသစ်
ရေကော်လဲနဲ့ လောင်းကုတ်ဝတ်ထားတာ သတိထားမိတယ်တဲ့။
အဲဒီလောင်းကုတ်မိုး ဦးမင်းသက်ဝတ်တာ သူ့မြင်ဖူးတယ်တဲ့။ အဲဒါ
ဦးမင်းသက်လောင်းကုတ်တံဆိပ်က ဘာတံဆိပ်ဆိုတာ ကြည့်ချင်
တာနဲ့... လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါနော်”

စိန်မမက ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်အဖြေကိုပင် မစောင့်
တော့ဘဲ အခန်းထောင့်ရှိအင်္ကျီခွက်တွင်ခိုက်ထားသော လောင်းကုတ်
ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လည်ကုတ်တွင်တပ်လေ့
ရှိသော တံဆိပ်ကိုကြည့်သည်။

“လောင်းကုတ်အင်္ကျီတံဆိပ်နဲ့ သဲလွန်စရွာရင်တော့
ရေလိုက်လွဲပြန်ပြီဆရာမ။ အစ်ကိုကြီး ဆိုင်းဘုတ်မရှိတဲ့ကုလား
ဆိုလေးမှာ စိတ်တိုင်းကျအပ်ပြီး ချုပ်ခိုင်းတာ။ ဘယ်တံဆိပ်
ပါမလဲ ဆရာမရဲ့... ဟင်းဟင်း... ဟဲဟဲ”

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်က ရယ်ပင်ရယ်နေပြန်တော့
သည်။

“ဒါဆိုလဲ ကျွန်မတို့ ရှက်ရှက်နဲ့ တပ်ခေါက်ပြန်ရတော့
မှာပေါ့လေ။ ကျွန်မတို့ ဆက်ကြိုးစားနေမှာပါ... ဒေါ်ယဉ်အေး

မင်းသက်”

စိန်မမကပြောပြီး သူ့လူများကိုမျက်ရိပ်ပြု၍ ခေါ်ထုတ်
သွားသည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ထွက်လာစဉ် စိန်မမက
ဆရာစိုးမိုးအား ကပ်၍တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်သည်။

မောင်မောင်သည် ခွေးလှောင်အိမ်ရှေ့တွင် သံဇကာ
အပြင်မှနေ၍ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးနှင့် ကစားနေသည်။

ဆရာစိုးမိုးက မောင်မောင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

စိန်မမက ခွေးလှောင်အိမ်ရှေ့သို့ကပ်သွားစဉ် ဒိုဘာမင်
ခွေးကြီးက တစ်ချက်ဟိန်းပြီး သံဇကာကို လက်သည်းများဖြင့်
ကုတ်ခြစ်လျက် ပါးစပ်ကြီးဖြုတ်ထားသည်။

စိန်မမက အိမ်ထဲမှလက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

စောစောက ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက် အိပ်ခန်းထဲရှိ
လောင်းကုတ်တံဆိပ်ကိုကြည့်ရင်း လောင်းကုတ်အိတ်ထဲမှ
ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မရိပ်မိအောင်နှိုက်ယူခဲ့သော ဦးမင်းသက်
၏ လက်ကိုင်ပုဝါဖြစ်သည်။

စိန်မမလက်ထဲမှ ဦးမင်းသက်၏လက်ကိုင်ပုဝါအနံ့ကို
ရသည်နှင့် ဒိုဘာမင်တောလိုက်ခွေးကြီး၏အမူအရာမှာ တော်တော်
ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်လာသည်။

ခွေးကြီးယက္ခသည် သံဇကာကို ပို၍ကုတ်ဖဲ့လျက် ကျယ်
လောင်သောအသံနက်ကြီးဖြင့် ဟိန်းလိုက်သည်မှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်
ပင်။

ခွေးကြီး၏ဟိန်းသံက တစ်ခြံလုံးကို ဆူညံသွားစေသည်။

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ပင် ထွက်လာကြည့်သည်။

စိန်မမက ဦးမင်းသက်လက်ကိုင်ပုဝါကို သံဇကာအပြင်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဘက်မှနေ၍ ခွေးကြီးနှာခေါင်းနှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင်ကပ်၍ လှုပ်ခါလိုက်ကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စိန်မမက သော့ခတ်ထားခြင်းမရှိသော ခွေးလှောင်အိမ်သံဇကာတံခါး မြောက်လက်တွင် ထိုးထားသည့် သံချောင်းကိုဆွဲနှုတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ခါးလောက်နီးပါးမြင့်သော ဒိုဘာမင်တောလိုက်ခွေးကြီး ယက္ခသည် လှောင်အိမ်ထဲမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထွက်ကာ စိန်မမ လွင့်ပစ်ထားသော ဦးမင်းသက်၏လက်ကိုင်ပုဝါကို ကုတ်ဖဲ့နမ်းရွတ်ပြီး ခြံထောင့်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားတော့သည်။

“အို... ဒီခွေးဟာ၊ ဟဲ့ခွေး... ဟဲ့ခွေး၊ ယက္ခ... ယက္ခ၊ လာလာ... ပြန်လာ... ပြန်လာ...”

မောင်မောင်က ဆရာစိုးမိုးကိုတွန်းဖယ်၍ ခွေးနောက်သို့ လိုက်ရန်ကြိုးစားနေသည်။ ဆရာစိုးမိုးက တော်တော်ချည်းအား စိုက် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“ယက္ခ... ယက္ခ၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ပြန်လာခဲ့၊ ယက္ခပြန်လာခဲ့။ ယက္ခကိုလိုက်ဆွဲကြစမ်း... ဒေါ်နန်းမူ... အလို... အာ”

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ကလည်း ခွေးကြီးပြေးသွားရာ နောက်သို့ ပြေးလိုက်စဉ် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွားသည်။

ယက္ခနောက်သို့ လိုက်သွားနိုင်သူကား ဒေါ်နန်းမူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်နန်းမူကလည်း ယက္ခကို လိုက်မမိ။

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မှာ ထပြီးလိုက်ချင်စိတ်စောကာ ကုန်းထရင်းက ခြေချော်၍ ပြန်... ပြန်လဲကျနေသည်။

ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက် ထရပ်နိုင်သည့်အချိန်မှာတော့ ယက္ခသည် ခြံထောင့်ယူကလစ်ပင်ဘေးရှိ ခပ်ဖွဖွဖြစ်နေသော မြေသားကို သူ၏သန်မာရှည်လျားသော လက်သည်းကြီးများဖြင့်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တအင်း... အင်း... ညည်းလျက် တအားကုန်းယက်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ လူသေအလောင်းကောင်၏မျက်နှာသည် တမဟုတ်ချင်းပေါ်လာသည်။ ဆိုးဝါးသောအပုတ်နံ့ကလည်း ရုတ်ချည်းပျံ့လွင့်သွားသည်။

“ဟင်... အမလေး... အား... ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ဆရာကြီးဦးမင်းသက်...”

ယူကလစ်ပင်ခြေရင်းသို့ရောက်လာသော ဒေါ်နန်းမူသည် ယက္ခယက်ထုတ်သဖြင့် ပေါ်လာသောအလောင်းကောင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်စွာအော်ရင်းက အရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားသည်။

“အဲဒီနေ့က ဆရာဦးမင်းသက် ဆဲဆဲဆိုဆို အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုထိုးတော့ ကျွန်တော်အခန်းထောင့်ကို ယိုင်လဲသွားပါတယ်။

အခန်းထောင့်မှာ ဂေါက်တံကို လက်ကသွားကိုင်မိပြီး ရိုက်လိုက်တာမှာ ဆရာဦးမင်းသက်က နောက်တစ်ချက်ထိုးဖို့ ပြေးဝင်... ကျွန်တော်ကလည်း လွှဲအရိုက် အရှိန်နှစ်ခုပေါင်းလိုက်မိတော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ဆရာအသေဆိုးခဲ့ကြသွားခဲ့ရတာပါ။

အလောင်းကို ပိပိရိုရို သဲလွန်စမကျန်အောင် ဖျောက်ဖျက်နိုင်ခဲ့ပါရဲ့နဲ့... ဆရာစိန်မမ ဘယ်လိုများ သဲလွန်စရှာရသွားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်အံ့ဩနေတယ် ဆရာမ”

မောင်မောင်က သူ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်စဉ်ကို ပြောရင်းက စိန်မမ မည်သို့သဲလွန်စရသည်ကို သိလိုလောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်မှာ လက်ထိပ်ခတ်လျက်ရှိပြီး ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မှာ ရဲတပ်ကြပ်ပေါက်ပေါက်၏ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိနေပေပြီ။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

“စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့နေရာမှာ စိတ်ရှုပ်ရခြင်း၊ သည်းခံရခြင်း၊ စောင့်စားရခြင်း၊ စုံနိုင်သမျှစုံအောင် စုံစမ်းမေးမြန်းရခြင်းဆိုတာ အဓိကဖြစ်သလို၊ တရားခံကိုဖော်ထုတ်ရာမှာလဲ သိပ်ကို အထောက်အကူဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဒီလူပျောက်မှုကိုကိုင်တွယ်ရာမှာ ပိုက်ကွန်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးမင်းသက်ဟာ သာမန်သွေးရိုးသားရိုးပျောက်သွားတာဖြစ်နိုင်သလို၊ တစ်စုံတစ်ဦး ဒါမှမဟုတ် တစ်စုတစ်ဖွဲ့က ဖျောက်ပစ်လိုက်လို့ ပျောက်နေတာမျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။

ဒါကြောင့်... ကျွန်မ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လူလွှတ်စုံစမ်းခိုင်းသလို၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ ထွက်ပြီးစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မဟာ ရွှေညောင်က ဦးစိုင်းစံရွှေဆီကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်မ သဲလွန်စရခဲ့တာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့... အဲဒီဦးစိုင်းစံရွှေရဲ့ မွေးနေ့ပါတီညက ဦးမင်းသက်သောက်တာ နည်းနည်းများသွားပြီး ခြေချော်လဲကျလို့ ခြေကျင်းဝတ်နာသွားတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ။

ခြေကျင်းဝတ်နာသွားတဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ် တောလိုက်ထွက်မလဲဆိုတဲ့အချက်ဟာ ဒီအမှုရဲ့ ပထဆုံးသဲလွန်စပါ။

နောက်... ဦးမင်းသက်အိမ်ကိုရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဦးမင်းသက်ရဲ့အချစ်တော် အမဲလိုက်ရာမှာအမြဲခေါ်သွားတဲ့ အမဲလိုက်ရာမှာ အားအကိုးရဆုံးအဖော် ယက္ခဆိုတဲ့ ဒီဘာမင်အမဲလိုက်ခွေးကို ခြံထဲမှာလှောင်ရက်သားတွေ့လိုက်ရတဲ့အချက်ပါ။ အမဲလိုက်သွားပါတယ်ဆိုတဲ့လူက ဘာကြောင့် သူ့အမဲလိုက်ရာမှာ အမြဲခေါ်သွားတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် လူထက်ပိုအားကိုးရတဲ့ သူ့အမဲလိုက်အဖော်ယက္ခကို ခေါ်မသွားတာလဲ။ သဘာဝမကျမှု ဒုတိယသဲလွန်စပါ။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ပြီးတော့... မောင်မောင်ကို သူ့မောင်ဝမ်းကွဲပါလို့ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်က ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်စဉ်ပြောသွားခဲ့ပေမယ့်... တကယ့်တကယ်မှာတော့ မောင်မောင်ဟာ ဒေါ်နန်းမူရဲ့ တူဖြစ်နေတာ တတိယသဲလွန်စပါ။

နောက်သဲလွန်စကတော့ မောင်မောင်အခန်းထဲက ပြက္ခဒိန်မှာ ရက်စွဲတစ်ကွက်ကို ဝိုင်းထားတာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီဝိုင်းထားတဲ့ ရက်စွဲဟာ ဦးမင်းသက် ဦးစိုင်းစံရွှေမွေးနေ့ပါတီကိုသွားတဲ့ရက်စွဲဖြစ်နေတာ စတုတ္ထသဲလွန်စပါ။

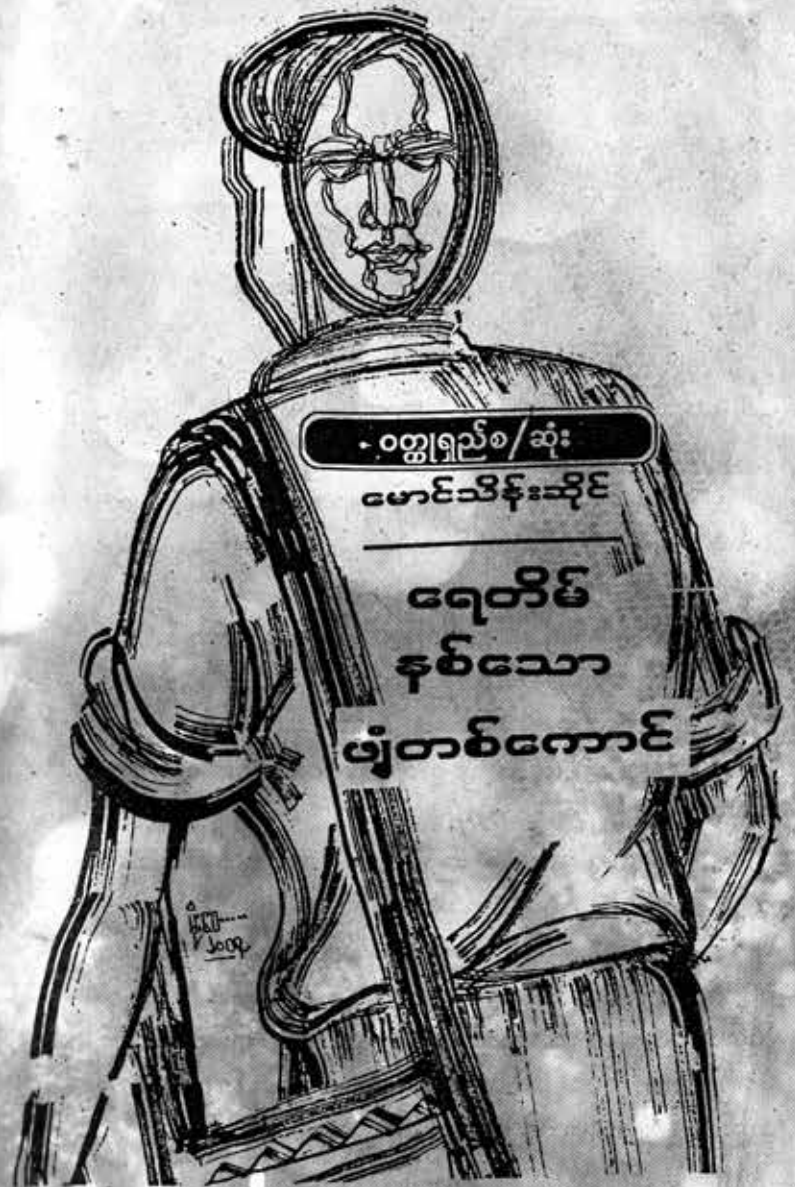
အဲဒီ သဲလွန်စတွေကြောင့် ဦးမင်းသက်ပျောက်ဆုံးမှုဟာ ရိုးရိုးပျောက်ဆုံးမှုမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျောက်လိုက်လို့ ပျောက်နေတာပဲလို့ ကောက်ချက်စွဲခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဦးမင်းသက်ရဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ရဲ့ အိပ်ခန်းမှာရှိနေတဲ့ ဦးမင်းသက်ရဲ့လောင်းကုတ်ထဲက ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်မသိအောင် နှိုက်ယူခဲ့တယ်။ ပြီးတော့... သူ့အဖော် သူ့ကိုသိပ်ခင်တွယ်သစ္စာရှိတဲ့ ယက္ခကို အနံ့ပေးပြီး စွန့်စားကြည့်လိုက်တာပါ။

ကျွန်မစွန့်စားချက် အောင်မြင်သွားတယ်။ ကျွန်မကောက်ချက်မှန်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးမင်းသက်ကိုသတ်လိုက်တဲ့ ကိုမောင်မောင်နဲ့ကြုံရာပါ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်တို့ကို ခုလိုဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။

ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပြီလားကိုမောင်မောင်၊ ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်”

မောင်မောင်ရော ဒေါ်ယဉ်အေးမင်းသက်ပါ စုံထောက်စိန်မမ၏အမေးကို ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့၏။

ရဲဟိန်း

စိုးလွင်မောင်သည် ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းဆုံရာ မီးပွိုင့်အနီးမှနေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။

မိုးသည် ပြုံးပြီးဖြောက်ဖြောက် ရွာလျက်ရှိသည်။

မိုးရွာနေပုံမှာ ပျင်းရိစဖွယ်ကောင်းလှသည်ဟု စိုးလွင်မောင်၏စိတ်တွင် အထင်ရောက်မိသည်။

သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာလိုက်လျှင်လည်း အကောင်းသား။

ယခုတော့ ပွဲရုံသာ။

သို့သော် ရန်ကုန်မြို့၏ နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းများတွင် ရေကွက်များ တင်လျက်ရှိသည်။

ညခြောက်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း မိုးကြောင့် မှောင်ရိပျိုးစ ပြုပြီမို့ ဈေးဆိုင်ကနားမှ မာကြူရီ၊ နီယွန်စသော မီးလုံးများလင်းလက်လာခဲ့ပြီ။ ဆူးလေဘုရားလမ်း၏ညသည် မာကြူရီမီးရောင်များဖြင့် တောက်ပနေသင့်သော်လည်း မိုးကြောင့်တစ်မှောင့်ဖြစ်နေသည်။ ရေကွက်များတွင် မီးရောင်ပြန်များ ဟပ်နေသည်။

လူတွေ ကားတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေသည်။

အသံဗလံများ ဆူညံကာ အမြင်မှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

စိုးလွင်မောင်သည် စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းအတွက် စိတ်မပျက်မိပေ။ နှစ်သိမ့်မှုပင် ဖြစ်ရချေသေးသည်။ သူ၏ စိတ်ရှည်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စံနမူနာတစ်ရပ် ပြနေရသလို ဖြစ်သည်။

ဖြတ်သန်းသွားလာကြကုန်သော လူအပေါင်းနှင့် ဘတ်စ်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ အငှားကားပေါ်မှ မိန်းမများသည် စိုးလွင်မောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်သွားတတ်ကြသည်။ ဤသည်ကိုလည်း သူ့စိတ်မှာ နှစ်သက်မိသလို ရှိနေသည်။

သူ၏အဝတ်အစားမှာ လူတို့၏အကြည့်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလို ရှိသည်။

သူ၏ဆံပင်သည် ပခုံးတိုင် ရှည်လျားသည်။ ကြေးနီရောင်ဖြစ်လျက် အဖျားတွင် ကောက်နေသည်။ သူ၏အင်္ကျီမှာ ရင်ပတ်တွင် 'ardia' ဟူသော စာတန်း ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီး ပါရှိသည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်း၊ နောက်ဆုံးပေါ်ပုံစံ၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်။

စိုးလွင်မောင်သည် 'နောက်ဆုံးပေါ်' ဟူသမျှကို နှစ်ခြိုက်သူ၊ လက်ခံသူ၊ အလိုရှိသူ။

သူ၏ဘောင်းဘီမှာ ဂျင်းစဖြစ်သည်။ အပြာရောင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီ ဖြစ်သည်။ အိတ်တွင် 'Lee' ဟူသော စာလုံးတံဆိပ်များ ပါသည်။

ခါးပတ်မှာ လက်ဖဝါးခန့် အပြားကြီးကြီး အကြေးခွံတွေလို အရာများ ပါရှိသည်။ ဖိနပ်ကိုပင် ကြည့်ပါဦး။ တစ်ထွာတစ်ညှိနီးပါး ခုံကြီးနှင့်။

စိုးလွင်မောင်သည် ကြည့်ကောင်းသော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကြည့်ကောင်းအောင်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်လေ့ရှိသည်။ အရပ်အမောင်း အလုံးအထည်မှာ မဆူမကြုံ၊ မနိမ့်မမြင့်

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

ဆိုသလို ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသာရှိသည်။ သူ၏မျက်ဝန်းများသည် သေးကျဉ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ပင် သူသည် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်လုပ်ရန်အကြံကို စိတ်လျှော့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏လည်ပင်းမှာ ယိုးဒယားဘတ်ကြိုးရှိသည်။ လက်နှစ်ဘက်၏ လက်သူကြွယ်နှစ်ချောင်းတွင် လက်စွပ်နှစ်ကွင်းရှိသည်။

သူသည် လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သည်သာ မကသေး။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကိုလည်း သုံးလေ့သုံးထရှိသည်။ လက်တစ်ဘက်တွင် အဖိုးတန်နာရီ၊ အဖိုးတန်ရေမွှေး၊ အဖိုးတန်ပေါင်ဒါ စသည်...။

စင်စစ် သူ၏လုပ်ငန်းမှာ သည်အရာတွေ မသုံး၍လည်း မဖြစ်။

သူကား ယောက်ျားပိုင်းလုံးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်းကို အထိနာခဲ့သော မိန်းမအတော်များများက သိကြသည်။ ထိုအတွက် သူသည် အနည်းငယ်မျှ ရှက်ကြောက်ခြင်းမဖြစ်ခဲ့။ ဤသည်မှာ သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ပညာကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် တတ်သူမဟုတ်။ အသက်မွေးမှုပညာတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်သူမဟုတ်။ ပညာလည်းမတတ်၊ လက်ကြောလည်းတင်းအောင် လုပ်စားချင်စိတ်မရှိပြီဆိုသောအခါ ယောက်ျားတန်မဲ့နှင့် ယုတ်ညံ့သော အတန်းအစားဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရသည်မှာ ဘာမျှမဆန်း။

ပြီး သူက ကောင်းကောင်းနေချင်သည်။ ကောင်းကောင်းစားချင်သည်။ ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်သည်။ သူဖြစ်လိုသမျှ 'အကောင်း' ချည်း။

သို့သော် သူကားသတ္တိရှိသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ စွန့်စားရဲသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ အချုပ်အနှောင်ခံရခြင်း၊ အသက်လု၍ ပြေး

မြိုင်ကွင်းစုံမှုခင်း

လွှားရခြင်း၊ အသေအလဲ သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ကို နည်းနည်းကလေးမှ ဝါသနာမပါ။ ထောင်ဆိုသည်ကိုတော့ ကြောက်လှချည်ရဲ့ပေါ့။

သည်အထဲက သူ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုမှာ သူတစ်ပါးမျက်ခုံးမွှေးအပေါ် စကြို လျှောက်ရသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်နေပြန်သည်။

သည်တော့ သူ့ရွေးချယ်ရသည်မှာ မိမိနှင့် အင်အားတူဦးနှောက်တူ လိင်တူများမဟုတ်ခဲ့။ အင်အားနည်းသော ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်များသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့အကြောင်း သိသူတစ်မျိုးက သူ့ကို 'မန်ကီး' ဟု ခေါ်ကြသည်။ မျောက်ကလေး။

သူသည် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသော၊ အိမ်ထောင်သူမပြည့်ပြည့်ဝဝမရသော မိန်းမခပ်ကြီးကြီးများကို ကပ်တတ်သည်။ သူကပ်မိပြီဆိုလျှင်တော့ အခြေအနေမှာ မလွယ်လှ။ လုံလောက်သော အထောက်အထားများ ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် 'စွာ' တော့သည်။ ထိုအခါ လက်သိပ်ထိုးပေးလိုက်ရသည်မျိုး၊ သိသိသာသာ ပေးလိုက်ရသည်မျိုးဖြင့် မြိုးမြီးမြက်မြက် ရတတ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ခြိမ်းခြောက်ငွေညစ်ခြင်းကို ခံရတတ်သည်။ မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်ရတတ်သည်။

ယခုတော့လည်း သူသည် သည်လုပ်ငန်းကို အတော်ပင်ညည်းငွေလာသည်။ အကျည်းတန်သူ၊ အိုမင်းသူများနှင့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဆက်ဆံခြင်းကို စိတ်ပျက်လာသည်။

သူ နောက်ဆုံးမိခဲ့သည့် 'အမဲ' မှာ သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆယ်မျှ ပိုမိုအိုမင်းသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းမမှာ အစပိုင်းတွင်တော့ မဆိုးလှ။ အလွန်အမင်း အကြည့်မတန်သော မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တွေ့ကြပြီး လပေါင်းများစွာပင် အပေးအကမ်း ရက်ရောခဲ့

သည်။

သို့တိုင် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်က ထိုမိန်းမအပေါ် ညည်းငွေလာသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း အပေးအကမ်း တွန့်တိုလာ သည်။

သုံးဖြုန်းသည်ဘက်က လျော့ခဲ့သော်လည်း သူ၏ မူလ ထောက်ပံ့ငွေကိုမူ ရပ်ဆိုင်းမပစ်ခဲ့သည့်အတွက် တော်သေးသည် ဆို ရမည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း သည်လပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူသည် လွင်လွင်ချိုကို တွေ့ခဲ့ပေသည်။

လွင်လွင်ချိုမှာ ငယ်ရွယ်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို မရိပ် မိနိုင်သော အသိုင်းအဝန်းမှ ဖြစ်သည်။ ပြီး လွင်လွင်ချိုသည် သူ့အပေါ် စိုးစဉ်းမျှ သံသယရှိပုံလည်း မပြခဲ့။

ယခု သူ့စောင့်နေသူမှာ လွင်လွင်ချို။

လွင်လွင်ချိုက အိမ်မှထွက်ခွင့်သာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာခဲ့မည်ဟုဆိုသည်။ သူနှင့်ချိန်းဆိုထားသော နေရာကား ဆူး လေဘုရားလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းထောင့် 'ကြုံဟွာ' စားသောက် ဆိုင်ရှေ့။

(၂)

စိုးလွင်မောင်သည် လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခြောက် နာရီခွဲကို သိသိကျော်လေပြီ။

ဘာများ ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်။

လွင်လွင်ချို စိတ်ပြောင်းသွားလေပြီလားဟူ၍ကား မတွေ့

ပါ။

အကြောင်းမူ ထိုမိန်းကလေးသည် ရိုးသားပြီး ကတိတည်

ကြည်ကာ သူ့အပေါ် တကယ်တမ်းချစ်မြတ်နိုးသည်ဟု ထင်မိသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူသည်။ ပလက်တီနမ်ရောင် လှပသော စီးကရက်ဘူးဖြစ်သည်။ သည်ဘူးကို သူ့ 'အဘွားကြီး' က မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

'အဘွားကြီး' နှင့် ပတ်သက်၍ကား နည်းနည်းကလေးမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် မဝင်မိပါ။

ယခုအခါတွင်တော့ 'အဘွားကြီး' သည် သူ၏စာကို တွေ့ရှိ ပြီး ဒေါပွဲကောင်းပွဲနေရောမည် ထင်သည်။ သူ့အား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးကောင်း ဆဲရေးနေမည်။ သို့မဟုတ် ဒေါသဖြင့် နတ်ကျသလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ချင်တုန်နေမည်။

သည်လောက်သာပဲ ဖြစ်သည်။

သည်ထက် ဘာတစ်ခုမျှ မပိုနိုင်။

အကြောင်းမူ သူ့ဆီမှာရှိသည့် အဘွားကြီး၏ စာများသည် တရားရုံးတော်တွင်လည်းကောင်း၊ ရဲစခန်းတွင်လည်းကောင်း၊ လူ အများရှေ့တွင်လည်းကောင်း ဖွင့်ဖတ်ရန် မသင့်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ နာမည်သတင်းနှင့် ဆွေမိဖွဲ့အသိုင်းအဝန်းတို့အကြား တွင် အများတံတွေးခွက်၌ ပက်လက်မော့ရလောက်အောင် 'အဘွား ကြီး' မှာ မိုက်မဲမည်မဟုတ်ကြောင်း သေချာနေသည်။

သူမသည် ကျိန်ဆဲရုံကလွဲ၍ ဘယ်ရဲစခန်း၊ ဘယ်ရုံးတော်ကို မှ မသွားရောက်ဝံ့သည့်အဖြစ်ကို စိုးလွင်မောင် သိနေသည်။

စိုးလွင်မောင်သည် ပလက်တီနမ်ရောင် စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဓာတ်ငွေမီးခြစ်၌ မီး ညှိသည်။

မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း စိတ်ထဲက 'မနက်ဖြန်' ဟု ရေ

ရွက်မိသည်။

မနက်ဖြန်။

မနက်ဖြန်တွင်တော့ သူနှင့်လွင်လွင်ချိုတို့ ငပလီတွင် ရောက်ရှိနေကြပေတော့မည်။ ဝါပန်သောသောင်း၊ ပြာလွင်သော ပင်လယ်၊ စိမ်းမြသော အုန်းပင်တန်း။

အို... ဘယ်လောက်သာယာတဲ့ လောကဖြစ်မလဲ။

ဘယ်လောက်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်မလဲ။

ပင်ကိုယ်အမြင်၌ ပင်ကိုယ်အခိုးအစား တောင့်တင်းသည်ကို သိနိုင်သော လွင်လွင်ချိုကို ရေချိုးဝတ်စုံနှင့် မြိုင်တွေ့ရမည်ဆိုသော အခါ...

လွင်လွင်ချိုသည် သူ့အား လက်ထပ်ကောင်း လက်ထပ်မည်၊ လက်မထပ်ဘဲ နေချင်နေမည်။ သို့မဟုတ် သူ့အကြောင်း သိသွားသောနေ့တွင် ခွဲခွာချင် ခွဲခွာသွားလိမ့်မည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ နေရသောအခိုက်သည်ပင် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြီးလိုက်သည်။

ယခုတော့လည်း သူသည် ငွေငါးသောင်းကို ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ရခဲ့ချေပြီ။ သူ့တစ်သက်တာ၌ ပစ္စည်းတစ်ခုထဲက သည်လောက်များပြားသော ငွေကို မရစဖူးဖြစ်သည်။

ဒါတောင် 'ကိုမွတ်တား' က ဈေးနှိမ်ဝယ်ယူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပေါက်ဈေးထက် 'ခေါက်ချိုး' ဖြစ်ကြောင်းသိသည်။ သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ကိုမွတ်တားသည် ရွှေဘိုသာလမ်းမှာ ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်သည်။ စိုးလွင်မောင်တို့အဖို့ ကိုမွတ်တားမှာ 'ဖောက်သည်ကောင်း' ဖြစ်သလို ကိုမွတ်တားအဖို့တွင်လည်း စိုးလွင်မောင်မှာ 'ဖောက်သည်ကောင်း' ပါပင်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တစ်ခါတစ်ရံ စိုးလွင်မောင် 'အမဲ' သည် သူမ၏ပစ္စည်းကို ကိုမွတ်တား၏ ဆိုင်၌တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ပစ္စည်းကို အဆုံးမခံနိုင် ၍ သို့မဟုတ် လူသိမှာစိုး၍ ပြန်ဝယ်ယူရတတ်မျိုးရှိသည်။ သည်အခါ မျိုးတွင် ကိုမွတ်တား ဈေးကောင်းရတတ်သည်။ စိုးလွင်တို့ကို အမြတ် ထဲက ရှယ်ယာကလေး ဘာလေးပင် ခွဲဖေးစာတ်သေးသည်။

'အဘွားကြီး' ၏ ပတ္တမြားဘယက်အကြောင်းကို ကိုမွတ်တား အား စိုးလွင်မောင် ဖွင့်ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ ကရဝိက်မှ မင်္ဂလာပွဲ တစ်ပွဲတွင် 'အဘွားကြီး' ဝတ်လာမည့်အကြောင်း ကြိုတင်ပြောကြား ကာ ကိုမွတ်တားအား ထိုမင်္ဂလာပွဲ၌ကြို၍ စောင့်ကာ အကဲဖြတ်စေသည်။

"သိပ်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားတွေပဲ၊ သုံးသောင်း အထက်တန်မယ်"

"သုံးသောင်း ခင်ဗျားမို့ ပြောရက်ပလေ၊ အနည်းဆုံး တစ် သိန်းတန်တယ်ဗျ"

"အေးလေ၊ ငါကလဲ သုံးသောင်းအထက် တန်မယ်လို့ ပြော ပါတယ်၊ သုံးသောင်းအထက်မှာ ကြိုက်သလောက် တန်မှာပေါ့။ တစ် သိန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သုံးသိန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်"

"ခင်ဗျားဆို ဘယ်လောက်ပေးမလဲ"

"ငါးသောင်း"

"ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားရစေမယ်"

စိုးလွင်မောင်သည် စီးကရက်ကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့်ညှပ် ကာ ပလက်ဖောင်းအလွန်အထိ တောက်ပစ်လိုက်သည်။

လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ခုနစ်နာရီ။

စောင့်ဆိုင်းခြင်းကို စိတ်ပျက်စပြုလာသည်။

သည်းခံနိုင်သော စွမ်းရည်သည် ကျဆင်းစ ပြုလာသည်။

မိုးကလဲ မစဲနိုင်သေး။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ပို၍ပင် သည်းစပြုလာသည်။

'ကြိုတ' စားသောက်ဆိုင်၌ တံစက်မြိတ်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်စာ ကိုပင် မိုးမှလုံခြုံမှု မပေးနိုင်သလို ရှိနေသည်။ မိုးဖွဲမိုးမှုန်တို့ သူ့ကိုယ် ကို စွတ်စိုစ ပြုလာသည်။

မိုးကြောင့် လူတော့အတန်ရှင်းသွားခဲ့ပြီ။

သို့သော် ကားများကား ၉၅ဟို သွားဆဲ။

အသံဝလံများ ဆူညံဆဲ။

(၃)

ပတ္တမြားလည်ဆွဲကို ရရှိအောင် သူသည် များစွာ အားထုတ် ခဲ့ရသည်မဟုတ်။ 'အဘွားကြီး' သည် မီးခံသေတ္တာသော့ကို လက်မှ မချသည်တော့ မှန်သည်။ သို့သော် အခါတိုင်း လက်တွင် ကိုင်ထားနိုင် သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ရေခဲခန်းဝင်သည်အခါတွင်တော့ မှန်တင်ခုံ ပေါ်တွင် တင်ထားတတ်လေ့ရှိသည်ကို စိုးလွင်မောင် လေ့လာမိသည်။

သူသာ အလိုရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင်တော့ သည့်အရင်ကပင် ယူနိုင် စွမ်းသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က လွင်လွင်ချိုနှင့် မတွေ့သေး။ အချိန် အချက် မပြုရသေး။

လွင်လွင်ချိုသည် ရုပ်ရှင်ဝါသနာပါသည်။ ကိုယ်တိုင် သရုပ် ဆောင်ဖြစ်ချင်သည်။

စိုးလွင်မောင်သည် တစ်ကြိမ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ရန် ကြိုး စားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်တွင် အသိအကျွမ်းများ ရှိ ခဲ့သည်။

လွင်လွင်ချိုအား ရုပ်ရှင်လောကထဲမှ နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင် အချို့၊ ထုတ်လုပ်သူအချို့၊ ဒါရိုက်တာအချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနိုင် ကတည်းက လွင်လွင်ချို၏ အထင်ကြီးမှုကို ခံယူရပြီးဖြစ်သည်။

မြင်ကွင်းစုံစုခင်း

လွင်လွင်ချိုကို သူကကျောက်ကုန်သည်အဖြစ် လှိမ့်ထားနိုင်သည်။ သူ့မှာ ကိုမှတ်တားလို ရတနာဆိုင်များနှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ရှိထားသည် မဟုတ်လား။

လွင်လွင်ချိုကို သူကအနေနှင့် ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ပေးနိုင်သည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက် ပေးထားနိုင်သည်။

“အမဲတော့ အမဲပါပဲ”

သို့သော် သည်အမဲကိုတော့ သူ ‘ဖျက်’ ရန် မကြံခဲ့။

အတည်တကျ လက်ထပ်ရန် စိတ်ကူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ စည်းစောင့်ခဲ့သည်။ ခြေလက်စောင့်စည်းခဲ့သည်။ အထင်အမြင် သေးသွားမည့် အပြုအမူမျိုးကို ရှောင်သည်။

‘သန့်စင်သောအချစ်’ ကို သာဓကပြနိုင်ရန် ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့မှာတော့ လွင်လွင်ချိုကို ဖွင့်ဟချစ်ရေးဆိုသည်။ အစသော် ငြင်းခဲ့သည်။ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်ဆိုင်းပြီး ကာမှ ချစ်တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“ချိုတို့ရဲ့ အချစ်ခရီးက ပြောင့်ဖြူးမယ် မထင်ပါဘူး အစ်ကို၊ အိမ်က လူကြီးတွေက ချိုကိုရွှေလို ဥထားချင်ကြတာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ထပ်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုခဲ့သည်။

“ဒါဆိုလဲ ကိုယ်တို့စွန့်စားကြရမှာပေါ့ကွယ်”

အဆုံးမှာတော့ ‘လထွက်ကလေး မြင်းပေါ်တင် မယ်ရင်ကို မောင်ကခိုးမယ်လို့’ ဆိုသော အခြေဆိုက်ခဲ့သည်။

ခိုးယူထွက်ပြေးရမည် ဆိုခြင်းမှာလည်း စင်စစ် စိုးလွင်မောင်အဖို့ လိုလားနှစ်ခြိုက်နိုင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့အခြေအနေနှင့် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မဖြစ်ရလေ ကောင်းလေ။

လွင်လွင်ချိုနှင့် နေ့သတ်မှတ်သည်။ အချိန်းအချက်ပြသည်။

နေ့လယ်က ‘အဘွားကြီး’ အိမ်သို့ရောက်သည်။ ထုံးစံအ

မြင်ကွင်းစုံစုခင်း

တိုင်း ‘အဘွားကြီး’ အိမ်သို့ ရောက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ‘အဘွားကြီး’ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သောအခါ မီးခံသေတ္တာသော့ကို မှန်တင်ခဲ့ပေါ်မှာ တင်ခဲ့သည်။

စိုးလွင်မောင်အဖို့ အချိန်လုစရာ မလိုပါ။ ‘အဘွားကြီး’ မှာ ရေတစ်ခါချိုးလျှင် အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်တော့ ကြာတတ်သည်။

စိုးလွင်မောင်သည် မီးခံသေတ္တာသော့ကိုယူသည်။ မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်သည်။

အတွင်းမှာ လက်ဝတ်ရတနာ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသည်။ သို့တိုင် သူ့အလိုရှိရာကိုသာ ယူခဲ့သည်။

ပတ္တမြားလည်ဆွဲ . . .

ကတ္တီပါခင်းသော ဘူးကလေးထဲမှာ ပတ္တမြားလည်ဆွဲရှိနေကြောင်း သေချာသောအခါ ဘူးကိုယူသည်။

မီးခံသေတ္တာကို ပြန်ပိတ်သည်။

အသံအတွက် ပူပင်စရာမလိုပါ။ ရေချိုးခန်းတွင် ရေပန်းပွားမှ ရေကျသံဖြင့် သူ့ဟာသူ ဆူညံနေသည်။

စိုးလွင်မောင် စာတစ်စောင်ရေးသည်။

မမ

ကျွန်တော် မမကို လမ်းခွဲသွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းက ဒီဘဝဒီမျှသာ ဆိုသလို လမ်းခွဲဖို့ ကောင်းတာကြာပြီ ဖြစ်တာကိုတော့ မမသဘောပေါက်မှာပါ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရသင့်ရထိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ‘အဖိုးအခ’ ကို ယူသွားပါတယ်။ တစ်ခုပဲ သတိပေးချင်တယ်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ငြိမ်မနေဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်လက်ဝယ်မှာ ရှိနေတဲ့ မမရဲ့စာ
တွေ အကြောင်းပြကြလိမ့်မယ်။

ဒါပါပဲ
တိုင်တိုင်။

သည်အလုပ်မျိုးမှာ စိုးလွင်မောင် လုပ်နေကျ၊ သည်အဖြစ်
မှာ စိုးလွင်မောင်အဖို့ ဖြစ်နေကျ၊ သည်တော့ ဘာတစ်ခုကိုမျှ ဆန်း
ကျယ်သည်မထင်။ ဘာဝေဒနာမှ မခံစားရ။

ရွှေဘုံသာလမ်းသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကိုမွတ်တားနှင့် အရံသင့်တွေ့သည်။

ကိုမွတ်တားရှေ့မှာ ရတနာဘူးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း ငွေငါးသောင်းလိုချင်တယ် ကို
မွတ်တား”

“အလုပ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဘက်က အိုကေပါ”

အသစ်စက်စက် ရာတန်စက္ကူများမှာ ရနံ့သင်းနေသည်ဟု
စိုးလွင်မောင်ထင်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်သို့ ကူးကာ ပစ္စည်းအချို့ဝယ်သည်။

သူ့၏တိုက်ခန်းသို့ မပြန်ဘဲနေရန် သတိရှိနေသည်။ စား
သောက်ဆိုင်အစုတ်ကလေးတစ်ခုတွင် တစ်နေကုန် အချိန်ဖြုန်းသည်။

လွင်လွင်ချိုနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ အချိန်တိကျ

စွာ ရောက်လာသည်။

သို့သော် လွင်လွင်ချိုက နောက်ကျနေသည်။

ခုနစ်နာရီခန့် သိသိ ကျော်လာသည်။

စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

လွင်လွင်ချိုနေထိုင်ရာ ဗဟန်းကြားတောရလမ်းသို့ လိုက်ရ

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

လျှင် ကောင်းလေမည်လား စဉ်းစားသည်။

သည်အခိုက်မှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အပါးမှာ
လာရပ်သည်။

လွင်လွင်ချိုတို့ အိမ်အနီးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
ကြောင်း မှတ်မိသည်။

“ကိုစိုးလွင်မောင်အတွက် လွင်လွင်ချိုက စာပေးခိုင်းလိုက်
လို့”

“သူ့ကော”

“သူ မလာနိုင်လို့ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်မလာခဲ့တာပါ”

စိုးလွင်မောင်က စာကို ကမန်းကတမ်း ဖွင့်ဖောက်နေခိုက်
မိန်းကလေးက “ကျွန်မသွားမယ်” ဆိုကာ သူ့အပါးမှ ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

စိုးလွင်မောင်သည် စာကိုမြင်သာစေရန် စားသောက်ဆိုင်
မှ မီးရောင်တွင် ထောင်၍ဖတ်ရသည်။

အစ်ကို

ဆောရီးပါပဲ အစ်ကိုရယ်။

ချို အစ်ကိုကို ညာခဲ့မိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။
တကယ်တော့ ချိုဟာ အစ်ကိုနဲ့မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ပါ။ ချိုမှာချစ်သူရှိခဲ့တယ်၊ သူ့နဲ့လက်ထပ်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး ချိုမိဘအိမ်ကို ပြန်ဆင်း

လာခိုက်မှာ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရတာပါပဲ။

အစ်ကိုကို ညီမချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်မျက်နှာက နှစ်
မျက်နှာ မများကောင်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုခေါ်ရာကို
မလိုက်တော့ဘဲ ချိုခင်ပွန်းရှိရာကိုသာ ပြန်သွားဖို့ ချိုဆုံးဖြတ်

ခဲတယ်။

ချို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ချို့

စိုးလွင်မောင်အဖို့ လောကသည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ် သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အရာအားလုံးသည် မှောင်မည်းမှုန်မှိုင်း ကာ သူ့စိတ်အသိမှာလည်း တိမ်ဝေးမှောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“သွားပြီ . . သွားပြီ၊ ငါ့မျှော်လင့်ချက် ရည်မှန်းချက်တွေ သဲ ထဲရေသွန်သလို ဖြစ်သွားပြီ”

စိတ်ထဲမှပြောကာ နာကြည်းစွာဖြင့် ‘တောက်’ တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

(၄)

စာကို လုံးချေကာ ရေမြောင်းအတွင်း ပစ်ချလိုက်သည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းဆုံရာ ထောင့်မှ ထွက်ခွာမည်ပြုသည်။

သူ့ဘေးသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာကာ တစ်ဘက်တစ်ချက် မှာညှပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ မိုးကာအင်္ကျီ ကိုယ်စိတ်ပြီး ဦးထုပ်ပျော့ များကို မျက်နှာတစ်ဝက်နီးပါး အရိပ်ဖုံးအောင် ဆောင်းထားသည်။

“ကိုစိုးလွင်မောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“ရဲစခန်းကိုပါ”

“အို . . ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ချက်ကျောက်တွေကို ပတ္တမြားဆိုပြီး ငွေငါးသောင်းနဲ့ လိမ်

ရောင်းသွားတဲ့အတွက်ပါ”

“အို . . မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ် သက်သေ ပြနိုင်လို့လဲ”

“ကိုမွတ်တားဆိုတဲ့ ရတနာကုန်သည်တစ်ယောက်က တိုင် တာပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို ရဲစခန်းက ထိုင်စောင့်နေပါတယ်”

“အို . . ဒါကလဲ ဘာများ သေချာလို့လဲ”

စိုးလွင်မောင်သည် ဂရုမစိုက်သလို ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို အကိုင်မခံဘဲ ရဲစခန်းသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကိုမွတ်တားနှင့် ဆုံရသည်။

“ဗိုလွင်မောင် မင်းအချင်းချင်း ဒီလိုဖျံကျဖို့တော့ မကောင်းဘူး” ကိုမွတ်တားက ဆီးကြိုအပြစ်တင်သည်။

“ကျုပ် ဘာများ ဖျံကျလို့လဲဗျ”

ရတနာထည့်သောဘူးကို ဖွင့်ပြသည်။ အထဲက ကတ္တီပါ ခင်းမှာ ပတ္တမြားလည်ဆွဲကို တွေ့ရသည်။

“အတုတွေပဲကွာ”

“ဟာ . . မဟုတ်နိုင်တာ”

“ငါ အသေအချာ စမ်းသပ်ပြီးမှ ပြောတာ”

“ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားပြောတိုင်း ဥပဒေဖြစ်ရမှာလား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လွဲပြောင်းထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နောက်တစ်ခု ကလဲ ခင်ဗျားဆိုမှာ ကျုပ် ဒါကို လာရောင်းတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ”

“ဆိုင်နီးနားချင်း သက်သေတွေရှိတယ်၊ အဓိကကတော့ ငါ မင်းကို ငွေချေတဲ့အခါမှာ ရာတန်စက္ကူနံပါတ်တွေ အားလုံးမှတ်ထား ခဲ့တယ် သူငယ်ချင်း၊ လိုအပ်ရင် ငါ့သက်သေစာရင်းမှာ ဒေါ်မြကေသီ ကိုလဲ မလွဲမကင်းသာ ထည့်ရမှာပဲ”

စိုးလွင်မောင်လည်း ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်နာကြီး လည်

မြိုင်ကွင်းစုံမှခင်း

လိမ်ထားသလို ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားခဲ့သည်။

(၅)

အချုပ်ခန်းတွင် စိုးမောင်ရှိနေခိုက် စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

ထိုစာမှာ..

ဗျောက်ကလေး

မင်းထင်သလို မမ မအာခဲ့ပါဘူး၊ မင်းနဲ့မမ ဆက်ဆံရကတည်းက မင်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ မမသိခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို မင်းက မမရဲ့ပစ္စည်းများလည်ဆွဲ ဝတ်ပြီးသွားစေကတည်းက မင်းရဲ့ အကြံအစည်ကို မမရိပ်မိခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့်ပဲ အစစ်တွေကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ပို့ထားလိုက်ပြီး အစစ်နဲ့မခြား အတုတွေ လုပ်ထားခဲ့တယ်။

မင်းယူသွားတာ အတုကြီးပဲ။

မမအချစ်မှာ စိတ်မကုန်သေးဘူးဆိုရင် အာမခံရတဲ့နေ့မှာ မမဆီလာပြီး နေ့လယ်စာ စားနိုင်ပါတယ်။

မမ မင်းကိုခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

မင်းရဲ့

မမ

မောင်သိန်းချိုင်

ဆေး: ခစ်ချက်မှာ
ဘာရောဂါဖြစ်မရှိပါ
ဘူးတဲ့ -

ဒါဆို
ဆေးအနီးပါး
မပေးရတော့ဘူး
ပေါ့နော် -

Handwritten signature and date: ၂၀၀၇

အောင်သုခ
(မြန်မာပြန်)

မြအစစ် ဒုက္ခကျောက်အတူ

HITCHCOCK'S CHOICE

Those cunning Florentines

By James Holding

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဟစ်ချ်ကော့လက်ရွေးစင်ဝတ္ထု

"တိပြုဆောင်ရဲ့ အစောင့်လွတ် လိုက်လိုသာ ခုလိုလာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဝါ" သူ့ကိုယ်သူ ကမ္ဘာလှည့်စရီးသည် ဆီညောင်ဂေါ်နီလီအဖြစ် မိတ်ဖွဲ့လာသူက အရေးကြီးသော တာဝန်ကောင်းတစ်ခုကို ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ အသံမြင့်တင်လိုက် ပုံက-

အတုနေရာမှာ အစားထိုးပြောင်းတတ်ထား တာလို့ ကျွန်ုပ်လောင်းရဲ့ပါတယ် ရဲပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခင်ဗျာ၊ အချို့လူတွေထက် တမူဆန်းပြီး သရဏရဲ့ ဖျက်မှာပြင်မှာတပ်ထားတဲ့ ဝလပ် စတင်ကျောက်တုကိုဖြုတ်၊ အစစ်ကိုတပ် နဲ့ အဲဒီအပြုအမူဟာ ဆန်းလဲဆန်း။ အကြောင်း လဲရှိရပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်မြင် မိတယ်"

"အဘိုးထိုက်တန်တဲ့ မြအစစ်ကို

မြင်တွင်းစုံမှစင်း

ပလော့ရင်စံမြို့မှ ရဲမှူးကြီး ကင်တီနီသည် ယခုလို သတင်းပေးနေသူ ဂေါ်နီလီ၏ စကားများကို နားစိုက်ထားရာမှ တစ်ချက်ခေါင်းဆတ်ညိတ်လိုက်သလို-

“အင်း...ဆန်းတာတော့ တကယ် ဆန်းတယ်၊ လောကမှာ အစစ်နေရာကို အတုသာ အစားထိုးရိုးရှိတာကိုး၊ အခု ဆီညော်က ကျောက်အတုတွေအလယ်မှာ တကယ်မြဲအစစ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ် ဆိုတော့ အဲဒါဟုတ်မဟုတ်သွားပြီး နူးစမ်းရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ နူးစိုက်နိုင်တဲ့အမြင်အားကိုတောင် ဩချယူရမလိုဖြစ်နေပကောဆီညော်”

ရဲမှူးကြီး ကင်တီနီသည် စကားအဆုံးတွင် ပြုံးနေကျအတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် တွန့်ကွေးလျက် လျစ်ကျူးပြလိုက်သည်။

ဂေါ်နီလီသည် အမြင်အားဖြင့် တကယ်ပင် နူးရှုထက်မြက်သည်လား၊ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်သည်လားကိုမူ မသိနိုင်။ မျက်လုံးပေါ်က မျက်မှန်ကမူ ပါဝါအားများနေသလို ထူထဲနေလျက် ပုလင်းဖင်ပိုင်းများကိုဖြတ်၍ ကိုင်းမှာတပ်ထားဖြစ်သည့်အသွင်၊ ပြီးတော့ နူးယားတစ်ကောင်ငြိမ်သက်နေသလို နှုတ်ခမ်းမွှေးတန်းကိုပါထားလေသေးရဲ့။

“ဒီလိုပင်စင်ဗျာ... ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံး အမြင်အားကြောင့်လိုဆိုရမှာထက် ဆက်စပ်တတ်တဲ့အတွေးဉာဏ်အားကြောင့်သာ

သိလိုက်တာဆိုရရင် ပိုပြီးမှန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား...ကဲ... လင်းစမ်းပါဦး”

“မင်းညီမင်းသားတွေ လက်ထက် ကရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဝတ်ပြုဆောင်ဆိုတော့ ခေတ်ကာလတွေ တိုက်စားလာလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အမိုးအုတ်ကျပ်ကနေ နေရောင်ဖြည့်ဖြတ်သန်းနိုင်တဲ့ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ဖြစ်နေခဲ့တာကလား၊ အလင်းတန်းလေးဟာ အိမ်ရှေ့စံ ဗာဒီနန်မင်းသားရဲ့ အမှတ်တရသရဖူအပေါ် ထိုးဖောက်အဖြတ်မှာ ကျောက်အတုတွေ အကြားက မြဲအစစ်ရှိနေတဲ့ကျောက်ဆီမှာ အရောင်တွေ ပြုံးပြက်လက်နေခဲ့တာကိုး၊ အဲဒီကျောက်ဆီက မြစ်မီးရောင်ဟာ အတုတွေနဲ့ ကွာခြားပြီး အငွေ့တွေလွင့်ပျံနေသလိုတောင် ဖြစ်နေလေရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လက်ထဲက မှန်ပြောင်းနဲ့ ပိုပြီးသေချာအောင် ကြည့်ရတော့တာပေါ့၊ သိပ်သေချာသွားတယ် ရဲမှူးကြီး၊ အစောင့်ကို သတင်းပေးတော့ သူက ခင်ဗျားဆီသွားဖို့ ညွှန်းလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်လာခဲ့ရတာပါပဲ”

“ဪ...ဪ... ဒီလိုကိုး”

“အင်း... ကျုပ်တွက်မိတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ ကောင်းပါလေရဲ့၊ လွှဲနေရင် ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့အချိန်ကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးရာများရောက်မလားလို့ ကျုပ် တွေးမိပါရဲ့”

“ဘယ်လိုပဲ မှန်မှန်မှားမှား... တာဝန်သိသူတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်း

မြင်တွင်းစုံမှစင်း

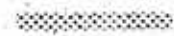
စကားကိုတော့ ကျုပ်တို့အလေးအနက် ထားပါတယ်...ဆီညော်”

ဂေါ်နီလီဆိုသူက အပေါက်မှ ထွက်ခွာတော့မယောင် ရဲမှူးကြီး ကင်တီနီ၏လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားခဲ့ရာမှ-

“ကျုပ် ပြန်ပါဦးမယ်... ရဲမှူးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အခုတည်းနေမယ့် ကျုပ်တို့ပလော့ရင်စံမြို့ ကလိပ်စာလေးဖြစ်ဖြစ်... အိမ်ဖုန်းနဲ့ပါတ် ဖြစ်ဖြစ်ပေးထားခဲ့ပါဦး၊ သရဖူပေါ်က မြင်လိုက်တဲ့ကျောက်ဟာ မြဲအစစ်ဟုတ် မဟုတ် ခင်ဗျားဆီကို လှမ်းအကြောင်း ကြားချင်လို့ပါ”

“မိုင်နာတဟော်တယ်မှာ တည်း နေပါတယ်...ကဲ...ဂွတ်ဘိုင်”

ဆီညော်ဂေါ်နီလီ ညစာစားသောက်ပြီး၍ ဟော်တယ်ဝင်ပေါက်မှ ကောင်တာစာရေးထံ သော့တောင်းယူရန် ရောက်ရှိရသေး။ သူ့အတွက် ဆီးကြို၍ ရောက်ရှိနေသည်က တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ပင်ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို... ကျုပ်ဂေါ်နီလီပါ”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းဆက်နေသူမှာ ရဲမှူးကြီး ကင်တီနီသာတည်း။

“ကျုပ်... ကင်တီနီပါ... ဆီညော်

ဂေါ်နီလီ မနက်တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့

သရဖူပေါ်က မြဲအကြောင်းပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရဲမှူးလေဗျာ”

“ဪ... ရဲမှူးကြီးကို... ဆေးဗျာ ကျုပ်ဆီဖုန်းဆက်တယ်လို့ပြောတော့ နည်းနည်းတော့အံ့အားသင့်သွားတာ အမှန်ပဲ၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်လိုထူးခြားမှုရှိသလဲ ဆိုတာ”

“အဲဒါပြောချင်လို့ ဖုန်းကိုစောင့်ပြီးဆက်နေရတာပေါ့ ဆီညော်”

“ကျုပ်ထင်တာ မှားနေပြီလို့ ပြောရအောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ဆီညော် မဟုတ်ပါဘူး... သိပ်ကိုမှန်နေလို့ပါဗျာ... ခင်ဗျားဟာ တကယ်တော်တဲ့လူပဲ”

“ခင်ဗျားလေသံ နားထောင်ရတာ ကျုပ်ကိုနောက်ပြောင်နေတာတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူး”

“မဟုတ်ရပါဘူး... ခင်ဗျားဆီက သိရချင်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချာချီကျောင်းထဲက အမြင့်ပေါ်ကို လှေကားနဲ့တက် လေ့လာခဲ့တာပါ၊ ကဲ... ကျုပ်ရုံးစန်းကို ခင်ဗျားလာခဲ့ပါဦးလား... အကြောင်းစုံပြောပြချင်လို့ပါ”

“အခုချက်ချင်းလာခဲ့ရမှာလား”

“တာဝန်မကြီးဘူးဆိုရင် ပေါ့ ဆီညော်”

“ကောင်းပြီ ဆယ်မိနစ်အတွင်း လာခဲ့ပါမယ်”

မြိုင်တွင်းစုံမှုခင်း

ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာခဲ့ပါ။ ကိုးမိနစ်အတွင်းမှာပင် ရုံးခန်းထဲဝင်ရောက်လာသော ဘသားဇရာ...။

ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ရာမှ စားပွဲခြားထားသည့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကန်မှာဝင်ထိုက်၏။

“ကျုပ်မြိုင်လိုက်တယ်ဆိုတာ တကယ် မြဲအစစ်ဆိုနိုင်ပြီပေါ့ဟုတ်လား”

ထိုသူ အသည်းအသန်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်၍ ခပ်မြန်မြန်ပြုံးလိုက်ရင်း တဆက်တည်း-

“သိပ်စစ်ပါတယ် ဆီညော်... ဒါတင်ဘယ်ကပါမလဲ၊ ထူးခြားတဲ့ ကျောက်အမျိုးအစားလဲ ဖြစ်နေလေရဲ့... အေးဗျာ... မနက်တုန်းက ဝင်ဈားကိုယ် ဝင်ဈားလျှို့ဝှက်ခဲ့တယ်၊ တစ်ချိန်ကာလ တုန်းက ကျောက်ပွဲစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာလေးတောင် အသိပေးမသွားပါလား”

“လိုအပ်မယ် မထင်လိုပါ၊ ရဲမှူးကြီးရယ်...က...က... မြဲကျောက်ရဲ့ အကြောင်းကို လင်းပြစမ်းပါဦးလား”

“စောစောက ပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲသွားပြီး ချာချိကျောင်းထဲက ဖာဒီနန်ရဲ့ သရဖူကြီးကို လှေကားနဲ့တက်လေ့အလာမှာ သေသပ်တဲ့ လက်ရာနဲ့ တပ်ထားတဲ့ကျောက်မျက်တုံးကြီးကို အနီးကပ်မြင်တွေ့လိုက်ရတာကလား၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာအကြည့်မှာ အစင်းအခြစ်တွေကော... နောက်ပြီး အတင်းဖိသွင်းတပ်ဆင်ထားရသလို မသေ

မသပ်ရှိနေတာတွေကောမြိုင်လိုက်ရတယ်လေ... လက်ဗွေရာလဲ ရှိနေချင် ရှိနေရမှာပဲဆိုပြီး သရဖူကို သတိနဲ့ ကိုင်ယူဆင်းပြီး ပါရဂူတွေဆီ ပို့လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့...”

“အဲဒီတော့ လက်ဗွေရာပါတော့ရရာ...ဟုတ်စ”

“အင်း...ပြောရရင်မြိုင် ဆီညော်မှန်းဆတဲ့အတိုင်း မြဲအစစ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရရုံသာမကဘူး၊ လက်ဗွေရာကော၊ ရာစဝင်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေတာကိုပါ သိခဲ့ရတယ်လေ...အဲ... ပြီးတော့ သူ့နဂိုရှိနေတဲ့ ပလပ်စတစ်ကျောက်အဟောင်းကိုပါ သရဖူထဲမှာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ထည့်သိမ်းဖွက်ထားတာ ဆန်းစစ်မိခဲ့တယ်”

“ဟာ... ဆန်းလှချည်လားဗျ၊ အတူတူမျက်၊ အစစ်ကိုတပ်တဲ့သဘောရယ်၊ ကျောက်ဟောင်းတွေကို ဈောက်ဈုတ်မသွားတဲ့သဘောရယ်က အံ့ဩစရာကိစ္စတွေပဲနော် ရဲမှူးကြီး”

“သေသေချာချာ ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အံ့ဩစရာမဟုတ်တော့ပါဘူး ဆီညော်...ကျောက်ပေါ်မှာ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်မတစ်ခုရဲ့ လက်ဗွေရာဟာအဖြေအလိုလိုပေးနေပါပြီ၊ လက်မပိုင်ရှင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓနိမိတ်ထဲက ဝရမ်းထုတ်ထားခဲ့တဲ့ ရာစဝတ်ကောင် စင်စင်တီကာလိုရဲ့ လက်ဗွေဖြစ်နေခဲ့တာကလား”

မြိုင်တွင်းစုံမှုခင်း

“စင်စင်တီကာလို ဟုတ်လား... အဲဒီနာမည်ကြားဖူးသလိုလိုပဲ”

“ကျုပ်တို့ ဗလော့ရင့်နီမှာ တကယ် အထင်ကရရှိခဲ့တဲ့နာမည်ဆိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဝင်ဈားကြားဖူးကောင်းကြားဖူးလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကစပြီး ဓာတ်မြှုပ်သွားတယ်၊ သေပဲသေသွားသလိုလို... တစ်ခြားနိုင်ငံမှာပဲ ခြေရာဖျောက်ပြီး ရှောင်ခဲ့သလိုလို သူ့အကြောင်း မေ့လျော့နီးနီး ရှိနေချိန်မှာပဲ အခုဝင်ဈားကြောင့် လမ်းစရှာတွေ့ခဲ့ရပြီ... သူဟာ တကယ်တော့ မသေသေးရုံမကဘူး၊ ဗလော့ရင့်နီတင်းမြို့ကိုနယ်ကျွမ်းနေတဲ့ သူ့ဗဟုသုတလေ့လာမှု တစ်ခုဟာ မီဒီစီမင်းညီမင်းသား ချာချိကျောင်းရဲ့ ပလောင်ထက်က သရဖူမှာ သူဖောက်ထွင်းယူလာခဲ့တဲ့ကျောက်ကို ဖုံးဝှက်ပို့ပါ စိတ်ကူးရလိုက်တယ်”

“တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ကူးတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူးနော် ရဲမှူးကြီး၊ အဲဒီချာချိကျောင်းဟာ တစ်ချိန်က ဝတ်ပြုဖို့နေရာ တစ်ခုမှန်ပေမယ့် အခုတော့ နိုင်ငံခြားခရီးသည်တွေ ဝင်လေ့လာနေရတဲ့ ပြတိုက် တစ်ခုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လားဗျ၊ လူတွေရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကနေ ရှောင်ရှားပြီး တပ်ဆင်ပို့လွှဲနိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ အမြင့်ပိုင်းနဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေကကော ဘယ်မှာ မျက်ခြည်ပြတ်တယ်ရယ်ရှိလို့လဲ”

“အဲဒါက အခွင့်အရေးပေးနေ

တုန်း ဝင်လုပ်လိုက်တဲ့သဘောပဲရယ်လို့ တွက်ဆလိုရတယ် ဆီညော်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကာလပိုင်း အတွင်းက အဆောက်အဦးမှာ ဖျက်စီးနေတဲ့ အပိုင်းအစတွေကို ပြုပြင်မွမ်းမံကြသေးတာကိုး၊ အဲဒီတုန်းက ဝင်လေ့လာသူတွေအတွက် တစ်ဘက်က တံခါးဖွင့်ပေးထားပြီး အလုပ်သမားတွေက သူတို့ဘာသာ ပြင်သင့်တာ ပြင်နေခဲ့တယ်၊ ဝရမ်းပြေးစင်စင်တီကာလိုဟာ ခရီးသည်တွေနဲ့ ရောရောင်ဝင်ပြီး အဆောက်အဦးထဲက ပုန်းလို့ရမယ့်နေရာမှာ အသာလျှို့ဝှက် ခဲ့မယ်ပေါ့ ဆီညော်၊ အလုပ်သမားတွေရှင်းတဲ့အချိန်၊ တံခါးတွေအားလုံးပိတ်သွားတဲ့အချိန်ကျမှပဲ လှေကားကတက်၊ သရဖူကိုယူပြီး သူ့ကျောက်အစစ်နဲ့ ပြောင်းလဲထားလိုက်တာလို့ ယူဆလိုရတယ်၊ ပြီးတော့ မနက်တံခါးဖွင့်ချိန်မှာ လျှို့ဝှက်လဲသွားမယ်ပေါ့”

“အနို့ နေစမ်းပါဦး...သူ့ရဲ့အဘိုးထိုက်တန်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျောက်တစ်ခုနဲ့ လဲလှယ်ရတယ်ဆိုတာကိုကော နားလည်မခက်ပေဘူးလား”

“မခက်ပါဘူး... လွယ်လွယ်လေးပါ၊ အဲဒီကျောက်ဟာ ဝိုလ်ချုပ်မက်တန်ရဲ့ အိမ်ကဖောက်ထွင်းယူလာခဲ့တဲ့ပစ္စည်းဖြစ်နေလို့ပဲပေးရဲ့ဗျက်လုံးအောက်ကလွတ်အောင် ရှောင်ဖို့ဆိုတာ အရိပ်အခြေစောင့်ကြည့်နိုင်မှ ဖြစ်တော့မှာကလား ဆီညော်ရဲ့၊ ဝိုလ်ချုပ်

မြင်ကွင်းစုံမှစင်

အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရတာဟာလဲ ဗင်စီတီ ကာလိုခြေရာဖျောက်သွားခဲ့တဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်နဲ့ ညီမျှခြင်းဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒါ ကြောင့် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြန်ဖြစ်စေနိုင်မယ့် မြေကျောက်ကို အရလိုနည်းနဲ့ ဖျောက်ဖွက် ထားပြီး အခြေအနေပေးမယ့်အချိန်ကို ခြေလှိုင်းပြီးစောင့်နေတဲ့သဘောပဲ။ သရဖူ ဆီက ပြန်ဖြတ်ယူဖို့ဆိုတာကလဲ သူ့ထား ခဲ့တုန်းကလို အခြေအနေပေးလာဦးမှ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ အခြေအနေ မပေးသရွေ့တော့ သူ့စောင့်နေရမှာပဲလေ။ ပြီးတော့ သူ့ကျောက်လက်ထဲ ပြန်ရောက် တဲ့အချိန်မှာ နဂိုကျောက်ကို ဟန်မပျက် ပြန်တပ်လိုက်မယ့်သဘောပေါ့။

“အခုတော့ သူ့စောင့်နေနိုင်ပါ တော့မလား ရဲမှူးကြီးတို့ဘက်က လက်ဦး မှုရသွားပြီမဟုတ်လား”
 “ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ပဲရစ်မြို့ကို ခင်ဗျားသတင်းပေးလိုသိရတဲ့ကိစ္စမှန်းဆက် ပြီး အကြောင်းကြားထားပြီးပါပြီ။ ဟိုက ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရုံတင်မကဘူး။ ဂုဏ်ပြုဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနေပြီကော”
 “ဘယ်လို... ကျုပ်ကို ဆုချီးမြှင့် ကြဦးမယ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်တောင်များ ပေးကြမှာပို့လဲ”
 “လိုင်ရာငွေ သန်းတစ်ဝက်တိတိ ပဲ”
 “ဟင်... မနည်းလွန်းလှဘူးလား။ မြေကျောက်က အများကြီးတန်နေတာ မဟုတ်လား”
 “ဘယ်လောက်တန်လဲ မတန်လဲ ဆိုတာ ကျုပ်တော့ မခန့်မှန်းတတ်ဘူး ဆိုညော်။ အဲ ခင်ဗျားက ရတနာကုန်သည် ပွဲစားဟောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ ပစ္စည်း ရဲ့တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းနိုင်မှာပဲ။ အဲဒီပစ္စည်း ကအခုကျုပ်ဆီမှာရှိနေပြီ။ လေယာဉ်ပျံပေါ် တင်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို ပို့ပေးဖို့ စီစဉ် တော့ထားပြီးပြီ။ မပို့ခင်အချိန်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျား လေ့လာနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဆိုညော်”
 ရဲမှူးကြီးနံ့မှ ထထွက်လျက် နံရံ တွင် ကပ်ထားသောစီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ တိုးလှမ်း၏။ အံဆွဲတစ်ခုကို သော့ဖွင့်၍ ဝါဂွမ်းဖြူဖြူဖြင့် ထုပ်သိမ်းထားသော

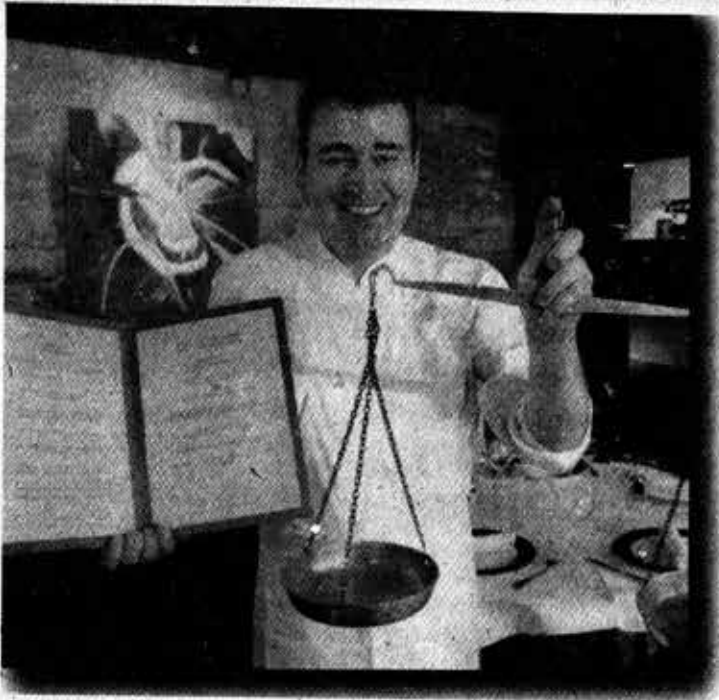
မြင်ကွင်းစုံမှစင်

မြေကျောက်စိမ်းစိမ်းကို စားပွဲပေါ်လာချ ပြ၏။ ဝှမ်းဖြူဖြူအကြား ရှိနေသော ကျောက်၏သဏ္ဍာန်မှာ နှင်းခဲပြင်များ အလယ်တွင် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းရောင်း စိမ်းစိမ်းလေးအသွင်ပေါ့။
 “ကုသေ့နဲ့ရဲပြီး တန်နေတဲ့ ရတနာ တစ်ခုအတွက် လိုင်ရာငွေသန်းဝက်လေးနဲ့ ကျုပ် ကျေနပ်ရမှာလားရဲမှူးကြီး”
 “ခင်ဗျားက ဖျော်မှန်းချက်ကြီးမား လှချည်လား။ ဘယ်လောက်များ ရယူချင် လို့လဲ”
 ရဲမှူးကြီး ကင်တီနီ၏ပေးစွန်းကို အခြေမပေးမီ ရှာကင်အိတ်အတွင်း ဖျတ် ဓနဲနှိုက်သွင်းလျက် ဆတ်ခနဲထုတ်ယူ လာသည်က သေနတ်တစ်လက်ပါပင် တည်း။ ပြောင်းထိပ်မှာ ဆိုင်လင်စာတပ် ထားလျက်...
 “ကျုပ်ရထားတဲ့ပစ္စည်းအတွက် လိုင်ရာငွေသန်းဝက်လောက် ဆုချီးမြှင့် ခံရမယ့်အဖြစ်ကို အရောက်မခံပါရစေနဲ့”
 “ဘယ်လို”
 ရဲမှူးကြီးကင်တီနီ အံ့အားသင့်လို့ မဆုံးခင် စားပွဲပေါ်က မြေကျောက်ကို ဂေါ်နီလီကောက်ယူလိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဝါဂွမ်းဖြူလေးသာကျန်ရစ်၏။ လက်တစ် ဘက်က သေနတ်အချိန် မပျက်စတမ်း...။
 “ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်ရောက်ဖို့အတွက် ရင်ပတ်မှာ ကင်မရာ လွယ်ပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်ယောင် ဆောင်ရတာကတစ်မျိုး၊ ကျုပ်ရဲ့ညိုရောင်

သန်းနေတဲ့မျက်လုံးအိမ်ပေါ်မှာ အပြာ ကာလာရှိတဲ့ မှန်ကိုကပ်၊ အပေါ်ကနေ ပါဝါများဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မျက်မှန်ထူထူ ကြီးတပ်၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အမွှေးတုတွေပုံး လိုဖုံးနဲ့ လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ရက်တွေဟာ အခု တော့ ကျုပ်အတွက် ကုန်ဆုံးတန်ကောင်း ပါရဲ့”
 “ဪ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ဝရမ်းပြေးစင်စီတီကာလိုရယ် ကိုး၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ပြန်ယူ နိုင်ဖို့ခတွက် လှေကားအဖြစ် အသုံးချ သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ လွယ်ပါ့မလား”
 “လွယ်ပါတယ်... သိပ်ကိုလွယ်ပါ ဘယ်လေ၊ ကျုပ်လက်ထဲက သေနတ်ဟာ

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ရိုးရိုးပစ်တဲ့သေနှုတ်မှမဟုတ်ဘဲ။ အသံ
မမြည်ဘဲ တစ်ချက်တည်းကိစ္စချောစေ
နိုင်က ဆိုင်လင်စာတပ်သေနှုတ်ပဲခွာ၊
ခင်ဗျားကိုသတ်ပြီး ထွက်သွားရုံပဲပေါ့။
ကျုပ်လာခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားခေါ်လိုကြောင့်
ဆိုတာ အောက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေနားလည်
နေလိမ့်မယ်။ အရင်တစ်ခေါက်ကလဲ
လာခဲ့ဖူးထားတော့ ကျုပ်ကို ကမ္ဘာလှည့်
ခန်းသည်တစ်ယောက်လိုပဲ ထင်ထားကြ
လိမ့်မယ်။ ကျုပ် ရှော့ရှော့ရှုရှုယူပြီး
ထွက်သွားရုံပဲ မဟုတ်လား။"

"အဲဒါ ခင်ဗျားမှားနေပြီ ဝင်စိတ်
ကာလို၊ အခုခင်ဗျားနောက်မှာ ဘယ်သူ
ပွေ့ရောက်နေသလဲဆိုတာ တဆိတ်
လောက်လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးလား။"
ရဲဖူးကြီး ကင်တီနီ၏ပြောစကား
ကို မယုံကြည်သလို မမိုးမခန့်ရယ်လိုက်ပြီး
"ဟဲဟဲ...ဟဲဟဲ ခေတ်ဟောင်းရုပ်
ရှင်ထဲကနည်းလမ်းတွေနဲ့ ကျုပ်ကို နောက်
လှည့်ခိုင်းပြီး အလစ်မှာ သေနှုတ်ဝင်လုဖို့
ကြံနေတာပေါ့ဟုတ်လား။ မရတော့ဘူး
မိတ်ဆွေ၊ မရတော့ဘူး ကိုင်း မျက်စေ့

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

စုံမှိတ်ထားပြီး ဘုရားတရားသာ အောက် ထဲမှာ နဂိုထဲက ရှိခဲ့တဲ့ ပလပ်စတစ်
မေပေတော့" ကျောက်ပဲ။ အဲ... အစစ်ကိုတော့ ဌာန

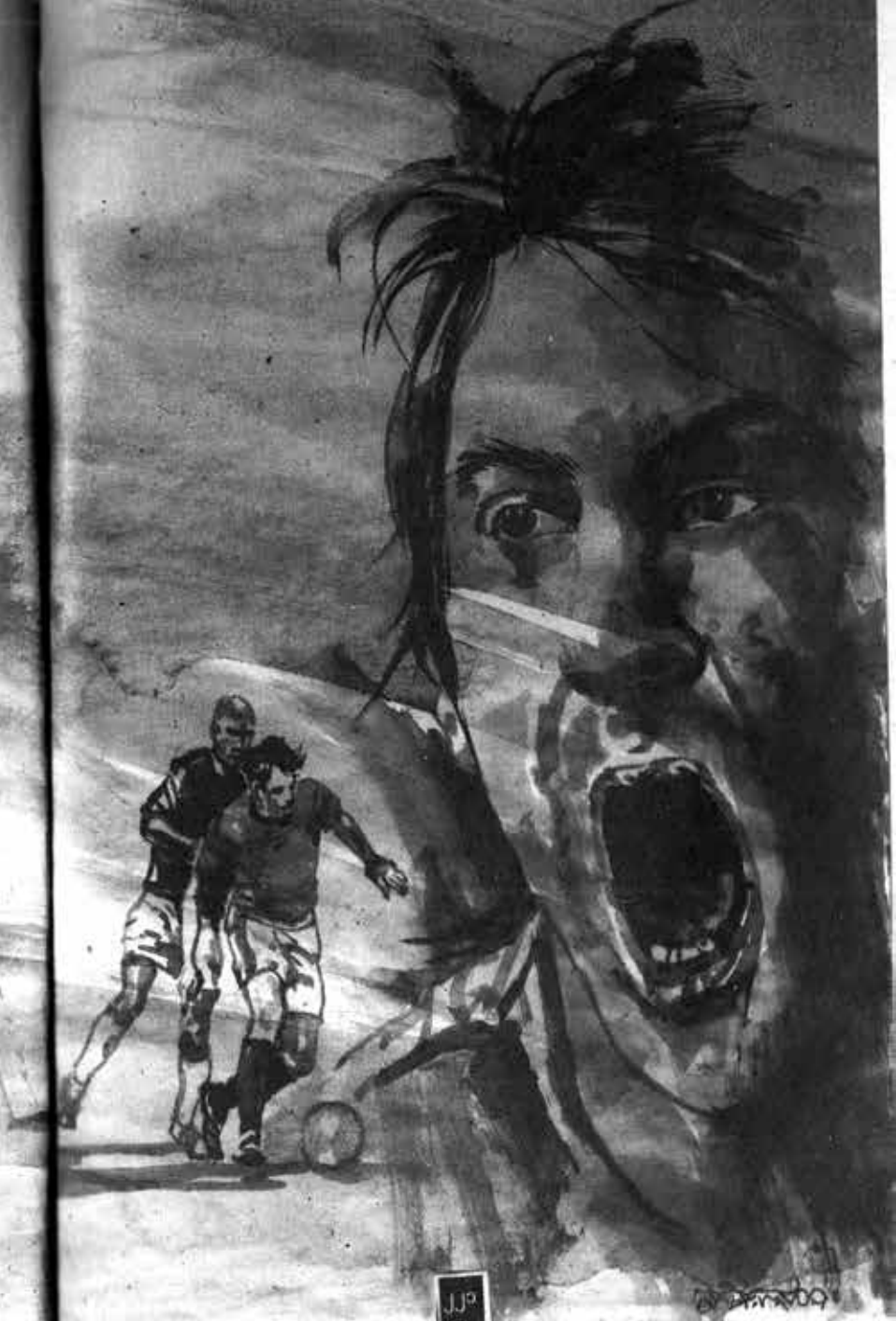
ဂေါ်ခိုလိ်တဖြစ်လဲ ဝရမ်းပြေး ဆိုင်ရာကို ပို့ပေးထားပြီးပြီလေ။ အဲဒီ
ဝင်စိတ်ကာလိုသည် အံတစ်ချက်ကြိတ် တော့ကာ လိုင်ရာငွေသန်းဝက်လေး ဆုချီး
လိုက်ရာက ချိန်ဖို့အပြင်မှာပင် ရုတ်တရက် မြင့်တာကိုတောင် နည်းတယ်လိုထင်ထား
နောက်ဘက်မှ လှန်ချိုးဖမ်းချုပ်ခဲ့သော တဲ့ မောင်ရင်အတွက်ပလပ်စတစ်ကျောက်
အဆုပ်အကိုင်နှင့်အတူ ခလုတ်အနှိပ်ထွက် နဲ့အတူ သံတိုင်နောက်က ထောင်လက်ပဲ
သွားသောကျည်ဆန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချိုးဖြင့်ရုံးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။
သာ သက်ရောက်ဝင်အောင်းသွားသလို...။ ဘာပြိုင်နက်မှာပင်...။

သေနှုတ်ကပါ အနောက်ဘက်မှ ရဲဖူးကြီး ကင်တီနီသည် ဝင်စိ
ရှည်ဖမ်းလျက် လုယူလိုက်သော ခုံထောက် တီကာလို၏ နောင်တရနေသော မျက်နှာ
တစ်ဦး၏လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရ အားပြုပြီးပြခဲ့ရာမှပင်...။
ပါ၏။ ခုံထောက်နှစ်ယောက်ပူးညှပ်နေ "ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း အညံ့ဆုံး
လျက် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်လှန်ချိုး ရဲသားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါစေ၊ မင်းတို့
ထားသည်နှင့် ဘယ်သို့မျှ မရုန်းကန်သာ လို အတော်ဆုံးလူမှိုက်တစ်ယောက်ထက်
ဘဲ ၊ ရှိသွားရသည့်အဖြစ်မျိုး။ စာရင် အပုံကြီးသာသေးတယ်ဆိုတာ မင်း
သင်ခန်းစာရနိုင်လောက်ပါပြီ။"

ရဲဖူးကြီး ကင်တီနီသည် မျက်နှာ
ပွဲခဲ့လျက် အားလားလားနှင့်ဖြစ်နေသော
ဝင်စိတ်ကာလိုအား ဧခုဧကြည့်ခဲ့ရာမှ-
"ဝင်စိတ်ကာလို မင်းကိုယ်မင်း
သိပ်လည်ပြီး ပိုင်ပြီလိုထင်ထားတာကိုက
တကယ့်အမှားပဲ။ တို့ရဲ့လုံခြုံရေးသတိဟာ
ဘယ်တော့မှ မပေါ့လျော့ဘူးဆိုတာ
မောင်ရင်မေ့သွားတာကိုက ခုလိုခံရပြီဖြစ်
လာရတာပဲပေါ့မောင်ရင်။ မောင်ရင်ကို
ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ မြကျောက်ဆိုတာ သရဖူ

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

အားကစားနဲ့ ရာဇဝတ်မှုဟာ
လုံးလုံးမအဝတ်စပ်ပါဘူး။
အားကစားဆိုတာ
တိုင်းပြည်ရဲ့ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ပါတယ်။
ရာဇဝတ်မှုဆိုတာက
ဆိုးကျိုးကို ပြုပါတယ်။

(၁)

ခက်တာက လူစိတ်။
လူစိတ်သည် မျောက်စိတ်
ထက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု
အဆိုရှိသည်။
ခုပင်ကြည့်ပါ။
ခင်မိုးအေးဆိုတာက သူဌေး
သမီး။ သူမိဘများ ကိုကိုတက်ချမ်းသာ
သည်။ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်းလှသည်။
ဦးဘအေး၊ ဒေါ်ခင်တင့်ဆို
တာက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ သစ်ကားပိုင်
ရှင်၊ အလှူအတန်း အပေးအကမ်းက
လည်း ရက်ရောပါဘိသနှင့်။ ဘုရား
ကျောင်းကန် တန်စောင်းမှန်သမျှ မှန်စီ
ရွှေချ စာလုံးကြီးတွေက ထင်းခနဲ လင်း
ခနဲ။

ဘာသာရေးချည့်သာလော၊
မဟုတ်သေးပါ။ လူမှုရေးဘက်ကလည်း
ဆေးရုံတို့ ကျောင်းတို့ ဆောက်တော့
မည်ဆိုလျှင် ရှေ့ဆုံးက အများဆုံးထည့်
၍ မတည်သည်။
သည်တော့လည်း ပါလေရာ
ငါးပိချက်ဆိုတာလို မြို့မှုန်နှာဖုံးဖြစ်ရ
ပြီပေါ့။ ဘုရားလူကြီး၊ ကျောင်းဒကာ၊
ရပ်ရေးရွာရေး ဘာကိစ္စရှိရှိ ရှေ့တန်း
က ပါရစမြဲ။
ခင်မိုးအေးဆိုတာက ဦးဘ
အေး၊ ဒေါ်ခင်တင့်တို့၏ ရွှေလှိုင်ထား
သည့် သမီးကြီးဖြစ်သည်။ သူ့အောက်
မောင်ငယ်တင့်လွင်အေး ရှိသေးသည်။
ခင်မိုးအေးက ဆယ်တန်း၊
တင့်လွင်အေးက ရှစ်တန်းကျောင်းသား။

(၂)

“ကျော်ကျော် ဘာလိုသေးလဲ
ဟင်၊ ဒီမှာ... ကျော်ကျော်ကြိုက်တဲ့
စီးကရက်၊ ဘီစကွတ်မုန့်၊ ငါးပိကြော်
ကတော့ သစ်ဆန်းစတိုးက ဝယ်လာခဲ့
တာ”

“မလိုပါဘူးအေးရယ်...
ကျော်ကျော်ဘယ်လိုနေရနေရ နေဖြစ်
ပါတယ်။ အေးဘာဖြစ်လို့ ဒီအထိလိုက်
လာရတာလဲ။ အေးမိဘတွေသာ သိ
သွားရင်...”

“အို... ဘယ်သူတွေသိသိ
အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ ခုဟာလဲ အေးတို့
အတွက်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
ဒီအထိလိုက်လာတာကို အေးမိဘတွေ
သိသွားရင် ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်တော့မှာ
ပဲ”

“ဒါတွေ ခေါက်ထားလိုက်
စမ်းပါ ကျော်ကျော်ရယ်၊ အရေးကြီး
တာက ကျော်ကျော်အမှုကိစ္စပါ။ ရှေ့နေ
ငှားပြီးပြီလားဟင်...”

“ဘယ်ငှားနိုင်မှာလဲအေးရယ်၊
မုဆိုးမသားအမိ ဘယ်မှာကျောထောက်
နောက်ခံရှိတာမှတ်လို့၊ ထောင်ချလဲ ခံ
လိုက်ယုံပေါ့”

ခင်မိုးအေး၏မျက်နှာကလေး
ညှိုးကျသွားသည်။ ဒါလောက်အထိ
တော့ သူမခံမြာလည်း ဘာမှတတ်နိုင်
ရှာမည် မဟုတ်ပေ။ ယခုလို ထောင်ထဲ
အထိ လိုက်ပြီးတွေ့ရတာပင် တကယ်
တော့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုလှပြီဖြစ်၏။

မတော်တဆများ ကျော်ကျော်
ထောင်ကျသွားရင်...။

သည်အတွေး ခေါင်းထဲဝင်
လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခင်မိုးအေး၏
ရင်ထဲ အသည်းထဲတွင် စစ်ခနဲနာကျင်
သွားမိသည်။ အရင်းစစ်တော့ အမြစ်
မြေက ဆိုတာလို... ကျော်ကျော်ကို
ချစ်သည်စိတ်။

သည်စိတ်ကြောင့်ပင် ခက်
နေခြင်းဖြစ်၏။

လောကတွင် အချစ်နှင့်အမုန်း
တရားသည် အဆိုးနှင့်အကောင်း၊
အလှနှင့်အဇာဉာဏ်တန်၊ အလိမ္မာနှင့်
အမိုက် ဘယ်တစ်ခုခုကိုမှ တရားသေ
ခွန်တွဲရပ်တည်နေသည်ဟူ၍ မရှိပေ။
ကောင်းပေမယ့် ချစ်ချင်မှချစ်မည်၊ ဆိုး
ပေမယ့် မုန်းချင်မှမုန်းမည်။ အလှကို
လည်း မုန်းချင်မုန်းမည်၊ အကျည်းတန်
ကိုလည်း ချစ်ချင်ချစ်နေမည်။ ထိုနည်း
တူ မလိမ္မာတာကလေး မိုက်တာကလေး

ကိုမှ ကွက်ပြီးချစ်နေတတ်သူတွေက
လည်း တစ်ပုံကြီး။

အမိုက်ကိုမှ အသည်းနှင့်
အောင် ချစ်နေသူတို့ထဲတွင် ခင်မိုးအေး
လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်။
ကျော်ကျော်လွင် မိုက်လေလေ...
ခင်မိုးအေး ချစ်လေလေ။

တကယ်တော့ ကျော်ကျော်လွင်
မိုက်ပုံမိုက်နည်းကလေးက ခင်မိုးအေး
ခွင့်လွတ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ခွင့်လွတ်
သင့်စရာ။

ကျော်ကျော်လွင် ဆေးခြောက်
မရှူပါ။ ကော်မက်သလင်း မသောက်
ပါ။ ကိုဒင်းဖော့စဖိတ် မမျိုပါ။ ပက်
သဒင်း မထိုးပါ။ ဘိန်းဖြူ နီး-နီး၊ အနံ့
ပင် မခံ။ သည်လိုဘဲနာတွေနားလည်း
သူမကပ်။ အပေါင်းအသင်းမလုပ်။

ဆံပင်ရှည်လည်း သူမထား။
ပြီးတော့ သူတို့ကျောင်းဘာလုံးအသင်း
မှာလည်း အသင်းကပွတိန်၊ ကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီးမှအစ ဆရာ၊ ဆရာမ
များရော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ
ပါ သူ့ကိုချစ်ကြသည်။ ကျောင်းစာ
အနေနှင့်လည်း အဆင့်လေးငါးပတ်ဝန်း
ကျင်။

ဒါဖြင့် ကျော်ကျော်လွင် ဘယ်

မှာမိုက်သနည်း။

ရှိသည်၊ ရှိသည်။ မိုက်သည်၊
မိုက်သည်။ သူ့မိုက်တာကတစ်မျိုး။
ကျော်ကျော်လွင်က လူစားတစ်မျိုး။

ကျော်ကျော်လွင်သည် သူ၏
မွေးရာပါဗီဇဓာတ်ခံကိုက ဆတ်ဆတ်
ထိ မဟုတ်မခံတတ်သည့် လူစားမျိုး။
သူ့စိတ်ထဲ မှန်ပြီထင်လျှင် ဘေးဘီ
ပတ်ဝန်းကျင် ဘာမှမကြည့်တော့ဘဲ
စွတ်တင်တတ်သည်။ အမှန်တရားဆို
တာမျိုးကလည်း အခက်သာ။ တစ်ခါ
တရံ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်နေသည့်
အမှန်တရားလည်း ရှိတတ်၏။

ဥပမာအားဖြင့်...။

ဆရာက သင်္ချာတစ်ပုဒ်တွက်
ပြသည်။ ကိုရွှေကျော်လွင်က ဆရာ၏
သင်္ချာတွက်နည်းမှားပါသည်ဟု လူပုံ
အလယ် အရှက်ခွဲသည်။ ဆရာဒေါပွ
သွား၏။ ဆရာက ကျောက်သင်ပုန်း
ကြီးကို ထိုးအပ်၏။

“ကဲ... မင်းတွက်စမ်း”

ကျော်ကျော်လွင် တွက်ပြ
သည်။ အဖြေချင်းကတော့ အတူတူ။
သို့သော် တွက်နည်းချင်းကတော့ မတူ
ပါလေ။ အမှန်က တွက်နည်းနှစ်မျိုး
ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်မျိုးမက သုံးမျိုး

လေးမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိနေမည်။ သည်
တော့မှ... ဆရာက သူ၏တွက်နည်း
မမှားကြောင်း၊ ကျော်ကျော်လွင်၏
တွက်နည်းလည်းမှန်ကြောင်း၊ တွက်နည်း
ချင်းသာ မတူကြောင်း ရှင်းပြရာ...
ကျော်ကျော်လွင်က သူမှားပါကြောင်း
ဝန်ခံ၍ ဆရာကိုတောင်းပန်သည်။
ကျော်ကျော်လွင်က သည်လို
လူစားမျိုး။

မခင်မိုးအေးထံ ချစ်ခွင့်ပန်ပုံ
ကလေး ကြည့်ဦးမလား။ တကယ်သင်း
သည့် ငနဲ။

“မခင်မိုးအေး”

“ရှင်... ဘာလဲ၊ ကိုကျော်
ကျော်လွင်”

“ကျွန်တော်ကြီးလို့ မိန်းမယူ
ရင်လေ... ခင်ပျားလို ရုပ်ချောပြီး
သဘောကောင်းတဲ့အမျိုးသမီးကို မရ
ရအောင် ယူမယ်ဗျာ... သိလား”

ခင်မိုးအေး၏မျက်နှာပြင်
တွင် ရှက်သွေးများ နီးမြန်းသွားသည်။
ဒေါသလည်း ထောင်းခနဲထသွား၏။

“ရှင်... ရှင်... ဘယ်လိုပြော
လိုက်တာလဲ၊ ရှင် ဘယ်လိုလူစားလဲ”

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့အမိရယ်၊
ကျုပ်လည်း ကျုပ်ဝမ်းထဲရှိတာကို ပြော

မိတာပါ။ မပဏ္ဍာလို သူဌေးသမီးနဲ့
ကိုဒါသလို ကျွန်သပေါက်တောင် ညား
ကြသေးတာ”

“တော်... တော်... ကိုကျော်

ကျော် ရှင်လွန်လွန်းနေပြီ”

“အေးလေ တော်ဆိုရင်လဲ
တော်ပါပြီ၊ အမှန်ကတော့ ကျော်ကျော်
အေးကိုချစ်နေတာကို မပြောတတ်လို့
ပါဗျာ”

သည်လောက်မိုက်လို့လည်း
ခင်မိုးအေးမှာ ကျော်ကျော်လွင်ကို
ဒါလောက်ချစ်နေရခြင်းဖြစ်၏။

မိုက်လေချစ်လေပေါ့။

(၃)

ပါတီ ယူနစ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏
ရွှေစင်ရုပ်ဆုအတွက် အထကပေါင်းစုံ
ဘောလုံးပွဲများ ကျင်းပလျက်ရှိ၏။
ကျော်ကျော်လွင်တို့ အထက(၁)မှလည်း
တစ်ဖက်မှ ကျောင်းစာကိုမလစ်ဟင်း
စေရဘဲ ဘောလုံးပွဲအနိုင်ရရေးအတွက်
အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ ကျော်
ကျော်လွင်၏ဘောလုံးအသင်းတွင်
ခင်မိုးအေး၏မောင်ငယ် တင့်လွင်အေး
လည်း ပါသည်။

ကျော်ကျော်လွင်မှာ သူများ

သားသမီးတွေလို ဘော်ကြော့နေရရှာသူ မဟုတ်ပေ။ ကျောင်းဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် နောက်တစ်နေ့ မနက် မိခင်မုဆိုးမကြီး မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနိုင်ရန်အတွက် ထင်းခွဲရေခပ်ပေးရသည်။ မုန့်ဖတ်များ ညှစ်ပေးရသည်။ ပြီးမှ ထမင်းစားပြီး စာကြည့်စားပွဲထိုင်ရသည်။

မနက်အိပ်ရာထပြန်တော့လည်း မိခင်ကြီး မုန့်ဟင်းခါးချက်သည်ကို ကူညီလိုက်၊ စာကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရာက... ဝေလီဝေလင်း မုန့်

ဟင်းခါးထမ်း၍ ဈေးပို့ပေးရသေးသည်။ ဘောလုံးကစားရန် လေ့ကျင့်သည့်အချိန်ကို မနည်းကြီးလုလုနေရသည်။

သည်ကြားထဲကပင် ကျော်ကျော်လွင်တို့ အထက(၁)ဘောလုံးအသင်းသည် ဆီမီးဖိုင်နယ်ပွဲအထိ တက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

“ငါ့ညီ... မင်း ဘောလုံးကစားတာ တော်ချင်သားနဲ့ စိတ်ထားလေး နည်းနည်းပြင်ဖို့လိုတယ်ကွ”

“ပြောပါအစ်ကို”

“အားကစားတိုင်းမှာ စိတ်ထား ဖြူစင်သန့်ရှင်းဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်ကွ ငါ့ညီရ၊ ဘောလုံးလို... အင်တိုက်အားတိုက် တိုးတိုက်ကစားရတဲ့ အားကစားမျိုးကျတော့ သာပြီး အရေးကြီးတာပေါ့။ သူများကိုလည်း ချဖို့စိတ်မကူးနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုလဲ အချမခံနဲ့။ မတော်တဆဖြစ်တာက တစ်မျိုးပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က အမြဲတန်း သည်းခံစိတ်မွေးဖို့လိုတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို... ကျွန်တော်ကြီးစားပါမယ်”

ကျော်ကျော်လွင်က တင့်လွင်အေးကို သည်လိုမကြာခင်က သတိပေး

ရသည်။ သတိမပေးလို့လည်း မဖြစ်။ တင့်လွင်အေးက ကလေးစိတ်၊ ကိုယ့်ထိလျှင် မခံချင်၊ ပြန်၍တွယ်ချင်၏။ ကလေးဆိုတော့ ဘောင်ဝင်သည်။ မဝင်သည် မသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ အသားလွတ် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဒါကြောင့် ကျော်ကျော်လွင်က သတိပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ဆီမီးဖိုင်နယ်ပွဲနိုင်ပြီး ဖိုင်နယ်သို့တက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ တက်လာသော အမှတ်(၃)အထကနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

“ဒီတစ်ခါ အရေးအကြီးဆုံးပဲ ငါ့ညီ၊ တို့နဲ့တွေ့ရမှာက အမှတ်(၃)” တင့်လွင်အေးကို သတိပေးရပြန်၏။

“သိပါတယ်အစ်ကိုရ”

“သိတာက အရေးမကြီးဘူးကွ၊ အုပ်စုဗိုလ်လုပွဲတုန်းက... မင်းကုလားလေး မောင်မိုး ကို လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သည်းခံခိုင်ရင်တော့ မင်းကို ငါ ထည့်မကစားဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကိုရာ... ကျွန်တော်သည်းခံပါမယ်၊ ကျွန်တော်ကစားပါရစေ”

“အေး... ကတိတည်ပါစေ

နော်”

သို့နှင့် ဖိုင်နယ်ပွဲကြီးနေ့သို့ ရောက်လာ၏။ လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးကြသော ပရိသတ်များမှာ ကွင်းလုံးညွတ်မှု။ ကျောင်းသူ၊ကျောင်းသားများ၊ ဆရာ၊ဆရာမများ၊ ကျောင်းသား မိဘများ၊ ဘောလုံးဝါသနာအိုးများ။

“အမှတ်(၁)... ကွ”

“အမှတ်(၃)... ကွ”

မိမိသန်ရာသန်ရာ အားပေးကြသည်။ နှစ်သင်းစလုံးကလည်း ခြေစွမ်းထက်သူတွေ၊ ဖိုင်နယ်အထိရောက်လာမှတော့ ဘယ်သူနိုင်မည်ဟူ၍...

အတိအကျပြောမရ။

ကျော်ကျော်လွင်က ရှေ့တန်း ညာအတွင်းမှကစား၍ တင့်လွင်အေး က အလယ်တန်းညာမှ ကစားသည်။ တင့်လွင်အေး ကတိတည်ပါသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်တိမ်း၍ သန့်ရှင်းစွာ ကစားလျက်ရှိသည်။ ကျော်ကျော်လွင် စိတ်အေးနေရသည်။

သို့သော် စိတ်မအေးရတာက တစ်ဖက်အသင်းမှ . . . ကုလားလေး မောင်မိုး ။ သူ့က ရှေ့တန်းဘယ် အတွင်းမှ ကစားသူဆိုတော့ တင့်လွင် အေးနှင့် အမြဲလိုလို ထိပ်တိုက်တွေ့နေ ရသည်။ ကျော်ကျော်လွင် ကြိုတင် တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း တင့်လွင် အေးကို ချရန် အကွက်ဆင်နေသည်။

ဖွဲ့စည်း ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာ အမှတ်(၁)မှ တစ်ဂိုးစသွင်းလိုက်ရာ၊ တစ်ကွင်းလုံး ဩဘာသံများဖြင့် ဆူညံ သွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ရုံးတော့မဲချင် လာသည်။ သူတို့အယံတွင် အမဲချင်ဆုံး ကုလားလေးမောင်မိုး ။ သူမဲချင် ဟာကလည်း သိသာလွန်းနေသည်။ တင့်လွင်အေးကိုမှကွက်၍။

ဒိုင်လူကြီးက မောင်မိုး ကို

တစ်ကြိမ်သတိပေးပြီးပြီ။

အမှတ်(၃)မှ တစ်ဂိုးပြန်သွင်း လိုက်ရာ ပရိသတ်များ နှစ်ခြိုက်သဘော ကျသွားကြသည်။ တစ်ကွင်းလုံး ပွက် ပွက်ညံ့သွား၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါချေ . . . အမှတ်(၁)မှ တစ်ဂိုး သွင်းလိုက်ပြန်၏။ ပရိသတ်များ၏အားပေးသံများ မစဲ နိုင်အောင်ရှိချေ၏။ နှစ်ဂိုး တစ်ဂိုး။

ဆက်ကစားကြရာတွင် . . . မောင်မိုး လွန်လာပြီဖြစ်၏။ တင့် လွင်အေး ခေါက်လဲသွားရာက ရုတ် တရက် ပြန်မထနိုင်ပေ။ ဒိုင်လူကြီးက မောင်မိုး အား အဝါကတ်ပြား ထုတ် ပြသည်။

မိနစ် ၄၀ ခန့်တွင် အမှတ်(၁) မှ တစ်ဂိုးထပ်သွင်းပြန်ရာ၊ သုံးဂိုး တစ်ဂိုးဖြစ် သွား၏။ ကုလားလေး မောင်မိုး မှာလည်း အလွန်အမင်း ဟော့တံဖြစ်နေပြီ . . . သူ၏အသင်း ကပွဲတိန်မှ သတိပေးသည့်ကြားကပင် တင့်လွင်အေးကိုပင် သဲကြီးမဲကြီး လိုက် ချနေသည်။ ကြာတော့ ဒိုင်လူကြီးမှာ မနေသာတော့ဘဲ မောင်မိုး အား အနီကတ်ပြားပြု၍ ထုတ်လိုက်ရတော့ သည်။

ဒုတိယပိုင်းဆက်ကစားကြ ရာတွင် အမှတ်(၁)က နှစ်ဂိုးထပ်သွင်း ၍ အမှတ်(၃)က တစ်ဂိုးပြန်သွင်းနိုင် ပြီး၊ အမှတ်(၁) ငါးဂိုးနှစ်ဂိုးဖြင့် ပါတီ ယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ရွှေစင်ရုပ်ဆုကို ဆွတ်ခူးသွားခဲ့သည်။

အမှတ်(၁)ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီး ဦးတင်ဆောင်မှာ သံချပ်တိုင်နေ ရာက အသံဝင်လုနီးနီး ရှိနေချေပြီ။

“အမှတ်တစ်ကို နိုင်ဖို့ ရာ စောင့်ပါဦးဗျာ . . . တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်”

(၄)

ပြည်သူ့တရားရုံးတရားခွင် မှာ ပြကတော့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ တရားသူကြီးအဖွဲ့ နာယကကြီး၏ စီရင်ချက်ကို ငုံ့လင့်လျက်ရှိကြ၏။

“ဒီအမှုဟာ မြို့သူမြို့သား အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့အမှု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ . . . ပြည်သူ တွေက ရွေးချယ်တင်မြှောက်ထားတဲ့ ပြည်သူ့တရားရုံးက အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ရေးအတွက် တရားလို တရားခံများနဲ့ နှစ်ဖက်သက်သေများ ကို အလေးအနက်ထားပြီး တိတိကျကျ စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။”

အောင်မြင်ခန့်ငြားလှသော နာယကကြီး၏အသံက တိတ်ဆိတ်နေ သော တရားခွင်ကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“အထူးသဖြင့် အားကစားနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ပိုပြီးအလေးထား ဝရစိုက်ရပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆို တော့ အားကစားနဲ့ အခုလိုရာဇဝတ်မှု ဟာ လုံးလုံးမအပ်စပ်ပါဘူး။ အားက စားဆိုတာက တိုင်းပြည်ရဲ့ကောင်းကျိုး ကိုဆောင်ပါတယ်။ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ က ဆိုးကျိုးပြုပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ လမိုင်း မကပ်ပါဘူး။ ဒီအမှုမှာ တရားလို မောင်မိုး ဟာ တရားခံပြသက်သေ (၁)ဖြစ်တဲ့ တင့်လွင်အေးကို ဘောလုံး ကစားပွဲမှာ မတရားရန် မှုနေတဲ့ အတွက် ဒိုင်လူကြီးက ပွဲထဲကထုတ်ခဲ့ ရပါတယ်။ ဒါကို မောင်မိုး က မကျေ မနပ်ဖြစ်ပြီး ပွဲပြီးတဲ့အခါ အိမ်အပြန် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး တင့်လွင်အေးတို့ကို ရန်ရာ ပါပါတယ်။ ရိုးရိုးရန်ရှာရုံတင်မကဘူး မောင်းပြန်မောင်းချွေးနဲ့ တင့်လွင်အေး ကိုထိုးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်မှာ . . . တရားခံကျော်ကျော်လွင်က မောင်မိုး လက်ထဲကစားကိုလုပြီး မောင်မိုး ကို ပြန်ထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

နာယကကြီးက ချောင်းတစ်

မြင်ကွင်းစုံမူခင်း

ချက်ဟန်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မောင်မိုး၊ ရဲ့လက်မောင်းရင်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၄ နဲ့ ထိုက်သင့်နေပါတယ်။ အလားတူပဲ အဲဒီအမှုမှာ တရားလိုဖြစ်တဲ့ မောင်မိုး ဟာ မောင်းချစားကို ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ အတွက် လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(c)နဲ့ တရားခံဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးကို အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်။”

နာယကကြီးက ပေးမည့် အပြစ်ကို မဖော်ပြမီ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဆုံးမစကားပြောနေသည်။

“မောင်ကျော်ကျော်လွင်ရော၊ မောင်မိုး ရော... ဒီအမှုဖြစ်ပွားလာအောင် စတင်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ မောင်တင့်လွင်အေးတို့ပါ အားလုံး အားကစားသမားတွေဖြစ်ကြတယ်။ အခု မင်းတို့တတွေ မိမိကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုပြီး ကစားနေကြသလို၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ မိမိရဲ့မြို့နယ်၊ နောက်တစ်ဆင့်တက်လာရင် မိမိရဲ့တိုင်း၊ ဒီထက်တိုးတက်လာရင် မိမိတိုင်းပြည်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အားကစားသမားကောင်းကြီးတွေ မဖြစ်လာဘူးလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်

ဘူး။ ဒီတော့... မင်းတို့တတွေဟာ အားကစားသမားကောင်းဖြစ်နိုင်ရေးအတွက် စိတ်ထား ထာဝစဉ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းဖို့၊ ကိုယ်ချင်းစာဖို့၊ ရိုင်းပင်းကူညီဖို့၊ သည်းခံစိတ်မွေးဖို့ တရားရုံးက အလေးပေးပြီး တိုက်တွန်းပညာပေးလိုက်ပါတယ်။”

ချမှတ်သောအပြစ်ဒဏ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် တစ်ယောက်လျှင် ဒဏ်ငွေ ၂၅၀ ကျပ်စီပေးဆောင်စေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ပါက ထောင်ဒဏ်(၃)လ ကျခံရန်ဖြစ်၏။

မောင်မိုး ၊ ဤမိဘများမှာ တတ်နိုင်သူများဖြစ်၍ ချက်ချင်း ပေးဆောင်ရန် စီစဉ်နေသည်။

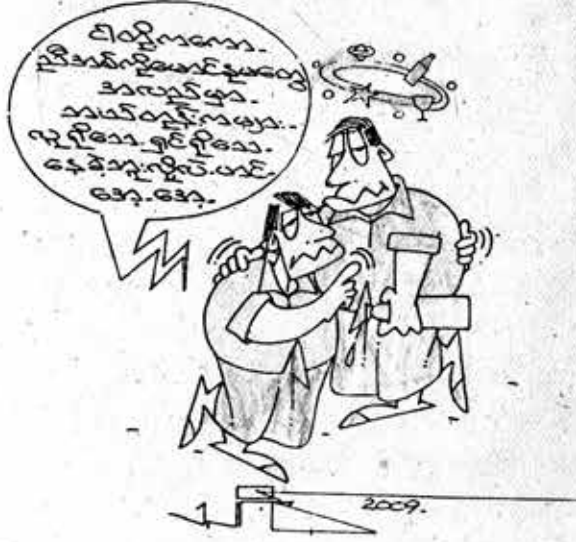
ခင်မိုးအေးမှာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ... ဆရာ... လုပ်ပါဦး... ကျော်ကျော်”

ခင်မိုးအေး၏စကား မဆုံးမိကာယနည်းပြဆရာ ဦးညွန့်ဝေက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အသာနေစမ်းပါဟယ်... ဆရာတို့စိုက်ဆောင်ထားမှာပေါ့”

ရန်အောင်မောင်မောင်

ပျော်ရွှင်စွာ အခြေချခြင်း

အိန္ဒိယ

ယခင်လမှအဆက်

ယခုလ
ဇာတ်သိပ်

က မှု့ သူ လှို ငါ လာ က . . .

မြင်ကွင်းစုံပြည်ဝဖြစ်ရပ်မှန်

Happy Landing

by Lt. Col Orestle Pinto

Stygart

တာသာပြန်ဝတ္ထုရှည်

လေ့ကျင့်ပေးပြီးနောက် စမ်းသပ်မှုများပြုလုပ်ထားသော စပိုင်တစ်ယောက်အား အမြန်ဆုံးတာဝန်ပေးရန် လိုအပ်လေသည်။ စစ်ရေးအခြေအနေမှာ လျင်မြန်စွာပြောင်းလဲနေ၏။ စပိုင်တစ်ယောက်အား ကုန်းလမ်းမှ အင်္ဂလန်သို့ စေလွှတ်လျှင် လပေါင်းများစွာကြာမှ သူ့တာဝန်ယူရမည်နေရာသို့ ရောက်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဂျာမန်များသည် သူတို့၏ သူလျှိုများအား ရေလမ်းခရီးဖြင့်သာ အင်္ဂလန်သို့ စေလွှတ်ကြ၏။ စန္ဒန်ကာသည် အခြားအရေးမပါသော တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့လာခဲ့၏။ ဂျာမန်များသည် သူတို့စပိုင်ပါသော လေ့များအား ပြင်သစ်ကမ်းခြေမှဖြစ်စေ၊ ဒတ်(ချ်)ကမ်းခြေမှဖြစ်စေ၊ ထွက်သွားပါက မည်သို့မှ အန္တရာယ်မပြုကြပေ။ မသိဟန်ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုလေ့များသည် တစ်ရက်သာသာနှစ်ရက်မျှသာ အချိန်အတွင်း အင်္ဂလန်ကမ်းခြေသို့ ချောမောစွာ ရောက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်မှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များသည် သာမန်ရောက်လာသော ဒုက္ခသည်များထက် လေ့ဖြင့် ရောက်လာသော ဒုက္ခသည်များကို သံသယရှိကြ၏။ ဒုက္ခသည်အစစ်အမှန်များမှာ ဂျာမန်များ၏ မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေမှုအောက်မှ အသက်စွန့်၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရ၏။ လမ်းခရီးတွင် ဂျာမန်ကင်းလှည့်မော်တော်အန္တရာယ်၊ ပင်လယ်၏ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များကို လွတ်အောင်ရှောင်ခဲ့ကြရ၏။ အင်္ဂလန်ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခြင်းမခံရဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့၏ စစ်ဆေးမှုကို ခံကြရတော့၏။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မကောင်းပါ။ သို့သော် စပိုင်တစ်ယောက်လွတ်ထွက်သွားပါက ထောင်ပေါင်းများစွာသော အပြစ်မဲ့သည့် ယောက်ျားမိန်းမနှင့် ကလေးများ ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ စစ်အတွင်းက ဥရောပတိုက်မှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးလာသူများ၊ ထွက်ပြေးရာလမ်းကြောင်းများ၊ နည်း

လမ်းများအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုအလုပ်မှာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှပါသည်။ စာရင်းအတိအကျ မရှိသော်လည်း မိမိတို့တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာသည့် (၁၀)ယောက်တွင် တစ်ယောက်သာ ဂရိတ်ဗြိတိန်သို့ ရောက်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့သည် အသိအမှတ်ပြုခြင်းမခံရသော သူရဲကောင်းအမျိုးသားအမျိုးသမီးများဖြစ်ကြ၏။ အေးချမ်းသော ကာလမှာပင် သင့်မိသားစု သင့်မိတ်ဆွေများကို ခွဲခွာပြီး၊ အခြားတိုင်းပြည် သူစိမ်းတစ်ရပ်ဆံများအကြားတွင် သွားနေဖို့မလွယ်ကူပေ။ စစ်ကာလအတွင်းတွင် သင် သွားလိုသော နေရာသို့ ရောက်အောင်သွားရန် အလွန်ခက်ခဲ၏။ ရန်သူအန္တရာယ်နှင့် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များကို ကျော်လွှားနိုင်ရပါမည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် Refugees မဖြစ်ခဲ့ဖူးသူများသည် ဤယောက်ျား မိန်းမများ၏ ရဲဝံ့သော စွန့်စားမှုကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့လယ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဌာနချုပ်သို့သွားပြီး ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ ပင် ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး လက်ထောက်တစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။

“ဗိုလ်မှူးပြန်ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့ အရေးပေါ်အလုပ်တစ်ခုပေါ်လာလို့” သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲကွ”

“သတင်းက ခုမှရောက်ပါတယ်။ ဝက်(စ်)ဆပ်ဆက်ကို ပြင်သစ်နှစ်ယောက် လေယာဉ်နဲ့ဆင်းလာတယ်”

“ဒါ ဆန်းသလား၊ ဥရောပတိုက်မှာ လေယာဉ်တွေ ထောင်ချီပြီး ပျံနေတာပဲကွ”

“အခုဟာ ထူးဆန်းပါတယ်” သူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

“လေယာဉ်ပျံကို သူတို့ဘာသာ တည်ဆောက်တာလို့ပြောပါ

တယ်”

“ရိုက်ညီနောင် ကိုယ်ယောင်လာပြတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့သေသွားကြပြီပဲ။ နောက်ပြီး ပြင်သစ်လူမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းပြီ သတ္တိကောင်းတဲ့ လေသူရဲတွေကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်”

“အခု မရောက်သေးဘူး။ ကားနဲ့ လာနေပြီ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ထိုညနေစောင်းတွင် လူနှစ်ယောက်သည် အစောင့်များနှင့်အတူ ကျွန်တော်အခန်းထဲဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို စစ်ဆေးပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ အသက်အစိပ်ခန့် လူရွယ်ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးသွယ်၍ ရုပ်ရည်ခန့်ညား၏။ ဆံပင်နက်၍ လှိုင်းထနေသည်။ ရော်နယ်ကိုး(လ်)မင်းပုံစံ။ ခဲတံလောက်သေးမြင်သော နှုတ်ခမ်းပွေးရှိ၏။ သူသည် ထိုကျော်ကြားသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်နှင့် ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အမည်ပြောပြသောအခါ ထင်ရှားသောပြင်သစ်မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။ သူ့အဆက်အနွယ်အမည်မှာ ဘီကွန်တီဖြစ်သည်။ သူ့အဖော်မှာ သူ့ထက်အသက်နှစ်ဆကြီး၍ အသားမည်းသည်။ သူနှင့်အလွန်ခြားနား၏။ ဂင်တိုတို့ဖြင့် သန်မာသော လယ်သမားပုံစံဖြစ်၏။ အမည်မှာ မာဆယ်ဖြစ်သည်။ ဘီကွန်တီ၏ ကားသမားနှင့် အထွေထွေလုပ်သားဖြစ်၏။ သူ့ဆရာအား အလွန်လေးစားစွာ ဆက်ဆံ၏။ သူ့ဆရာ၏ နောက်ဘက် ခြေနှစ်လှမ်းအကွာတွင် အမြဲရပ်နေတတ်၏။ သူ့ဆရာက သူ့ကို စကားပြောလျှင် ခေါင်းငုံ့နားထောင်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့ဆရာနောက်တွင် ရပ်နေသော မာဆယ်သည် အတန်ကြာ

အောင် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ဝင်ထိုင်၏။ သူတို့၏ အမည် နေရပ်လိပ်စာ ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ၊ နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ မိဘများအကြောင်း၊ အသေးစိပ်စသည်များကို မေးမြန်းမှတ်သားပြီးနောက် ကျွန်တော်က သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို မေးသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ဘီကွန်တီက ပြောပြ၏။ မာဆယ်က ရိုသေမှုဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေ၏။

သူ့ဖခင်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့သော်လည်း ရိုးရိုးရောဂါဖြင့် ၁၉၃၆ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အရွယ်ရောက်စပြစ်၏။ ထို့နောက် သူ့မိခင်သည် တောင်အမေရိကရှိ သူမအမျိုးမျိုးထံ ကြာမြင့်စွာသွားနေခဲ့၏။ အာဂျင်တီးနားလူမျိုးမြေပိုင်ရှင် တစ်ယောက်က သူမကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သဖြင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့၏။ ၁၉၃၈ခုနှစ်တွင် သူမမိခင်သည် အာဂျင်နီးနားလူမျိုးနှင့် လက်ထပ်ပြီး၊ သူမခင်ပွန်းအသစ်နှင့် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့၏။ ပဲရစ်မြို့နှင့် ရိုရင်အကြားရှိနယ်မြေများအား ဘီကွန်တီကို လွှဲအပ်ပေးထားခဲ့၏။ ဘီကွန်တီမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးဖြစ်သည်။

စစ်ဖြစ်လာသောအခါ ပြင်သစ်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် အရေးပေါ်ဗိုလ်ဖြစ်လာခဲ့၏။ မကြာခင် ထိုတပ်ဖွဲ့ကို တင့်ကားတပ်အဖြစ်ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ ၁၉၄၀ခုနှစ် မေလတစ်လလုံးပင် ပြင်သစ်တို့၏ သမားရိုးကျစစ်ဆင်မှုသည် လျင်မြန်စွာ ထိုးစစ်ဆင်လာသော ဂျာမန်တပ်များကို မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ပေ။ ရွန်းမဲ(လ်)ဦးဆောင်ချီတက်လာသော ပန်ဇာတပ်မများနှင့်အတူ ပြင်သစ်သံချပ်ကာကားများထွက်ပို့မီလျှင်စွာ ရွေးလျားနိုင်သော တင့်ကားများပါလာ၏။ ဂျာမန်တင့်ကားများမှာ ပိုမိုခိုင်ခံ့ရုံသာမက လက်နက်ကောင်းများတပ်ဆင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်တင့်

ကားတပ်မှာ နောက်သို့ ဆုတ်လာခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပြင်သစ် တို့ စစ်ရှုံးသဖြင့် လက်နက်ချအညံ့ခံရတော့၏။ ဘီကွန်တီသည် သူ့မြေများရှိသော နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ပြင်သစ်နိုင်ငံအား သမ္မတအုပ်ချုပ်ရေးစံနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၁၅၀)ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဘီကွန် တီပိုင်သောနယ်မြေတွင် မြေပိုင်ရှင်ခေတ်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်များ အတော်အတန်ကျန်ရစ်နေဆဲဖြစ်၏။ သူ့နယ်မြေအတွင်းသို့ ဂျာမန်များ ရောက်လာကြ၏။ ဂျာမန်များသည် ချက်ချင်းပင် ထိုဒေသတွင်ရှိသော လယ်သမားများနှင့် မြေရှင်အသေးစားများ သည်။ ဘီကွန်တီအား သူတို့၏ သဘာဝခေါင်းဆောင်အဖြစ် သဘောထားကြောင်း သိသွားကြ၏။ ထိုဒေသ၏ တာဝန်ခံဂျာမန် စစ်ဗိုလ် ကလူဇာမှာ အလွန်ပါးနပ်၏။ ဘီကွန်တီနှင့် ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံ၏။ ဘီကွန်တီပိုင်သော နယ်မြေအတွင်းသို့ ဂျာမန်စစ် သားများကို သွားခွင့်မပြုပေ။ သူ့နယ်မြေမှ ထွက်သော သီးနှံများ ကိုလည်း မတရားသိမ်းယူခွင့်မပြုပေ။ ဂျာမန်ဗိုလ်မှူးသည် ဘီကွန် တီအား သူတို့ရသော ဓါတ်ဆီခွဲတမ်းမှာ အလွန်နည်းသဖြင့် ဘီကွန်တီ၏ တောက်ပြောင်ခဲ့ညားသော ရိုး(လ်)ရွိုက်(စ်)ကား အတွက် ဓါတ်ဆီမပေးနိုင်သည်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်း တောင်းပန် ပြောဆို၏။

“ကျွန်တော် ဘာအခွင့်အရေးမှ မတောင်းခဲ့ဘူး” ဘီကွန် တီက ပြောပြသည်။ “ဂျာမန်တွေ လက်အောက်မှာ နေရတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် တိုင်းပြည်ရဲ့ အရှက်ကို ပြေပျောက်အောင် တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိဘူး” သူက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ပခုံးကြို့လိုက်၏။

ဘီကွန်တီက ဆက်လက်၍ သူ လေယာဉ်မောင်းရန်

အလွန်ဝါသနာပါကြောင်း၊ စစ်မဖြစ်ခင်က ပြည်တွင်းတွင် လေယာဉ်မောင်းခွင့်လိုင်စင်ရခဲ့ကြောင်း၊ ရီဗိုင်းယားနှင့် အင်္ဂလန် သို့ အပျော်ထမ်းလေယာဉ်မောင်းခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။ ဂျာမန်များက သူ့ကို ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံသော်လည်း အကျဉ်း သားဟု သူ့ကိုယ်သူထင်ကြောင်း ပြောပြ၏။ တစ်နံနက်တွင် သူသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့မှုကို ခံစားရင်း မြင်းစောင်းများကို လျှောက် ကြည့်နေခဲ့၏။ ထိုအခါ ကြာမြင့်စွာရပ်ထားသော ကားကို ပွတ် တိုက်နေသည့် မာဆယ်ကိုမြင်လိုက်သည်။ မာဆယ်သည် ကားခေါင်းကို ဖွင့်၍ အသုံးမပြုတော့သော ဆလင်ဒါစက်ကို ဖုန် သုပ်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ သူ့ခေါင်း ထဲတွင် အကြိတ်တစ်ခုပြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သူ့တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံးအင်ဂျင်စက်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် လေယာဉ်ပျံတစ်စီးတည်ဆောက်၍ အင်္ဂလန်သို့ ပျံသန်းသွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ကူးမှာ ရူးသွပ်မှု ဟု ဆိုနိုင်၏။ သူသည် ထိုအတွေးကို မေ့ဖျောက်၍ မရနိုင်ခဲ့ပေ။ ချက်ချင်းပင် ထိုအကြောင်းကို မာဆယ်အားပြောပြလိုက်၏။ ထို လုပ်ငန်းအတွက် အဖော်တစ်ယောက်လိုသည်အပြင် သူ့ကား သမားကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ပဲရစ်မြို့သို့ သွားခွင့်ပြုရန် ဂျာမန်များထံခွင့်တောင်းလိုက်၏။ ပဲရစ်မြို့မှ အပြန်တွင် လေယာဉ် ပျံတည်ဆောက်ခြင်းအတတ်ပညာစာအုပ်များ ဝယ်လာခဲ့၏။ ထိုစာအုပ်များကို သေချာစွာ ဖတ်၏။ ပထမတွင်နားမလည်ပေ၊ ကျောင်းတွင် သင်ကြားခဲ့သော ဂြိုဟ်နိမိတ်ဗေဒပညာနှင့် အဆင် မြင့်သင်္ချာပညာကို မေ့နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ Acrodynamic ပညာကို နားလည်အောင် ထိုစာအုပ်များကို ပြန်ဖတ်ရပြန်၏။

သင်္ချာဘာသာကို သူနားမလည်ပဲဖြစ်နေ၏။ တက္ကသိုလ်

တွင် သင်္ချာပါမောက္ခလုပ်ခဲ့သော သူ့ဖခင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် အက်ဘားရပ်တွင် နေထိုင်ကြောင်း သူ သတင်းကြားထားသည်။ ထိုအဘိုးကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး သူပညာသင်ကြားရန် စိတ်ဝင်စားလာကြောင်း ယုံကြည်အောင်ပြောပြ၏။ အဘိုးကြီးသည် ဘာမှ အထွေအထူး မမေးဘဲ သူ့အား လိုလိုလားလား ကူညီ၏။ ဘီကွန်တီသည် ရက်သတ္တတစ်ပါတ်တွင် နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် အက်ဘားရပ်သို့ သွား၍ သင်္ချာဘာသာသင်ယူခဲ့၏။

ထောင့်များ၊ မျဉ်းကွေးများနှင့် သင်္ချာဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ သင်္ကေတများကို နားလည်အောင် နာရီပေါင်းများစွာ သင်ခဲ့ရ၏။ ဤမျှလှူကောင်းမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူပင် မထင်ခဲ့ကြောင်း၊ ရက်သတ္တပါတ်အတော်ကြာသင်ယူပြီးနောက် သူသည် ထူးချွန်သော သင်္ချာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်ဟု ဘီကွန်တီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

ယခုအခါ လေယာဉ်ပျံသန်းရန် သူ့ကိုယ်တိုင်တွက်ချက်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ သူ့နေသော နေရာနှင့် အင်္ဂလန်ကမ်းခြေသည် ကီလိုမီတာ(၂၅၀)ကွာဝေး၏။ ဤခရီးအကွာအဝေးကို လေယာဉ်ပျံသန်းရန် ဓါတ်ဆီအနည်းဆုံး (၅၀)လီတာလိုအပ်နေသည်။ နောက်ထပ် (၂၅)လီတာဆောင်းယူမှသာ စိတ်ချရမည်ဖြစ်၏။ အင်ဂျင်နှင့်တောင်ပံအလေးချိန် ဓါတ်ဆီအလေးချိန်နှင့် သူ့နှင့် မာဆယ်တို့၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို သယ်ဆောင်နိုင်သော လေယာဉ်ကို တည်ဆောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ မာဆယ်ကို ချန်ထားခဲ့ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူထွက်ပြေးကြောင်း ဂျာမန်များသိပါက မာဆယ်ကို ကြိုရာပါဟု သတ်မှတ်ပြီး အန္တရာယ်ပေးပေလိမ့်မည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြောပါသည်။
“ခင်ဗျား အစေခံကို မေးခွန်းမေးခွင့်ပြုပါ”
“မေးပါ ခင်ဗျာ” သူက ဖြေသည်။
“ကျွန်တော့်ကို ဖြေပါ မာဆယ်၊ မွန်စီယာဘီကွန်တီရဲ့ အကြံကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောထားပါသလဲ၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ပါသလား”

မာဆယ်သည် အဖြေပေးခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းသည့် အနေဖြင့် သူ့ဆရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘီကွန်တီက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် မာဆယ်ဖြေသည်။ “မွန်စီယာက ဘာကို ပဲအမိန့်ပေးပါစေ ကျွန်တော် ချက်ချင်းနာခံမှာပါ။ မွန်စီယာက သူ့အသက်ကိုစွန့်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားမှပဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် သူနဲ့အတူ အသက်မစွန့်ဝံ့ရမှာလဲ”

“ဒီအကြံဟာ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား စိတ်ထဲက ဟကယ်ယုံကြည်ခဲ့သလား”

“အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပြီလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက ပခုံးကို ဟန်ပါပါကြုံပြီးဖြေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့အဖြေပဲ” ကျွန်တော် ပြုံးပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ “ကဲ ခင်ဗျား စကားကို ပြန်ဆက်ပါဦး” ဘီကွန်တီဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဘီကွန်တီသည် လေယာဉ်ကိုယ်တည်နှင့် တောင်ပံများ၏ ပုံကြမ်းကို လျှို့ဝှက်စွာဆွဲခဲ့၏။ ဂျာမန်များက သူ့ကိုအနှောင့်အယှက်မပေးသဖြင့် ကံကောင်းခဲ့သည်။ သူ့အိမ်နှင့်ဂိုဒေါင်များထဲတွင် လေယာဉ်ပျံတည်ဆောက်မှုအတွက် အသုံးတည့်သော တိုလီမိုလီပစ္စည်းများစွာရှိ၏။ သူ့လေယာဉ်ပုံစံဆွဲနေချိန်တွင် မာဆယ်က လိုသောပစ္စည်းများ စုဆောင်းခဲ့၏။ အိမ်အထပ်ခိုးပေါ်မှ ကင်းဘတ်ရွက်ထည်ဟောင်း တစ်ခုကို ရှာတွေ့ခဲ့၏။ မာဆယ်သည် ထိုရွက်ထည်ကို ဖြတ်တောက်ပြန်ချုပ်ပြီး လေယာဉ်ပျံကိုယ်ထည်ကို ပိုးရန်စီစဉ်၏။ စားပွဲဟောင်းတစ်လုံးမှ သစ်သားများကို လေယာဉ်၏ ကိုယ်ထည်တွင် ယက်မအဖြစ် အသုံးပြုရန် ဖြတ်တောက်ခဲ့၏။ အသုံးမပြုဘဲ ရပ်ထားသည့် ကားရှေ့ဘီးများကို လေယာဉ်ဘီးအဖြစ် အသုံးပြုရန် ဖြုတ်လေသည်။

လေယာဉ်ပျံကို မြင်းဇောင်းနံဘေးတွင် တည်ဆောက်ခဲ့၏။ လေယာဉ်ပျံတစ်စီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ပေါ်လာအောင် လအတော်ကြာအောင် တည်ဆောက်ရ၏။ ဘီကွန်တီသည် အိမ်ကို တစ်ဘက်မျက်နှာစာသာဖွင့်ပြီး အခြားဘက်မှ တံခါးများအား လုံးကို ပိတ်လိုက်၏။ အစေခံများကိုလည်း သုံးယောက်သာချန်ထားပြီး ကျန်လူများကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်၏။ ထမင်းချက်မှာ အိမ်တွင် အနှစ်(၂၀)လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ထိန်းအမျိုးသမီးကြီးမှာ ဘီကွန်တီငယ်စဉ်က ကလေးထိန်းလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာ တောက်တိုမည်ရခိုင်းသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် စိတ်မနှံ့သည့် လူငယ်ဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်

အား ဘီကွန်တီက သနားသောကြောင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မာဆယ်က အစေခံများအား ဘီကွန်တီသည် စက်တစ်မျိုးအား ကျောက်မီးသွေးဖြင့် မောင်းနှင်၍ ရနိုင်မရနိုင်ကြောင်း စမ်းသပ်နေသည်ဟု ပြောပြထား၏။ သူ့စကားကို အစေခံများယုံကြည်အောင် မာဆယ်သည် ကားဟောင်းတစ်စီးမှ ပိုက်များကို ဖြုတ်ခြင်း၊ ရေတိုင်ကီအဖိုးကို ဖြုတ်ခြင်းစသည်များ လုပ်ခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် အဆင်ပြေစွာလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ငါးလခန့်အကြာတွင် ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် လေယာဉ်ပျံသည် ရုပ်လုံးပေါ်လာ၏။ လေယာဉ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သမိုင်းမတင်ခင်ကာလက ငှက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူနေ၏။ အင်ဂျင်နှင့်ခါတ်ဆီလှောင်ကန်ကို ယခုတိုင် မတပ်ဆင်ရသေးပေ။ ထိုအလုပ်မှာ အလွယ်တကူလုပ်နိုင်လေသည်။ အဓိကပြဿနာမှာ ခါတ်ဆီရရှိ

နန္ဒီစိုး
(မြန်မာပြန်)

ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများပေါင်းချုပ်

ယနေ့အထိ နိုင်ငံတိုင်းတွင် မိမိတို့ဘာသာ စကားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေရသော အကောင်းဆုံး စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်စုစည်းပြီး ထုတ်ဝေ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၅၀၀၈၄၉၀၉၀၈
ဖော်မွန်စာပေမှထွက်နေပါပြီ

ရန်ဖြစ်သည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မြို့များမှ လူနာတင်ကားများနှင့် မီးသတ်ကားများအတွက်သာ ဓါတ်ဆီထုတ်ပေး၏။ ထိုနေရာများမှ ဓါတ်ဆီရရန်မလွယ်ပေ။ ဓါတ်ဆီရှာနေကြောင်း လူသိပါက အန္တရာယ်ရှိပေမည်။ သူ့အိမ်နှင့်မနီးမဝေးတွင် ဓါတ်ဆီဂိုဒေါင် ရှိသော်လည်း နေရောညပါအစောင့်ချထား၏။ အစောင့်များကို လာဘ်ထိုး၍ ဓါတ်ဆီရအောင်ကြိုးစားပါက သူတို့နှစ်ယောက်၏ အသက်ကို သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံများလက်သို့ ဝကွက်အပ်လိုက်သလို ဖြစ်ပေမည်။ ဓါတ်ဆီများလျော့သွားပါက စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပြီး မကြာခင်သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း သိသွား ပေလိမ့်မည်။ သူ့အနေဖြင့် ဂျာမန်များ၏ သံသယဝင်ခြင်းကို မခံဝံ့ပေ။ သူ့အိမ်ဝင်းထဲသို့ လာရောက်ရှာဖွေပါက လေယာဉ်ပျံ ကို တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ကာနယ်ကလူးဂါးအား ဓါတ်ဆီခွဲတမ်း တောင်းပါကပါးနပ်သော ကာနယ်သည် သူ ဘာအတွက် ဓါတ်ဆီ တောင်းကြောင်း စုံစမ်းပေလိမ့်မည်။

မာဆယ်သည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာတွေ့ခဲ့၏။ သူ့ဆရာအား ကာနယ် ကလူးဂါးနှင့် အထက်တန်းစစ်အရာရှိကြီးများအား တစ်လတစ်ကြိမ်ပါတီပေး ရန် အကြံပေးခဲ့၏။ စစ်ဗိုလ်များသည် စစ်တပ်မှကားဖြင့် လာကြ မည်ဖြစ်၏။ အိမ်ပေါ်တွင် စစ်ဗိုလ်များအား ညစာဖြင့်ဧည့်ခံနေ စဉ် ဒရိုင်ဘာများအား အစေခံတန်းလျားတွင် ဧည့်ခံမည်ဖြစ်၏။ အနီးအနားရှိမြို့မှ လှပသောမိန်းကလေးများအား ဒရိုင်ဘာများ ကို ဧည့်ခံရာတွင် ကူညီခိုင်းမည်ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးများကို ကား ဒရိုင်ဘာများ စိတ်ဝင်စားနေချိန်တွင် မာဆယ်သည် ရပ်ထား သော ကားများ၏ ဆီတိုင်ကီအတွင်းမှ ဓါတ်ဆီနည်းနည်းစီကို ပိုက်ဖြင့် စုတ်ယူမည်ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် ဘီကွန်တီသည် သူ့တိုင်းပြည်၏ ရန်သူများ ကို ဧည့်မခံလိုသဖြင့် ထိုအကြံကို သဘောမတူပေ။ စစ်ပွဲတွင်

ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ရှုံးရသည်မှာ တစ်ပိုင်းဖြစ်၏။ အနိုင်ရသူများ အား မျက်နှာချိုသွေးသည့်အလုပ်မှာ သူ့ပင်ကိုယ်သဘာဝနှင့် မကိုက်ညီပေ။ နောက်ထပ်ရက်သတ္တတစ်ပါတီနှစ်ပါတီကြာသည် အထိ အခြားနည်းလမ်းကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရှာမရသဖြင့် ဘီကွန်တီသည် ထိုအကြံအစည်ကို စိတ်မပါသော်လည်း လက်ခံရ တော့၏။ ကာနယ် ကလူးဂါးထံသို့ ပါတီပွဲတက်ရန် ဖိတ်စာပို့လိုက် သောအခါ ဝမ်းသာအားရလက်ခံခဲ့သည်။

မူလကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း မာဆယ်သည် ရပ်ထား သော စစ်ကားများ၏ ဓါတ်ဆီတိုင်ကီများအတွင်းမှ ဆီများကို ပိုက်ဖြင့် စုတ်ယူခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ကားတစ်စီးမှ ဓါတ်ဆီ ငါးလစ်တာထက်ပိုမယူပေ။ လေးလခန့်အကြာတွင် အင်္ဂလန် ကမ်းခြေသို့ ပျံသန်းရန် ဓါတ်ဆီလုံလောက်စွာရခဲ့၏။ တစ်ကြိမ် တွင် မာဆယ်အား ဂျာမန်များ ဖမ်းမိတော့မလို ဖြစ်သွားသေး၏။ ဂျာမန်တစ်ယောက်သည် သူ့မိတ်ဆွေများပေးရန်လက်ဆောင်ကို ကားသို့ ပြန်လာပြီး ယူလေသည်။ ထိုလူသည် ဒေသထွက် သစ် တော်သီးဘရန်ဒီများကို အလွန်သောက်ထားသဖြင့် အရက်မူးနေ ၏။ ထို့ကြောင့် ကားနောက်ဘီးကို မှီ၍ မလှုပ်မရွက်ထိုင်နေသော မာဆယ်ကို မမြင်ပေ။

ဘီကွန်တီကိုယ်တိုင်လည်း သည်းထိတ်ရင်ဖိုရသော အဖြစ်မျိုးကြုံခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့ပြောနေသော စကား လမ်းကြောင်းသည် မော်တော်ကားများအကြောင်းကို ရောက် သွားခဲ့၏။ ကာနယ် ကလူးဂါးက ဘီကွန်တီတွင် အလွန်ကောင်း သော အင်္ဂလန်လုပ်ရိုး(လ်)ရွိုက်(စ်)ကား ရှိသည်ဟုသိရကြောင်း။ ထိုကားကိုကြည့်လိုကြောင်း ပြောပြ၏။ ထို့ကြောင့် ကားကိုလိုက်ပြ ရ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ကာနယ် ကလူးဂါးသည် ကားအဖုံးကို ဖွင့်မကြည့်ပေ။ ကားခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်ပါက ကားအင်ဂျင် ကိုတွေ့မည်မဟုတ်တော့ပေ။ ထိုအချိန်က အင်ဂျင်ကို လေယာဉ်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

တွင်တပ်ထားပြီး လေယာဉ်ပျံသည် ကင်းဘတ်အောက်တွင် ရှိနေ၏။

လေယာဉ်ပျံအား ပျံသန်းနိုင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်သည်အထိ တည်ဆောက်ရသည်မှာ ခေတ်တစ်ခေတ်မျှကြာသည်ဟုထင်မှတ်ရ၏။ တစ်ခုသော အရုဏ်တက်မျှန်တွင် ဘီကွန်တီနှင့် မာဆယ်တို့သည် လေယာဉ်စက်ကိုနှိုးကြ၏။ လေယာဉ်အင်ဂျင်စက်သည် တစ်ကြိမ်နှိုးရုံနှင့် စက်နှိုးခဲ့၏။ ဘီကွန်တီစက်နှိုးနေစဉ်၊ မာဆယ်က သွက်သွက်ခါအောင် တုန်ယမ်းနေသော လေယာဉ်ကို ထိန်းထား၏။ ထို့နောက် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ လေယာဉ်ပန်ကာများ အရှိန်ပြင်းစွာ လည်ပတ်လာ၏။ လေယာဉ်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေရာမှ ပိုမိုမြန်လာ၏။ ဘီကွန်တီသည် လေယာဉ်ဘီးများကို မတင်လိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံသည် ဒဏ်ရာရသောငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လေထဲသို့ ဒယ်မ်းဒယ်င်တက်လာခဲ့၏။

ပိုင်းလော့သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ဦးတည်၍ တစ်နာရီ မိုင်(၅၀)နှုန်းဖြင့် ပေ၁၀၀အမြင့်မှ ပျံသန်းခဲ့၏။ ဘီကွန်တီက လေယာဉ်ကို နိမ့်နိမ့်ပျံသန်းပါက ရန်သူများ၏ ရေဒါတွင် ဖမ်းယူနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ပြော၏။ ထိုထက်မြင့်သောနေရာမှ ပျံသန်းပါက လေယာဉ်ပျက်ကျသွားနိုင်သည်ဟုလည်း သူကရယ်ပြီး ပြောသည်။

သူသည် မြို့ကြီးများကို ရှောင်ပြီး ပျံသန်းလာခဲ့၏။ နောက်မှ ဂျာမန်လေယာဉ်များလိုက်လာခြင်း၊ မြေပြင်မှသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ခြင်းမခံရပေ။ လီထရိုပို(တ်)ကမ်းရိုးတန်းတောင်ပိုင်းကို ဖြတ်ပြီးနောက် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သန်းပျံနေစဉ် စပစ်ပိုင်းယားလေယာဉ်အုပ်စုနှင့် တွေ့လေသည်။ မာဆယ်သည် ကြိုတင်ယူဆောင်လာသော စားပွဲခင်းအဖြူကို ဝှေ့ယမ်းပြ၏။ သူတို့

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

သည် ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း အချက်ပြခြင်းဖြစ်၏။ စပစ်ပိုင်းယားလေယာဉ်များက သူတို့ လေယာဉ်ကို ဝန်းရံပြီး ဆပ်ဆက်အနောက်ပိုင်းရှိ အာအောက်(ဖ်)အခြေစိုက်စခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။ ထိုနေရာတွင် လေယာဉ်ဆင်းသက်ခိုင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်ထံ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူတို့၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော လုပ်ဆောင်ချက်ကို ချီးကျူးမိပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လေယာဉ်ကို သွားရောက်စစ်ဆေးသောအခါ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်မိပါသည်။ ထိုလေယာဉ်သည် မြေပြင်မှမည်ကဲ့သို့ တက်လာပြီး မိုင်(၁၅၀)ပျံသန်းလာသည်ကို တွေးမရအောင် ဖြစ်မိပါသည်။ စပစ်ပိုင်းယားလေယာဉ်အုပ်စုမှူးနှင့် သူ ပိုင်းလော့များကို မေးကြည့်သောအခါ လေထဲတွင် ပုံပျက်ပန်းပျက်ရွေ့လျားနေသော အရာကိုကြည့်ပြီး ဟစ်တလာသည် မည်ကဲ့သို့သော လျှို့ဝှက်လက်နက်ဖြင့် သူတို့ကမ်းရိုးတန်းကို တိုက်ခိုက်လာသလဲဟု သူတို့ အံ့ဩနေခဲ့ကြောင်း ပြောပြကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘီကွန်တီတစ်ယောက်တည်းကိုခေါ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးပါသည်။ သူ့အကြောင်းကို အလွတ်ရသလောက်ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော်က မာဆယ်သည် ဘာကြောင့် အလွန်တော်သော စက်ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ရတာလဲဟု မေးသောအခါ မာဆယ်သည် လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းအားလုံးတွင် တော်ကြောင်းပြောပြ၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် အင်ဂျင်နီယာဘာသာရပ်တွင် ကျွမ်းကျင်သော အာအောက်(ဖ်)မှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ထိုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးခဲ့၏။ ထိုအရာရှိသည် လေယာဉ်အား အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီးနောက် ရနိုင်သမျှသော ပစ္စည်းများဖြင့် ကြံဖန်တည်ဆောက်ထားပုံကို ချီးကျူး၏။ စက်အကြောင်းကို နားမလည်သော

ကျွန်တော်သည် အင်ဂျင်များနှင့် သူတို့၏ တည်ဆောက်ထားပုံကို မေးခွန်းများမေးခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘီကွန်တီကို ခေါ်တွေ့ခဲ့၏။ “ခင်ဗျားကို အခုလို ခဏခဏခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးရတာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး” ထိုင်ပြီးနောက် စီးကရက်မီးညှိနေသော သူ့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်၏။ “နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သင်းသိချင်တဲ့ အချက်နှစ်ချက်သုံးချက်ရှိနေပါတယ်။ ပထမအချက်က ဓါတ်ဆီကိစ္စပါ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဂျာမန်စစ်တပ်ကားထဲက ဓါတ်ဆီကိုစုတ်ယူခဲ့ပါသလား”

“မယူခဲ့ဘူး” သူက ဖြေသည်။ “အဲဒီအလုပ်ကို မာဆယ်ပဲ လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်တာဝန်က ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေကို ဧည့်ခံဖို့ပါ။ အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆယ်မိနစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာအောင် ပျောက်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ပါတီလုပ်နေချိန်မှာ ကားတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရပ်ထားတယ်ဆိုတာကို ပြောပြနိုင်ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါတယ်။ ကားတွေဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံပေါက်က တန်းစီပြီးဝင်လာကြတယ်။ အရာရှိတွေကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အခါမှာ လှေကားဝက ကြိုနေတဲ့မာဆယ်က အိမ်ပေါ်ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ခေါ်လာတယ်။ ဒရိုင်ဘာတွေက အစေခံတန်းလျားနားက ကားရပ်တဲ့နေရာကို ကားမောင်းသွားကြတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ အိမ်နောက်ပိုင်းမှာပါ အရာရှိတွေပြန်တဲ့အထိ ကားတွေကို အဲဒီမှာပဲ ရပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘဲလ်တီးပြီး အချက်ပေးတဲ့ အခါမှာ မာဆယ်ဟာ ဒရိုင်ဘာတွေကို ကားရပ်တဲ့နေရာကို ခေါ်လာပါတယ်။ ဒရိုင်ဘာတွေဟာ ကားတွေကို အိမ်ရှေ့ပြန်မောင်းသွားပါတယ်”

“ဒါဆို ရောက်တဲ့အချိန်က ပြန်သွားတဲ့အချိန်အထိ စစ်ကားတွေအနားကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မွန်စီယာ အခု ခင်ဗျားကို ဘေးမသိရန်မခဘဲ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ခေါ်လာတဲ့နာမည်ကျော်ရိုး(လ်)ရွှိက်(စ်)အင်ဂျင်အကြောင်းကို မေးခွန်းနည်းနည်းမေးခွင့်ပြုပါ အဲဒီအင်ဂျင်ကို မူလကားကနေပြီး တကယ်ဖြုတ်တာ ဘယ်သူပါလဲ”

“မူလတွေဖြုတ်ပြီး ပြန်တပ်တဲ့ အလုပ်ကိုမာဆယ်ပဲ လုပ်ပါတယ်။ အင်ဂျင်ကို မဖို့နည်းလမ်းရှာတာလဲ သူပါပဲ၊ အင်ဂျင်ဟာ အလွန်လေးတဲ့အတွက် လူနှစ်ယောက်အားနဲ့ မ၊ မနိုင်ပါဘူး။ သူဟာ လေယာဉ်ပျံကို ကားနဲ့ဘေးရွှေ့လာပါတယ်။ ကားပေါ်ကနေပြီး လေယာဉ်ပေါ်ကို အင်ဂျင်ရွှေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို ကူညီပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်တွေအားလုံးကို သူတစ်ဦးထဲလိုလို လုပ်တာပါ။ သူ့လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ အံ့မခန်းပါပဲ။ သူမပါရင် ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အင်ဂျင်ကို လေယာဉ်မှာ မကပ်ခင်က ဖြုဲးစေ တပ်ပြီး တဲ့နောက်မှာဖြစ်စေ ခင်ဗျာ၊ ပြောင်းလဲခဲ့သလား”

ဘီကွန်တီမှာ ဇေဝေဝါဖြစ်သွား၏။ “ပြောင်းလဲတယ်ဟုတ်လား” သူက နားမလည်သလို မေးသည်။ “မလုပ်ဘူး။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် လုပ်ရမှာလဲ ရိုး(လ်)ရွှိက်စ်အင်ဂျင်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မာဆယ်ကြပ်ထားတဲ့ ဝက်အူတွေကို စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ဟာ ဝက်အူတွေခိုင်မြဲမှုအပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မာဆယ်ကို လုံးဝယုံကြည်ပေမယ့်

အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း လွှဲထားရင် တရားမျှတရာမရောက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အင်ဂျင်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသလား” ကျွန်တော် အေးဆေးစွာ မေးလိုက်ပါသည်။

သူက တစ်ချက်ပြီးပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ပါသည်။ “အနည်းအကျင်းပါ။ သူတို့ဘယ်လိုလည်ပတ်တယ်ဆိုတာကို သဘောလောက်ပဲသိပါတယ်။ ပျက်ရင်နည်းနည်းပါးပါးပြင်တတ်တယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ မာဆယ်ကတော့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပျံသန်းမှုကို နားလည်ပါတယ်။ သူက အင်ဂျင် အကြောင်းကို နားလည်တယ်။ တစ်ယောက်စီဆိုရင် ကျွန်တော့်တို့ ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော်နဲ့ မာဆယ်ပေါင်းပြီး အင်္ဂလန်ကို ရောက်အောင် လာခဲ့ကြပါပြီ”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ မွန်စီယာလီဘီကွန်တီ ကျွန်တော် သိချင်တာ ဒါပါပဲ”

သူ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် တစ်နာရီတိတိ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မာဆယ် တစ်ယောက်ထဲခေါ်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောပါသည်။ သူသည် ညှိုးငယ်စွာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။ ပြင်သစ်လယ်သမားများသည် အာဏာရှိသူများရှေ့တွင် ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်တတ်၏။ ကျွန်တော် အချိန်အတော်ကြာအောင် သူ့ကို အကဲခတ်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် အေးဆေးစွာ မေးပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဖြေပါ မာဆယ်။ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်တာလဲ”

“ဘာ လုပ်လို့လဲ”

“တိုရှီတွေဆီမှာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ရောင်းစားတယ်”

ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဆရာကိုလည်း ရောင်းစားတယ်”

“မွန်စီယာ အထင်မှားနေတာပါ။ ကျွန်တော် တိုရှီတွေကို မုန်းပါတယ်”

“ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပိုချစ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ မွန်စီယာအမ်လီဘီကွန်တီကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့တယ်။ သူက ခင်ဗျားဟာ သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ လှည့်စားလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး မွန်စီယာ” သူက ညှိုးငယ်စွာဖြေသည်။

“ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်။ နားထောင်ပါမာဆယ်။ ခင်ဗျားဟာ အမှားသုံးခုလုပ်ခဲ့တယ်။ ပထမအချက်က အင်ဂျင်ပဲ။ ဘယ်သူမှ အင်ဂျင်ကို သေသေချာချာကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ မြေပြင်ပေါ်ကို ဆင်းတဲ့ အခါမှာ အင်ဂျင်ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အတူ အင်ဂျင်ကို စစ်ဆေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရိုးရိုးကားအင်ဂျင်ဟာလည်ပတ်နှုန်းနည်းတဲ့အတွက် လေယာဉ်အင်ဂျင်အဖြစ်အသုံးပြုလို့မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်တဲ့စက်ဆရာတစ်ယောက်ဟာ ကိရိယာအပြည့်အစုံရှိရင် စက်ရဲ့လည်ပတ်နှုန်းကို မြှင့်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီအင်ဂျင်ရဲ့လည်ပတ်နှုန်းကို အဲဒီနည်းနဲ့ မြှင့်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါက အချက်တစ်ချက်ပါ”

“မွန်စီယာ လီဘီကွန်တီ လုပ်ထားရင်လုပ်ထားပါလိမ့်မယ်” သူ့စကားကို ကျွန်တော် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး မွန်စီယာ လီဘီကွန်တီဟာ မက်ကင်းနစ် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ စက်အကြောင်းကို ကောင်း

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကောင်းမသိဘူး။ ခင်ဗျားပဲ သိတယ်။ ဒုတိယအချက်ကို ပြောပြမယ်။ အင်ဂျင်အပတ်ရေမြင့်တဲ့အခါမှာ အောက်တိုန်းအများကြီး အသုံးပြုရတယ်။ အဲဒီအောက်တိုန်းဆီကို ဘယ်ကရသလဲ။ မွန်စီယာလီဘီကွန်တီက အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေကို စည့်ခံနေချိန်မှာ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဂျာမန်တွေက သူတို့ရဲ့ စစ်ကားတွေထဲမှာ အဲဒီဆီကို ယူလာတယ်”

သူ ကျွန်တော် မျက်နှာကို တည့်တည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ၊ ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။

“တတိယ အချက်ကို ပြောပြမယ် မာဆယ်။ ဒီ နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံမြေပုံကို ကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ လေယာဉ်မောင်းလာတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဲဒီလမ်းကြောင်းဟာ ဂျာမန်တိုက်ခိုက်ရေး လေယာဉ်အုပ်စု တပ်စွဲထားတဲ့နေရာနဲ့ ကိုလိုမီတာနည်းနည်းပဲ ဝေးတယ်။ ကမ်းခြေမှာလဲ လေယာဉ်ပစ်အမြောက်တွေရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အပေါ်က ခင်ဗျားတို့ လေယာဉ်ပျံဖြတ်မောင်းလာချိန်မှာ အမြောက်နဲ့တစ်ချက်မှ မပစ်ခဲ့ဘူး။ နောက်ကလဲ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးမှ လိုက်မလာဘူး။ ရေလက်ကြားကိုမရောက်ခင်မှာ ခင်ဗျားတို့ လေယာဉ်ဟာ အကြိမ်တစ်ဒါလင်ထက်မနည်း ပစ်ချခံရဖို့ရှိတယ်။ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ပစ်ချမခံရတာလဲ။ ဂျာမန်တွေဟာ သွားခွင့်ပြုဖို့ အထက်က သူတို့ကို အမိန့်ပေးထားခဲ့တယ်။

“ဂျာမန်တွေဟာ မျိုးချစ်နှစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးခွင့်ပြုတာလဲ”

သူက သရော်သံဖြင့်မေးသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပါ မာဆယ်။ မွန်စီယာလီဘီကွန်တီ တစ်ယောက်ထဲပါ။ ခင်ဗျားဟာ တို့ရှိတွေရဲ့ အေးဂျင့်ဖြစ်တယ်။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ဒီအကြံကို စတင်ကြားရမယ့်အချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြခဲ့တယ်။ သူတို့က ဘီကွန်တီကိုကူညီဖို့ ခင်ဗျားကို အားပေးကြတယ်။ လေယာဉ်ပျက်ကျရင်တော့ ခင်ဗျားကဆိုးတာပဲ။ ခင်ဗျား ချောချောမောမောရောက်သွားရင် ခင်ဗျားဟာ သူတို့ အတွက် အသုံးဝင်လိမ့်မယ်။ အင်္ဂလန်ကနေပြီး သူတို့ အတွက်စပိုင်လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကဆိုးတာပဲ။ ကဲ မွန်စီယာမာဆယ် ကျွန်တော်တို့ အချိန်မကုန်အောင် ဝန်ခံချက်ပေးပါတော့”

မာဆယ်သည် ခေါင်းမာသော လယ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဝန်ခံချက်မပေးဘဲ နာရီပေါင်းများစွာ သူ့အပြစ်မရှိကြောင်းပြောခဲ့၏။ သူ့တွင် အပြစ်ရှိကြောင်း သေချာသော်လည်း တရားဝင်တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

တစ်ညနေတွင် သူ့အား ထောင်မှ မြို့ထဲရှိ ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် တရားရုံးတွင် တရားစွဲခံရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ လမ်းကိုဖြတ်ကူးချိန်တွင် အစောင့်များ သူ့အနီးတွင်မရှိပေ။ ထိုအချိန်တွင် မီးမှိတ်ထားသော ကားတစ်စီးသည် လမ်းပေါ်တွင် တရကြမ်းမောင်းလာပြီး မာဆယ်ကို ဝင်တိုက်သွားတော့၏။ သူ့ခမျာ ထိုနေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးသေသွားခဲ့၏။ ကားဒရိုင်ဘာကို ဖမ်းမမိခဲ့ပေ။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး သမားများသည် သစ္စာဖောက်များကို အငြိုးကြီးစွာဖြင့် သုတ်သင်တတ်လေသည်။

ဘီကွန်တီသည် လွတ်လပ်သော ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ပြီး အာဖရိကမြောက်ပိုင်းတွင် ရဲရင့်စွာတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုစစ်မြေပြင်တွင် သူ့ဒဏ်ရာရခဲ့၏။ လန်ဒန်မြို့ လေကြောင်းပြတိုက်တွင် အခြားရဲ့ဝံ့စွန့်စားသော လေသူရဲများ၏ ဆုတံဆိပ်များနှင့်အတူ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ချစ်ဇင်ဒောင့်

WAW

၂ တစ်မျက်နှာ အံ့ သည်တစ်ကိုယ်
 လုံး xxx သိမ်းကုန်လို့ မောင်
 ပွေ့ထားခဲ့တယ် xxx တယ်ဆိုကိုယူ
 xxx တယ်ဆိုတောင်လဲလဲကွယ် xxx
 သည်သိချင်းစာသားလေးက မိန်းကလေး
 ခဲ အလှကို တန်ဆာဆင် ရေခွံထား
 ဖြင်းဖြစ်သည်။
 ထိုသို့ ရည်ညွှန်းထားသူမှာ
 တစ်ခြားသူကိုတော့ မဟုတ်
 ဆည်ရွာကျေးရွာမှ မသိတာကို

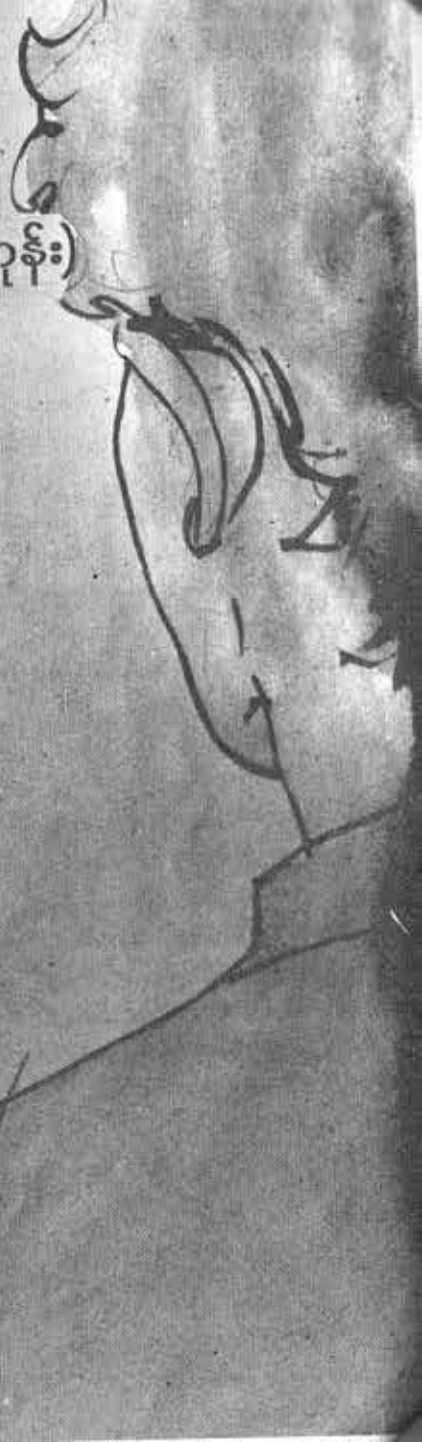
ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသလားထင်
 ဖတ်တာသည် တသက် (ခပ်)
 နှစ်ပင် မပြည့်ထုတ်သေး။
 သဘာဝကပေးအပ်လာသော
 ကိုယ်ခန္ဓာလှပပြေပြစ်မှုနှင့် မျက်နှာ
 အသွင်အပြင် ချောမောလှပမှုကိုက
 မသိတာကို ရွာမှကားလသားများ
 အကြိုက် ဖြစ်စေခဲ့သည်။
 ရွာမှ ကွင်းတောင်ကိုင် ဖြစ်ပြန်
 လော့ မျက်နှာပွင့်သည်။ ချစ်သူခင်သူ
 ပေါများသည်။

အန္တရာယ်ကြားက မသိတာ

ဦးခင်စော်(မရမ်းကုန်း)

WAW

ရွာဦးကျောင်းက အလှူတစ်ခု
တွင် မသိတာတစ်ယောက် ကျောင်း၏
ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။
မသိတာ သွားလာသမျှ လုပ်
ကိုင်သမျှကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တစ်
ချိန်လုံးကြည့်နေသူက စိုးစံ ဖြစ်သည်။
စိုးစံသည် အသက် (၃၀)ကျော်
အရွယ်ရှိပြီး အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။
အိမ်ထောင်သည်ဟု ဆိုသော်
လည်း ယောက်ျားတို့၏ သဘာဝအရ
မိန်းမချောလေးများကို မြင်လျှင် စိတ်ဝင်
စားမိခြင်း ဖြစ်သည်။
အပြစ်မဟုတ်ပါ။
စိုးစံတစ်ယောက် စိတ်ကူးယဉ်
ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု မန်တီးနေမိ
သည်။
မသိတာကို စိုးစံ ချစ်နေမိသည်
ကတော့ သေချာသည်။
ဒါပေမယ့် . . .
မသိတာအလှ သွေးကြွယ်စ
အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်၊ စိုးစံက အသက်
(၃၀)ကျော် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ။
ဒီဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်နိုင်ဖို့
အရေး တွေး၍မရ ဖြစ်လာသည်။
စိုးစံ ခေါင်းရွပ်လာသည်။
ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကုပ်ရင်း
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချကာ ကျောင်း
ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။
“ဟင်း . . .”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အားရ
ပါးရချရင်း ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်လာ
သည်။ တစ်ရွာတည်းသားချင်းဆိုတော့
ပို၍ ဆိုးနေသည်။
ဤသို့နှင့် စိုးစံ၏ရင်ထဲက
ပေါက်ဖွားလာသော တစ်ဖက်သတ်
အချစ်က တစ်နေ့တစ်ခြား လျော့ပါးသွား
သည်မရှိ။ ပို၍ပို၍ အချစ်စိတ်များ
တဖွားဖွားပေါက်ဖွားလျက် ရှိနေတော့
သည်။
တစ်ညနေ . . .
ရေခပ်ဆင်းချိန် . . .
မသိတာ ရေခပ်ပြီး အပြန်လမ်း
တွင် စိုးစံနှင့် ဆုံခဲ့ကြသည်။
“မသိတာ ခဏနေပါဦး”
စိုးစံ၏ စွန့်စားမှုက ပြင်းထန်
လွန်းလှသည်။ အရဲစွန့်ပြီး မသိတာကို
လှမ်းတားလိုက်သည်။
“ဪ ကိုစိုးစံ ဘာပြော
မလို့လဲဟင်”
မသိတာက ငြင်သာတိုးလျှိုး
သောလေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။
“နင့် . . . နင့်ကို ပြောစရာ
ရှိလို့”
စကားပလ္လင်ခံလိုက်ရင်းက
မသိတာနား တဖြည်းဖြည်း တိုးသွား
သည်။ အပြောအနေကို အကဲခတ်မိသော
မသိတာက ချက်ချင်းလေသံပြောင်း
လိုက်သည်။
“ကိုစိုးစံ ပြောစရာရှိရင်

မြန်မြန်ပြော၊ ဟိုမှာ အမေတို့ စောင့်
နေတယ်”
မမျှော်လင့်သောစကားဖြင့်
မသိတာ၏ လေသံတင်းမာလာမှုကြောင့်
စိုးစံလည်း ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲပြော
ဆိုလိုက်တော့သည်။
“နေပါဦးဟ၊ နင့်ကို ကိုဇော်
က စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ငါ့ကို
ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ နင်ကလည်း
ဒေါသကြီးပဲ”
စိုးစံထံမှ စကားကိုကြားလိုက်
ရသောအခါ မသိတာသည် မျက်လုံး
ကလေးများ ဝိုင်းစက်သွားတော့သည်။
ကိုဇော်သည် ရွာမှ ကာလသား
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်
ရှိပြီး မိဘမျိုးရိုး ကောင်းသူဖြစ်သည်။
ဥစ္စာဓနလည်း ချို့တဲ့သူမဟုတ်။
“ဒါကြောင့်မို့ . . . ထင်တယ်၊
ကိုဇော်တစ်ယောက် ငါ့ကို ခဏခဏ
ခိုးကြည့်နေတာကိုး . . .”
မသိတာစိတ်ထဲ ရေရွတ်ရင်း
ပိတ်လွမ်းသွားတော့သည်။
“အို . . . ကိုစိုးစံကလည်း
ဘာတွေလာပြောနေမှန်း မသိပါဘူး”
ရွက်စိတ်က မျက်နှာပြင်တစ်ခု
လုံးအပေါ် ပန်းနီရောင်သမ်းသွားဟော့
သည်။
“တကယ် ပြောတာပါဟ၊
မသိတာကို ရင်ထဲက ချစ်နေတာ
ကြာပါပြီ . . . တဲ့”

စိုးစံက ရင်ထဲတွင်ရှိသော
စကားကို ဖွင့်ဟခဲ့သော်လည်း မသိတာ
စိတ်ဆိုးမှာစိုးရိမ်ပြီး ကိုဇော်က ပြောခိုင်း
သယောင်ယောင် လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။
“တိုစိုးစံ သွားတော့မယ်
နော်”
မသိတာက မဒို့တရိုအပြုဖြင့်
နှုတ်ဆက်ရင်း လှည့်ထွက်သွားတော့
သည်။
နောက်ဘက်မှငေး၍ ကျန်ခဲ့သူ
စိုးစံမှာ ကျေနပ်သလိုလို၊ မကျေနပ်
သလိုလိုနှင့် နီးလှသူလှ ကျန်ခဲ့တော့သည်။
မသိတာက ကိုဇော်အပေါ်
စိတ်ဝင်စားသလို ကိုဇော်ကလည်း
မသိတာကို စွဲလမ်းနေသူဖြစ်သည်။
တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေ
တည်းသောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။
နေ့စဉ်တွေ့နေကျ မြင်နေကျမို့ သံယော
ဇဉ်က ပိုလာကြတာအမှန်။
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချစ်ခင်လမ်း
မှာ တားဆီးလိုထားသည်က မသိတာ၏
မိဘများပင် ဖြစ်သည်။
မသိတာမှာ အရွယ်မရောက်
သေးသည့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး
ဖြစ်သည်။ အသိမကြွယ် နုနယ်သေး
သော သမီးငယ်၏ဘဝရှေ့ရေးကို မိဘ
များက စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည်။
မသိတာကတော့ . . .
အချစ်ကိုကိုးကွယ်သည်။ အချစ်

စိတ်ဖြာဝေလို့ စိတ်ကစားချိန်မှာ အန္တရာယ်ကို သိမြင်မျှော်တွေးတတ်ဖို့ မသိတာမသိခဲ့ပါ။

ချစ်တာတစ်ခုပဲ သူသိသည်။
ချစ်သူက ချိန်းဆိုသည်ဆိုလျှင် အချစ်စိတ်က လွမ်းမိုးနေသဖြင့် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရသော သတ္တိပေါ်လာသည်။ ညအချိန်မတော် ချိန်းဆိုရင်လည်း မသိတာ သွားတွေ့ရသည်။

မှောင်မိုက်သည့် နေရာကို ခေါ်ရင်လည်း မသိတာ လိုက်ရဲခဲ့သည်။ မိဘများမသိအောင် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ချစ်သူချင်း ချိန်းဆိုတွေ့ကြသည်။ ကိုဇော်နှင့် မသိတာတို့ သဘောတူကြည်ဖြူနေကြသည်ကို မနှစ်မြို့မနာလိုသူက စိုးစံဖြစ်သည်။ စိုးစံ စခဲ့သည့်ဇာတ်လမ်း။ စိုးစံ အောင်သွယ်လုပ်ပေးခဲ့လို့ ဆုံကြရတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး။

ရင်ထဲမှာ အချစ်မီးပျား တောက်လောင်နေသည့် စိုးစံ တစ်ယောက် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုဇော်နှင့် မသိတာတို့ ပေါင်းသင်းသွားကြမည်ဆိုလျှင် စိုးစံရင်ကျိုးရပေတော့မည်။

အစကတော့ မသိတာ စိတ်ဆိုး မှာစိုးရိမ်ပြီး ကိုဇော်ကိုပုံချ၍ စိုးစံ ရင်ထဲက စကားများကိုမသိတာနားထဲရောက်အောင် ပို့ခဲ့သည်။

ဝါပေမယ့် . . .
မသိတာက ဒီလိုနားမလည်။ လူငယ်ပီပီ လူငယ်တွေ့တွေ့သည်။ လူငယ်ချင်း ချစ်မိကြသည်။

ရည်းစားလူလူ အူနုကျခတ်၊ ဆံတစ်မင်တင်း ချစ်ချင်းမယားဆိုတာကို စိုးစံရင်ထဲက အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထား တွယ်တာနေရသည့် မသိတာ။ စိုးစံတစ်ဖက်သတ် တိတ်တခိုး ချစ်ရေသည့် မသိတာ။

ခုတော့ ကိုဇော်နှင့်အတူသွား အတူလာ လုပ်နေတာ တွေ့ရတော့ စိုးစံ တစ်ယောက် ရင်နှစ်ခြမ်းဖြန်းဖြန်းကွဲအောင် ခံစားနေရတော့သည်။ စိုးစံ မင်းဘာလုပ်မလဲ။ စိုးစံ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

မေမေ (၁)ရက်။ ဆည်ရွာကျေးရွာလေးသည် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသော နေရောင်ပျောက်ကွယ်သည့်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆွေးအူသံများက စိတ်ခြောက်ခြားစရာ ကောင်းလှသည်။ လမိုက်ညဖြစ်၍ ရွာလယ်လမ်းမကိုပင် သည်းသည်းကွဲကွဲ မမြင်နိုင်။

သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်တွန်သံ ကြားလိုက်ရသည့် အချိန် မသိတာ တစ်ယောက် အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်မပျော်

နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။
ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောလိုက်။ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရသူ ကိုဇော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

မျက်စိကို အတင်းပိတ်၍ အိပ်ရန် သက်ပြင်းချလိုက် ပြီးချိန်တွင် မသိတာ ရွတ်တရက် လန့်သွားတော့သည်။

မသိတာအိပ်သည်အခန်းမှာ မီးဖိုချောင်နှင့်ကပ်လျက်ရှိပြီး မိဘများက အိပ်ခန်းထဲ၌ အိပ်ပျော်လျက် ရှိနေကြသည်။

ခြေရင်းဘက်ဆီမှ ခပ်အုပ်အုပ် အသံတစ်သံက မသိတာကို နှိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခူး မသိတာ ငါစိုးစံပါဟ။ ကိုဇော်က မသိတာကို တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

မသိတာအဖို့ ရေငတ်တုန်း ချောင်းထဲလိမ့်ကျဆိုသလို ကိုဇော်ကို သတိရပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်နေစဉ် ကိုဇော်က တွေ့ချင်လို့တဲ့။

“ခဏနေဦး . . . လာခဲ့မယ်”
မသိတာက စိုးစံကို ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွကလေး နင်း၍ အိမ်အောက်ဘက်သို့ မသိတာဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“အောက် အိမ် အိမ် အွတ်”
လင်းကြက် တွန် သံ ကြား၍

မသိတာ၏မိခင်ဖြစ်သူ ဆွမ်းချက်ရန် သမီးကို နှိုးမည်အပြု အိပ်ရာထဲ၌ မတွေ့ရသောအခါ ရွတ်တရက်စိတ်ပူသွားမိသည်။

“ဆိပ်သာများ သွားလား မသိပါဘူး”
ဒီလိုတွေးရင်း မျက်နှာသစ်၍ ဆန်ဆေးပြီးသည်အထိ မသိတာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရဖြစ်နေသည်။

အိမ်ဘေးဘယ်ညာ ရွာပွေ့ကြည့်သော်လည်း သမီးငယ်ကို မတွေ့ရသောအခါ မိဘများ ခေါင်းမီးတောက်ကြရလေပြီ။

မသိတာနှင့် ရည်ငံနေသူ ကိုဇော်၏အိမ်ဘက်သို့ မသိတာမိဘများ လိုက်သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် မျက်နှာသစ်နေသော ကိုဇော်ကို အေးအေးဆေးဆေး အနေအထား တွေ့လိုက်ကြရပြန်သော အခါတွင် မိဘများ၏ရင်ဝယ် ပို၍ သောကပွားကြရပြန်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဇော် သမီးဒီကို မလာဘူးလား”

မသိတာ၏ မိခင်အမေးကို ကိုဇော်က နားမလည်သလို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဗျာ . . . မသိတာမလာဘူးလား . . . ဟုတ်လား၊ မသိတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကို ဇော်ကလည်း ချစ်သူ
အတွက် တွေးမိတွေးရာတွေးရင်း စိတ်ပူ
လာသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့နှင့် ရရှိလာသောအဖြေ
က စိုးစံနေတိမ်တွင် ညကတည်းက စိုးစံ
ပြန်မလာကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူ၏
ပြောကြားချက်အရ မသိတာနှင့် စိုးစံတို့
ရွာမှပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေ
ကြောင်း သိလိုက်ကြရတော့သည်။

မသိတာ၏ဖခင်က ခဲစခန်းသို့
သွားရောက်တိုင်ကြားရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ (၃၆၇) လူနီးမှုဖြင့် အမှုဖွင့်
စုံစမ်းကြတော့သည်။

အကယ်၍ များ မသိတာအလို
မတူဘဲ စိုးစံက သားမယားအဖြစ် ပေါင်း
ခဲ့လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ (၃၆၇)
လူနီးမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
(၃၇၆) မှဒိမ်းမှုသို့ ပြောင်းလဲသွားပေ
မည်လား တွေးထင်ရတော့သည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေဦး၊ ကျွန်လွန်
သူအဖို့ ပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းထက် ကိုးလ
လွယ် ဆယ်လဖွား ဒိုဘနှစ်ပါးအတွက်
ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးခဲ့ရသော အရွယ်
မရောက်သေးသည့် သံမီးငယ်အတွက်
ရတက်မအေး ဖြစ်ရတော့သည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် မေလ (၁)ရက်
နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်သည်ကား
မေ့၍မရနိုင်တော့ပါ။

အချစ်ကို ကိုးကွယ်၍ ချစ်စိတ်
ဖြာဝေ စိတ်ကစားချိန်တွင် မိန်းမပျို

ကလေးများ အန္တရာယ်ကိုသိမြင် မျှော်
တွေးတတ်ရန် လိုမြဲဖြစ်ပါသည်။

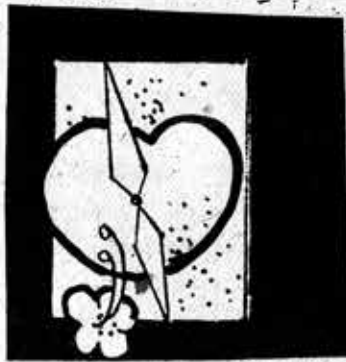
အကာအကွယ်မဲ့၊ အဖော်မဲ့
အချိန်မတော်သွားလာခြင်းက မိမိကို
ခုကွပေးတတ်ကြောင်း၊ တစ်ရွာတည်း
သားပင်ဖြစ်လင့်ကစား ယုံကြည်အောင်
လှည့်စားပြောဆိုသည်ကို ယုံကြည်မိ
သဖြင့် မသိတာကဲ့သို့ အန္တရာယ်ပေါင်း
ထောင်သောင်းမကအောင် တွေ့ရှိနိုင်
ပါသည်။

အရွယ်မရောက်သေးသူများ
သတိပြုဖွယ်ရာ မန္တလေးတိုင်း၊
တောင်သာမြို့နယ်၊ ဆည်ရွာကျေးရွာမှ
ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းကို အခြေခံ၍ ရေးဖွဲ့
ခံစား တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ ကာယကံ
ရွင်များ၏ အမည်များကို ပြောင်းလဲ
ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

သတိတရားလက်ကိုင်ထား၍
ဆင်ခြင်နိုင်ကြပါစေကြောင်း အန္တရာယ်
ကြားက မသိတာကို တင်ပြလိုက်ရပါ
တော့သည်။

ဦးခင်ဇော်(မရမ်းကုန်း)

သုံးပွင့်ပန်း

ဆရာ "ဘ" က ပျူဝေခံစား
ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် ရေးသားကြပါ
ရသ သုတ "စာ" စာကောင်းပါက
တော်ပြပေးမည် ချီးမြှင့်စကား
အမှာပါသည် စိတ်ထားပွန်မြတ်
သင်တွေးတတ်လျှင် ပေးဆပ်ခြင်းပါ
"အယ်ဒီတာချုပ်" ကောင်း တောင်းစာပူပြစ်ပြစ်
ကလောင်သစ်ကပေးပေး "စာ" ကြိုက်လျှင် ရွေးမည်တည်း။
စာဥယျာဉ်တွင် တော်ပြချင်၍
အသစ်တွင်ကဏ္ဍ အများသိစေ
တိုးချဲ့လေ၏
ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ။
ထိုပြင်တစ်စ ပြောဆိုကြသံ
ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေကြေးစအား
တိုးပေးရကောင်းမည်လားတည်း။
ထုတ်ဝေသူအား သူပြောကြားရာ
"ဆရာရယ်..." တဲ့ လက်ကာပြခြင်း
နှုတ်က "အဟင်း အဟင်း" ချသက်ပြင်းရှည်
မကင်းသေးတော့ လေသံပျော့သွား
ပြေလျော့သံချို့ ဆိုစကားဆွဲ
ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း စာရေးသူ။

အာနိဒ်

သိန်းဝင်းဆယ် ဦးတွာကောင်ပြန်ပေးမှု
တိုက်ရောက်အဖွဲ့ ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစီ

ယခင်လမှအဆတ်

ပြန်ပေးဆွဲရမည့်ပစ်ကွင်း
(ပြန်ပေးဆွဲရမည့်လူ)ကိုတွေ့ထား
အတတ်ပတ်ထားပြီး ပြန်ပေးဆွဲလုခံ
ပေးနှုန်းကိုလည်းလိုက်ပြီး အယ်ဒီတာ
အတတ်ပတ်တာပဲ... ခေါင်းဆောင်
ကိုမောင်က အတတ်ပတ်တာဖြစ်သည်။
အတတ်ပတ်ခေါင်းဆောင်မှာ ကိုကျော်
ဖြစ်သည်။

ကိုမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်ကို
ပြန်ပေးနှုန်းသိန်းငါးဆယ်အတတ်ပတ်
လိုက်တာကိုပြောရာ ကိုကျော်ကယ်တိုင်
ဘုံကြိုက်လန့်လွှားသည်။ ဝါနီ...
ဟာ... သိန်းငါးဆယ်ဆိုတာ အလွန်
များပါလား။ အခုပြန်ပေးဆွဲနေကြတာ
နှုန်းက ၅ သိန်း ၁၀ သိန်းလောက်
ပဲပေးနေကြတာ။ အခု တွာကောင်ပြန်ပေး
ဒီအတိုင်းပေးပါလား။

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

ကိုမောင်မောင် “ကိုကျော့ရေ ကျွန်တော် ထောင့်စုံလေ့လာပြီးမှ သတ်မှတ်တာဗျာ။ အဓိကက ပေးနိုင် အားရှိလား အသေအချောစိစစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ခုကြည့်လေ၊ ဒီလူ ကြီးနဲ့ခန်းတို့ဟာ ဘယ်လိုအိပ်သလဲ၊ ငွေစက္ကူတောင်ဆုပ်လောက် ခုကြီး၊ ခုကြီးနော်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ထူးဆန်းစွာ အိပ်တာဗျ။ ဘယ်လောက်ခုကြီး ချမ်းသာလဲ ခင်ဗျားသိလား။ သူတို့ အိပ်ကုတင်ပေါ်က ငွေခုကြီးမှာ သိန်းပေါင်းဘယ်နှစ်ထောင်ရှိလဲ ခင်ဗျား သိလား။ သူတို့ ခုလို ဘောင်ခတ်ထား တဲ့ ကုတင်ခုကြီးပေါ် ငွေတွေသိပ်ပြီး ခင်းပြီး အိပ်တဲ့သူတို့ဟာ ရောဂါတစ်ခု လား။ ဒါတော့မသိဘူး... လျှပ်စစ် မြင်တဲ့ကောင်လေးဟာ ကုတင်ဒေါင့် ကိုနင်းပြီး အပေါ်လျှပ်စစ်လုပ်ဖို့... ကုတင်အစထောင့်လေးကိုဖယ်လိုက်တဲ့ ဥစ္စာ၊ ခုလိုတောင်ဆုပ်ခုကြီးနဲ့ငွေတွေ ထည့်ပြီး လင်မယားအိပ်တာကိုမြင် တော့တာပဲ။ ဒါကို ကျွန်တော် ဒီလူကို စိစစ်ပြီးပြီ... သေချာလို့ပြောတာ”

ကိုကျော့ “ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ (ခေတ်ပညာတတ်ကိုကျော့ ခေါင်းမော့ စဉ်းစားပြီး) စိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ချွတ်

မြင်ကွင်းစုံမှခင်း

လွင်းမှုတစ်ခုရှိသလားပဲ”

ကိုမောင်မောင် “ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မလားဘဲ၊ သူတို့ဟာ အလွန်ကို ဆင်းရဲခဲ့တယ်၊ ဒူးရင်းသီးတောင်မှ ရောင်းတာလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီနောက် ချမ်းသာလာခဲ့တယ်။ သူတို့ကြည့်ရင် အခုထိကတော့ ချမ်းသာတဲ့လက္ခဏာ တစ်ချက်မှမတွေ့နိုင်ဘူး။ အေးအေး နိုးရိုးလေးပဲ အောက်ထပ်တိုက်ခန်းပဲ နေတယ်။ ဒါ... အပြင်မြင်ကွင်း”

ကျော့ “ဗျာ... ဒါ အပြင် မြင်ကွင်း ဟုတ်လား။ အတွင်းမြင်ကွင်း ကော ရှိလို့လား”

ကိုမောင် “အာ... ကိုကျော့ ကလဲ ကိုယ်ပြန်ပေးဆွဲမယ့်သားကောင် လို့ ရွေးပြီးတဲ့နောက်... ကျွန်တော် အသေးစိတ်ခြေရာကောက်ရတယ်လေ။ အပင်ပန်းခံခြေရာခံတာ ထူးတာတွေ တာပေါ့”

ကျော့စိတ်ဝင်စားစွာရှေ့တိုး လာပြီး “ဟုတ်လား... ခင်ဗျားအတော် စွမ်းတာပဲ။ ဘယ်လိုတွေတွေ့သလဲ”

“အံ့စရာပဲဗျာ... အံ့လောက် တာပဲ။ ဦးထွာကောင်ကြီးဟာ သမ္မတ အိမ်တော်နားမှာ အင်မတန်ခမ်းနား လှပတဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ထားတယ်။

အဲဒီမှာသွားပြီး နေ့ဝက်လောက်ခိမ်ယူ တယ်။ ဘယ်လိုများခိမ်ယူတာတုန်းဆို အဲဒီမှာအထက်တန်းကျကျ ရှုတာပဲ။ ရှုလို့ သူ့အတိုင်းအဆရရင် ရာဇဝင် ဆရာကို သူ့အခန်းထဲသွင်း၊ တရုတ် ရာဇဝင်တွေကို အသံကျကျ ဟန်ကျကျ နဲ့ ကွက်စိပ်ပမာကို ပြောစရွတ်စေတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒါ သူ့ခိမ်ပဲ။ ကျွန်တော် တို့ ပြန်ပေးဆွဲမယ့်သားကောင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ စနစ်တကျစီစဉ်ပြီး နောက်ဆွဲလျှင် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ရာဇဝင်အိမ်ကြီးမှာ ခိမ်ခံချိန်မှာ ဆွဲရ မှာဖြစ်တယ်လေ”

ကိုကျော့ အံ့ဩစွာ “ကိုမောင် ရာ... ခင်ဗျားဟာ တကယ့်နဲ့စိပ်စုံလင် ပဲ။ ဟုတ်ပြီ... ခင်ဗျား ဘာလို့သိန်း ငါးဆယ်သတ်မှတ်ပြီး ဘန်ကြေးချတာ ကို ကျွန်တော်သိပြီ။ တန်တယ်... တန် တယ်။ တောင်းသင့်တဲ့သားကောင်ပဲ”

သူ့ထက်ဝါရင်သလိုဖြစ်သည့် ကိုကျော့ကိုယ်တိုင်ကပင် ‘အမှတ်ပေး’ ရသည့် ကိုမောင်မောင်ဖြစ်ပါတော့ သည်။

“နေဦးဗျ၊ တစ်ခုလဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားမိတာကို အကြောင်းရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သိန်း ၅၀ ဆိုတဲ့စကား

ကြီးလေ။ ခင်ဗျား သူ့အနေအထား ခုန
ပြောတဲ့ ငွေပေါ်အိပ်တာတွေ၊ အိမ်
သီးခြားနဲ့ ရာဇဝင်နားထောင်ဖိမ်ယူ
တာတွေသိယုံနဲ့... ခင်ဗျား သူများ
၅ သိန်းခေတ်မှာ သိန်း ၅၀ စဉ်းစား
မိမှာမဟုတ်ဘူး။ သိန်း ၅၀ လို့ ထက်
ခနဲတောင်းချင်တဲ့ပဲစပ် ထွက်ခဲ့အောင်
ဟာ အကြောင်းတစ်ခုကတော့ ရှိဦး
မယ်ထင်တယ်”

ကိုမောင်မောင်သည် ကိုကျော
မျက်နှာကိုစူးကြည့်သွားလေသည်။ ပြီး
“ကိုကျော့ ခင်ဗျားအတော်ပါးလှစ်ပါ
လား... ဒီလို သိန်းအကြီးကြီးကို
ကျွန်တော်ပြောမှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်
သိန်းပေါင်းများစွာကို လက်ကိုင်လာ
ဖူးခဲ့တဲ့ ကောင်ပဲလေ။ ကျွန်တော်
တပ်ရင်း ၃ တောခိုကလာခဲ့တာ ခင်ဗျား
သိပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျား
ပြောဖူးတယ်”

“အဲဒီတော့ခိုတပ်ဘဝမှာ
ရေနံချောင်းတို့၊ ချောက်တို့ဝင်သိမ်းပြီး
ငွေတိုက်တွေဖွင့်ယူခဲ့တယ်။ ဒီငွေထဲက
သိန်းနှစ်ရာ၊ သိန်းသုံးရာတွေကိုင်ပြီး
ဆင်စီးလှုပ်ရှားကာ ဗကပရဲ့အမိန့်
အရ ဟိုပို့ဒီပို့တွေ ပို့ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်

မြို့မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလုပ်စရာရှိတယ်လို့
သိန်းနှစ်ရာကို ဆင်နဲ့တင်ပို့ဖို့...
ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတယ်။ မှော်ဘီ
အထိ ဆင်နဲ့လာပြီးမှ ကားစီးပြီး မြို့ထဲ
ဝင် လုပ်ရတယ်။ ဒီလိုလုပ်ကိုင်လှုပ်ရှား
နဲ့ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခုကိုယ့်ကိစ္စ
မှာ အများပြန်ပေးနှုန်းထက်များပြီး
သိန်း ၅၀ ဖြစ်တာ ဆန်းမလား။ ကမ္ဘာ
လူသားထဲမှာ ဆန်းဆန်းပြားပြားငွေပုံ
ပေါ်အိပ်နေတဲ့လူကို ကျွန်တော် သိန်း
၅၀ ပြောတာ ဆန်းရောလားဗျာ”

ကိုကျော့သည် ဟက်ခနဲရယ်
တဲ့ပြီး အသံမထွက်သောလက်ခုပ်တီးပုံ
လုပ်ပြကာ ကိုမောင်ကို ချီးကျူးဂုဏ်
ပြုလိုက်လေသည်။ ပြီး... ကျော့က
“ကိုမောင် ကျွန်တော်သိချင်နေတယ်။
ခင်ဗျားမှာ အထိုက်အလျောက် ဉာဏ်
အား လူအားလဲရှိတယ်။ အင်းစိန်ဘက်
မှာလဲ နေရာကောင်းတွေရှိနေတယ်။
ဒီလိုအခြေအနေပြည့်စုံလျက်နဲ့...
ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားမစူးစမ်းဘဲ
ဘာလို့စည်းရုံးခေါ်သွင်းတာလဲ”

ကိုကျော့သည် မျက်လုံးဝင်းဝင်း
လက်နှင့်လှူဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးဝင်း
လက်လက်ကို စူးကြည့်ကာ မေးပစ်
လိုက်ရာ ကိုမောင်ကလည်း မျက်လုံး

ဝင်းဝင်းကြီးနှင့်ရယ်လေသည်။

“ကိုကျော့... ခင်ဗျားရဲ့
ကျွမ်းကျင်မှုအားကို လိုတဲ့အခါ အသုံး
ချနိုင်ဖို့ရာ ခင်ဗျားကိုစည်းရုံးပေါင်းရ
တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက မအူပင်တခွင်
မှာ ဘုရင်ပဲ”

ကိုကျော့ရယ်၍ လက်ခါလေ
သည်။

ကိုမောင် “အင်းစိန်ဘက်မှာ
ကျွန်တော့်ခွင်ရှိတာ ခင်ဗျားသိတယ်။
မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့်... အခု ဦးထွာ
ကောင်ကြီးကိစ္စမှာ မလုံလောက်ဘူး
ဗျာ။ ဦးထွာကောင်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်
တွက်တာ အချိန်ပိုကြာဖို့ရှိနိုင်တယ်
ထင်နေတယ်။ သူ့မိန်းမဘက်ကတူတွေ
ဟာ ရဲအပေါင်းအသင်းများပြီး ပိုရွပ်
လာနိုင်တယ်။ သူတို့မစွမ်းအောင်လုပ်
နိုင်မှပဲ သူတို့လက်မြောက် ဆလံပေး
ငွေပေးကြရမှာလေ။ အချိန်ရှည်ဆွဲရ
မယ်ဆို ကိုကျော့နေရာက အင်းကြီးတွေ
ရှိတာ၊ အင်းတိမ်တွေပေါတာရယ်...
ကျွန်တော်တို့စိတ်ထင်တိုင်း အချိန်ဆွဲ
ဆွဲ ရှောင်နိုင်တယ်။ ကဲ... ဟုတ်ကဲ့
လား ကိုကျော့”

ကိုကျော့ ခေါင်းညိတ်ပြစဉ်
မျက်နှာမှာ ချီးကျူးတာပေါ်လွင်နေ

လေသည်။

“နောက်... ကိုကျော့ဘက်က
လုပ်ပေးဖို့လိုတာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျ...
ကျွန်တော့်အစီအစဉ်အရပါ။ လူလေး
ယောက်လိုတယ်။ လူငယ်သန်မာထဲက
ပဲ။ သူတို့လေးယောက်ဟာ အဘိုးကြီး
ကို ပြန်ပေးဆွဲပြီးတော့ ခေါ်ကြရမှာ”
ကိုကျော့ မျက်လုံးဝိုင်းလျက်
“ဟိုက်... ခုလိုမြို့တက်ပြန်ပေးဆွဲ
အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့အဆင့် ကျွန်တော့်
အသိထဲမှာ မရှိဘူးလေ”

“ကိုကျော့ လူမရွေးပါနဲ့...
ကျွန်တော်ရွေး၊ ကျွန်တော်လေ့ကျင့်
လုပ်ရမှာပါ။ ရန်ကုန်မှာ သူတို့အနဲဆုံး
သုံးလနဲ့ခြောက်လကြား လေ့ကျင့်ပေး
မှာဗျာ။ သူတို့လေးယောက်ကို ပုံတစ်မျိုး
ထဲဖြစ်အောင် လုပ်ထားကြရမှာ”

ကိုကျော့ မျက်မှောင်ကျဲ့သွား
သည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိတာများ တွေး
တာ၊ လုပ်တာလို့ ကိုကျော့ထင်နေသည်။

“ကိုကျော့ ခင်ဗျားလူလေး
ယောက်သာ ရွေးပေးပါ။ ကျွန်တော်
လေ့ကျင့်သင်ကြားမှာပါ။ သူတို့ ရန်ကုန်
မှာ ရုပ်ရော၊ဘဝရောတစ်မျိုး၊ မအူပင်
မှာ ရုပ်ရော၊ဘဝရောတစ်မျိုး ဒီလိုဖြစ်
အောင်ကို လေ့ကျင့်လုပ်ပစ်ရမှာ။

မြင်ကွင်းစုံမူခင်း

လို့ရင်းတိုရှင်းပြောရင်တော့ စုံထောက်
 ကွေ့နဲ့ရင်ဆိုင်ရဖို့ ပညာပြိုင်ရင်တောင်
 ဟော့... ကာယကံရှင် ပြန်ပေးဆွဲခဲရ
 သူဟော့... ဒီလူတွေဟာ ပြန်ပေးဆွဲခဲ
 တာလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလက်ညှိုးထိုးမပြ
 နိုင်အောင်ကို ကျွန်တော်လေ့ကျင့်လုပ်
 ကိုင်မှာဟော့။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း အမှု
 ပေါ်လို့ သိမ်းကြုံးဖမ်းခံဦးတော့...
 အမှုတင်တဲ့အခါ သူတို့ဟာ ပြန်ပေး
 ကိုယ်တိုင်ဆွဲခဲတဲ့သူတွေပါလို့...
 တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်မှမပြနိုင်
 အောင်ကို ကျွန်တော်အကွက်ချလေ့ကျင့်
 လုပ်ကိုင်မှာပါ။ ဒီလို တရားခံ ထိုးမပြ
 နိုင်ဘဲ ရုံးတင်တဲ့အမှုဟာ တခြမ်းပျက်
 တာပဲ။ ဒါလုပ်မှာ”

ကျော့တို့မစဉ်းစားမိတာတွေ
 ကိုပင် သူ့စဉ်းစားလုပ်နေပါလား...
 တရားရုံးကိုပင် ပညာပြိုင်မှာပါလား။
 ဒီအထိစဉ်းစားလုပ်သလား။ သိပ်အံ
 သွားရသည်။ ဒီလိုအထိတွက်၍ စီမံ
 ကိန်း လုပ်တာမျိုး ကျော့တစ်သက်တွင်
 ပင် မကြားဘူးခဲချေ။ ကျော့ အံ့ဩသွား
 ရသည်။

သူ ဘယ်လောက်အထိပညာ
 သင်ခဲ့သလဲ၊ ဘာအတွေ့အကြုံတွေရှိ
 သလဲ၊ သူပြောချက်စကားထဲပါတာ
 အရ... သူ တပ်ရင်း ၃ တောခိုပဲဖြစ်
 သည်။ ဝိုလ်ရဲထွင်တို့နှင့်ဗကပနောက်
 ပါသွားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ အခု သူလုပ်
 နေသည့်စီမံကိန်းက အဆန်းတွေဖြစ်
 နေသည်။ အမှုဖြစ်ရလျှင်ပင် မျက်စေ့
 လည်သွားအောင်ဖြစ်စေမှာနှင့် အမှု
 တင်သူများ ခွင်ကျအောင် မတင်နိုင်
 အောင်အထိကို ကြိုတွက်တာတွေ သူ
 လုပ်ကာ အစီအစဉ်ချနေတာဖြစ်
 တော့သည်။

သာဂဒိုး